

J I M H O H N B E R G E R

Irrezistibilii

Cum să-ți fortifici și să-ți
revitalizezi căsnicia!

ZAPPY'S

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HOHNBERGER, JIM

Irezistibili/Jim Hohnberger; trad.: Delia Gherman - Câmpina;
Zappy's, 2009

ISBN 10 973-7874-13-7

I. Gherman, Delia (trad)

2

Copyright 2009 Editura Zappy's

Toate drepturile rezervate pentru ediția în limba română

Traducere: Delia Gherman

Dedicatie

Dacă nu mai sunteți îndrăgostiți, dacă ați început să aflați ce înseamnă monotonia sau dacă pur și simplu faceți lucrurile automat...

Dacă vă iubiți – dar vreți să fiți din nou “îndrăgostiți”...

Dacă sunteți în căutarea unui partener de viață și vă doriți din tot sufletul o căsnicie irezistibilă...

Vă dedic această carte!

Mulumiri

Ce-ar fi un om fără mâna dreaptă? Cât de mult ține la ea și depinde de ea?

Când e vorba de scrierea unei cărți, Jeanette Houghtelling este mâna mea dreaptă. Ea este întotdeauna pe fază, transformând relatările mele alb-negru în secvențe full color.

Slavă Domnului pentru mâna dreaptă!

Mulțumiri și aprecieri speciale și la adresa lui Milton și Arleta Afonso, care mi-au pus la dispoziție, cu atâta amabilitate, micul lor colț de “Eden”, ca loc retras unde am putut să scriu această carte.

De același autor

Scăpare la Dumnezeu

Viață din belșug

Evanghelia este despre oameni

Veniți deoparte

Bărbați puternici

Ferește-mă Doamne de prieteni...

Cuprins

1. Irezistibil de îndrăgostiți.....	7
2. Izvorul irezistibilului	24
3. Devenind irezistibili	46
4. În centrul atenției - ea	66
5. În centrul atenției - el.....	85
6. Dragostea extravagantă	104
7. Asasinii dragostei	127
8. Stagnarea	146
9. De la incompatibil la irezistibil	167
10. Dați mai departe!	187
Capitol cadou: Îndrumări pentru tineri îndrăgostiți	196

Irezistibili

CAPITOLUL 1

Irezistibil de îndrăgostiți

*“Acum dar rămân acestea trei: credința, nădejdea și dragostea;
dar cea mai mare dintre ele este dragostea.”*

– 1 Corinteni 13:13

Aveam în mână invitația la nunta lor. Fusese adusă odată cu teancul deja obișnuit de cataloage, reclame, facturi și scrisori de serviciu care ne sunt livrate de două ori pe săptămână la casa noastră din pădure. De obicei, sortez foarte rapid ce primesc, aruncându-le pe majoritatea și trecând rapid cu privirea peste ce mai rămâne, încercând să stabilesc ordinea în care necesită răspuns. Dar când am deschis invitația lor, am uitat complet de eficiență.

Nu că ar fi fost ingenios concepută. Din contră, era chiar simplă. Cu litere negre pe un carton alb, obișnuit, părea să fi fost realizată la computer, acasă. Însă această invitație avea o notă elegantă care eclipsa lipsa hârtiei fine și a designului stilat.

Privirea mi-a fost atrasă de fotografia lui J. D. și Alecia. J. D. era înalt, arătos și bine-făcut. Alecia era suplă, cu păr negru și bogat, unduindu-se până la talie. Surprinși din profil pe un fundal cu un gard și cu brazi acoperiți de zăpadă, părând să nu ia în seamă frigul iernii și ninsoarea, J. D. o ținea strâns în brațe pe Alecia. Ea era cuibărită la pieptul lui, înlănțuindu-l cu brațele pe după gât. Fără nicio îndoială, J. D., în vârstă de douăzeci și unu de ani, și Alecia, de nouăsprezece ani, formau un cuplu irezistibil. Eu și Sally cunoșteam familia Aleciei de ani de zile și am urmărit-o înflorind dintr-o fetiță drăgălașă într-o tânără frumoasă.

Irezistibili

Am zăbovit cu privirea asupra invitației. Mă atrăgea ceva mai mult decât farmecul lor – ceva intangibil, și totuși foarte real. Erau îndrăgostiți! Irezistibil de îndrăgostiți! Fețele le radiau de iubire. Zâmbetele... ochii... aveau o strălucire care transmitea ceva mai mult decât pot transmite cuvintele. Nu era ceva ce afixau doar în fața aparatului foto. Nu era nimic rigid sau formal la ei. Dragostea lor era reală, dulce, proaspătă și prezentă. Inimile lor erau legate una de alta într-un mod necunoscut de ei până atunci și niciunul nu voia ca acest moment să dispară.

La câteva zile după aceea, a sunat telefonul. “Domnule Hohnberger, sunt Alecia. Eu și J. D. am dori câteva ședințe de consiliere. Părinții cred că ne-ar prinde bine. Aveți timp să ne ajutați?”

“Sigur, Alecia, aș fi bucuros să petrec ceva timp cu tine și J. D., dar aș vrea mai întâi să te întreb ceva.”

“Ce anume?” a răspuns ea puțin suspicioasă.

“Mă suni doar ca să le faci pe plac părinților voștri sau tu și J. D. chiar doriți să primiți consiliere?”

A chicotit. “Păăăi, puțin din amândouă.”

“E bine. Și ce fel de consiliere ați dori? Putem vedea gradul de compatibilitate sau să discutăm despre curtenie sau...”

“Nu, domnule Hohnberger”, a izbucnit ea, “nu vrem să discutăm chestii de genul ăsta. Avem nunta peste mai puțin de trei luni. Nu vrem decât să știm cum să ne menținem căsnicia.” Parcă îi și auzeam rugămintea nerostită: Vă rog, nu ne luați spuma!

Am stabilit ora și data la care ca cei doi să vină la noi acasă și să stăm de vorbă. “Scrieți-vă dilemele pe care le aveți cu privire la căsătorie și le vom discuta împreună,” am sugerat eu.

Interviul

Simțeam încărcătura electrizantă dintre ei în timp ce pășeau mână în mână pe ușa noastră din spate. Aveau aceiași ochi scânteietori și aceleași zâmbete radiante de care fusesem atât de atras în invitația lor de nuntă. “Fiorii” lor era aproape contagioși – atât de proaspeți, puri

și deschiși. Știți ce vreau să spun prin “fiori”, nu-i așa? Atracția lor era reală, făcându-i să se simtă mai vii decât se simțiseră vreodată. Pentru ei, totul părea posibil. Muntele Everest era un obstacol minor în calea iubirii lor. Degajau un aer feeric, îmbătător!

Picioarele lui J. D. și ale Aleciei abia dacă atingeau pământul – atât erau de îndrăgostiți. Păreau să nu aibă nicio grijă pe lumea asta. I-am lăsat să aleagă unde vor să stea în sufragerie și, bineînțeles, au ales canapeaua, unde ea se putea cuibări liniștită sub brațul lui. Mă întrebam dacă vor avea prezența de spirit de a se angaja într-o conversație mai profundă decât simplele amabilități. Foarte adesea “fiorii” devin ca niște ochelari de cal față de realitățile vieții și relațiilor. Oare întrebările lor ne vor conduce la un nivel cu adevărat profund? Urma să fiu surprins în mod plăcut.

Prima întrebare

După ce am vorbit puțin despre cum e să conduci pe drumul nostru de țară și acoperit cu zăpadă, am trecut la treburile serioase. “Deci, porumbeilor, ce întrebări aveți pentru mine astăzi?”

J. D. și-a dres vocea și a privit spre hârtia pe care o aduseseră cu ei. Privind spre mine, a roșit puțin și a început: “Domnule Hohnberger, o să dispară ‘fiorii’? Vreau să spun... adică... Alecia și cu mine suntem atât de îndrăgostiți... o să se termine toate astea? Toată lumea zice că da. Și chiar pare să li se întâmple celor mai mulți oameni. Majoritatea căsnicilor, cu puține excepții, printre care sunteți și dumneavoastră, par să fi pierdut acea senzație de ‘îndrăgostire’. De fapt, cunoaștem puține căsătorii din biserică sau din afara bisericii care să fie fericite, pline de energie sau așa cum ne dorim noi să fie a noastră.”

Am rămas uimit de întrebarea lor și de percepția lor asupra situației majorității căsnicilor. Într-adevăr, aveau dreptate!

Willard Harley, în prefața la cartea sa *His Needs, Her Needs* (Nevoile lui, nevoile ei), scoate în evidență faptul că rata divorțului în cadrul diferitelor grupuri de populație din America a ajuns de la 10%, în 1960, la aproximativ 50%, în 1981, iar procentul adulților celibatari

Irezistibili

a crescut de la 6,5 la 20. În anii 1980, rata divorțului s-a stabilizat într-o anumită măsură, dar procentul de celibatari a continuat să crească până la 30, deoarece tot mai puțini oameni erau dispuși să se dedice unui singur parter pentru toată viața.¹

Dar atât J. D., cât și Alecia proveneau din familii creștine conservatoare, cu standarde înalte. Cu siguranță vor fi imuni la aceste tendințe. Nu chiar! Conform unui studiu al Barna Research Group, “Creștinii născuți din nou prezintă aceeași probabilitate de a divorța ca și necreștinii.”² “Creștinii născuți din nou... nu au putut fi deosebiți de media națională în ceea ce privește problema divorțului.”³

Pe lângă aceste tendințe îngrijorătoare, doar o minoritate a soților care stau împreună sunt mulțumiți de calitatea căsniciei lor. Acum un număr de ani, Ann Landers a dat publicității rezultatele unui sondaj informal realizat pe cititorii ei. Întrebarea ei: “Dacă vi s-ar da posibilitatea, v-ați căsători din nou cu aceeași persoană?” a generat o avalanșă de răspunsuri. E șocant că 70% au răspuns că nu, nu s-ar căsători cu aceeași persoană.⁴ Un studiu recent, realizat de AOL în colaborare cu revista *Woman’s Day*, a formulat aceeași întrebare: “Dacă vi s-ar da posibilitatea, v-ați căsători din nou cu același bărbat?” 36% dintre femei au răspuns cu “nu”, 20% că nu sunt sigure și numai 44% au răspuns cu “da”.⁵ Toate acestea se corelează cu ceea ce Sally și cu mine am observat, stând de vorbă cu sute de cupluri de pretutindeni din America de Nord, America de Sud, Europa și Pacificul de Sud. Puține din căsniciile pe care le-am văzut ar putea fi caracterizate ca autentice fericite.

1. Willard Harley, *His Needs, Her Needs: How to Affair-Proof Your Marriage* (Grand Rapids, Mich.: Fleming H. Revell, 2001), p. 9.

2. The Barna Update, September 8, 2004, www.barna.org

3. The Barna Update, March 31, 2008, www.barna.org

4. Sylvia Weishaus and Dorothy Field, “A Half Century of Marriage: Continuity or Change?”, *Journal of Marriage and the Family*, vol. 50, no. 3 (August 1988), p. 763-764. Citat în *Before You Get Engaged*, by Gudgel and Gudgel.

5. <http://www.womansday.com/home/11092/behind-closed-doors-a-womans-day-and-aol-survey.html>

Ceea ce au observat J. D. și Alecia e în conformitate cu statisticile – și n-ar trebui să fie așa, cel puțin nu în biserica lui Hristos! Căsniciile creștine ar trebui să fie un exemplu pentru lume. “Acum dar rămân acestea trei: credința, nădejdea și dragostea; dar cea mai mare dintre ele este dragostea.”⁶ Credința și speranța noastră ar trebui să nască o iubire dinamică, diferită de cea a lumii – iar căsniciile noastre ar trebui să fie o demonstrare a acelei iubiri. Și dacă nu se întâmplă așa, înseamnă că, poate, credința și speranța noastră într-un Salvator viu nu sunt decât o formă, un ritual săptămânal și o simplă acceptare mintală.

Am privit în ochii lui J. D. și ai Aleciei – ochi plini de credință, speranță și dragoste, împletite cu întrebări. Credința că Dumnezeu a conceput căsătoria ca o poveste de dragoste fără sfârșit. Speranța că se vor putea bucura de ceea ce Dumnezeu a intenționat pentru ei – o iubire vibrantă, care să le dea flori până în vârful degetelor. Și întrebări: Sunt posibile toate acestea și pentru ei?

“Da, J. D. și Alecia,” le-am dat eu răspunsul la prima lor întrebare, “‘fiorii’ pe care îi simțiți acum e foarte probabil să se diminueze cu timpul, dar aceasta nu înseamnă neapărat sfârșitul iubirii voastre. Poate fi pur și simplu începutul unei iubiri mai profunde, intenționate – o iubire care, dacă este hrănită, va deveni mai strălucitoare și mai profundă decât ceea ce simțiți în prezent.”

Dr. Pat Love a scris despre patru etape ale iubirii.⁷ E important să fie înțelese, deoarece clarifică problema momentelor forte, dar și a momentelor dificile ale iubirii din cadrul căsătoriei.

1. Pasiunea nebună. Aceasta este etapa pe care eu o numesc “fiorii”, când atracția dintre un bărbat și o femeie devine activă. Și are, într-adevăr, o latură chimică. Atracția dintre două persoane determină corpurile lor să producă o “poziune a iubirii” compusă din substanțe chimice care au o influență puternică asupra creierelor lor. Michael Liebowitz, un psihiatru cercetător la Institutul de Psihiatrie al Statului

6. 1 Corinteni 13:13

7. Pat Love, *The Truth About Love: the Highs, the Lows, and How Can Make It Last Forever* (N.Y.: Simon & Schuster, 2001)

Irezistibili

New York, explică faptul că, atunci când intrăm în legătură cu o persoană care ne atrage foarte mult, creierul nostru e îmbibat într-un cocktail al dragostei compus din feniletilamină și alți câțiva neurotransmițători excitatori, inclusiv dopamina și norepinefrina. Feniletilamina, cunoscută și ca “molecula dragostei”, acționează concomitent dopamina și norepinefrina și determină incredibile efecte secundare. Printre simptome se numără o stare de încântare, energie crescută, nevoie mai mică de somn și pierderea poftei de mâncare. Concentrația crescută de dopamină în creier este asociată cu euforia. Norepinefrina, care este un derivat chimic al dopaminei, este în general asociată cu bună dispoziție, energie excesivă și alte reacții de excitație nervoasă.

Vă sună cunoscut? Cunoaștem cu toții pe cineva prins în chinurile pasiunii nebune. Bărbatul puternic și tăcut devine expresiv și atent. Femeia care își petrece timpul liber croșetând este brusc interesată de ieșirile în natură. Obsedatul de “program strict” începe să simtă farmecul plimbărilor relaxante la lumina lunii mult după ora de culcare. Ambii pot cu ușurință să treacă cu vederea defectele evidente ale iubiților lor – crezând, plini de optimism, că vor putea trece peste orice dificultate care ar putea apărea.

Totuși, într-un final, potopul de substanțe chimice descrește și, odată cu el, “fiorii”. Cuplul intră în a doua fază a relației.

2. *Postextaz*. Ce cuvânt lipsit de romantism! Această etapă poate fi puțin derutantă, mai ales dacă are loc după ce cuplul s-a căsătorit. După ce trec efectele “poziunii iubirii”, ambii parteneri revin la comportamentul lor obișnuit. Bărbatul puternic și liniștit vorbește mai puțin; femeia sedentară își pierde fascinația pentru pădure, iar persoana foarte organizată revine în program. Fiecare începe să-și dea seama de nevoia de a recupera din responsabilitățile neglijate în timpul perioadei de pasiune nebună.

Pentru majoritatea, tranziția la această etapă se produce cu timpul. Mici obiceiuri considerate odată drăgălașe încep să enerveze. Diferențele de gusturi, nevoi și idei devin mai pronunțate. Înainte, cei doi voiau să

ofere fără limite, acum nu mai vor întotdeauna să ofere, pentru că simt că nu primesc la fel de mult în schimb. Înainte, conversația avea loc fără niciun efort, acum au parte de mai multă tăcere. Cei doi simt o nevoie mai mare de spațiu și intimitate. Și, ce e cel mai rău, tind să nu-și acorde fiecăruia prezumția de nevinovăție.

În acest punct, unele cupluri trag concluzia că au făcut o greșală imensă. Și el, și ea își întind aripile și zboară. Alții acceptă schimbarea și se obișnuiesc să “îndure” realitatea. Pentru mine și Sally, aș numi această etapă “faza de consum”. Am început să o tratez pe Sally ca pe un bun de consum – o facilitate ce îmi făcea viața mai ușoară – iar ea s-a conformat fără comentarii. Din fericire, Dumnezeu ne-a trezit la realitate și ne-a ajutat să trecem la următoarele două faze – în zona pe care eu o numesc “dragoste intenționată”.

3. *Descoperirea.* Sally și cu mine am făcut multe “descoperiri” în timpul primelor luni cât ne-am format “obiceiul leagănelui”. Ce este “obiceiul leagănelui”? Când ne-am mutat din suburbia orașului Appleton, Wisconsin, în munții din Montana, m-am hotărât să fac din redescoperirea inimii soției mele preocuparea mea principală. Prin urmare, în fiecare zi la prânz, obișnuiam să stăm și să discutăm în leagănel construit de fiul nostru, în curte – și când spun “să discutăm” mă refer la discuții profunde. Pe măsură ce Sally a început să se deschidă, am făcut o mulțime de descoperiri. Și ea, la fel.

E important pentru parteneri să descopere – la propriu – punctele forte, punctele slabe și nevoile celuilalt. Fără fiorii autoinduși, fără ochelarii roz, ne vedem unul pe altul mai realist. Fiecare a făcut presupuneri în privința celuilalt și ambii au așteptări care trebuie comunicate și ajustate. Aici este inclusă clarificarea rolurilor pentru lucruri de genul: cine duce gunoiul sau cine plătește facturile. Soții și soțiile trebuie să învețe cum să-și comunice eficient dragostea pe care o au unul pentru celălalt și să continue să-și consolideze încrederea bazată pe angajamentul reciproc. Și astfel se ajunge la cea mai bună și cea mai durabilă etapă a iubirii, care este...

Irezistibili

4. *Legătura profundă*. Legătura profundă combină partea cea mai bună din “fiori” cu drumul descoperirii. În această etapă, cei doi dezvoltă o prietenie adevărată, acționează ca o echipă pentru a face din casa lor un paradis al siguranței și își oferă sprijin reciproc. Formează o legătură care rezistă la proba timpului și care generează mult mai multă satisfacție decât “entuziasmul” pasiunii nebune.

Chiar recent am întâlnit un astfel de cuplu. Zbârcită, ridată și fără nicio formă ar fi adjectivele sincere care i s-ar potrivi feței și siluetei lui Evelyn, în vârstă de optzeci de ani. Cu toate acestea, când se uita la ea, George era evident vrăjit. În ochii lui, nicio tinerică de douăzeci de ani nu putea sta pe lângă Evelyn a lui. A fost o perioadă când mă întrebam cum e posibil așa ceva. Acum știu. Legătura profundă pe care cei doi au reușit să o formeze în creuzetul vieții – cu sușuri și coborâșuri – era, pentru ei, o comoară incomparabilă, care depășea toate celelalte atracții!

Aproape de final?

Pe măsură ce discutăm aceste patru etape ale căsătoriei, Alecia părea îngândurată. “Deci, domnule Hohnberger, e obligatoriu ca fiecare căsnicie să ajungă la final înainte ca lucrurile să înceapă să meargă bine?”

“Nu, sigur că nu,” am asigurat-o eu. “Dacă fiecare dintre voi va aplica principiile simple în fiecare zi și va fi dispus să suporte consecințele, ziua nunții voastre poate fi începutul unei iubiri irezistibile – nu sfârșitul. Fără nicio îndoială, că veți trece prin niște momente dificile în cursul relației voastre, dar dacă amândoi vă veți întoarce la aplicarea acestor două principii, veți potoli furtunile și veți dezvolta o dragoste profundă, unită, care aduce chiar mai multe satisfacții decât ceea ce simțiți acum!”

Mi-aș fi dorit să puteți vedea cum expresiile lor derutate au devenit radioase când și-au dat seama că unirea inimii și vieții lor putea fi o excepție de la uzanțele căsătoriilor atât din biserică, cât și din afară. Acum, credința lor avea o nouă speranță, și anume că iubirea lor putea

fi un alt fel de iubire – o iubire care va trece prin dificultăți și va deveni mai profundă decât dragostea pe care o simțeau în prezent. Desigur, au vrut să afle care sunt cele două principii la care mă referisem. Le-am spus care sunt și vi le voi spune și vouă, peste puțin timp. Dar mai întâi vreau să vă prezint alte două cupluri.

Incompatibili

De ce s-au căsătorit de la bun început, n-am să știu niciodată. N-am văzut în viața mea doi parteneri care să fie incompatibili în așa mare măsură ca Stan și Susan. Se certau zilnic – încontinuu – ca doi buldogi. Se angajau în dispute permanente cu privire la valori și stil de viață.

Susan era religioasă; Stan nu avea niciun interes față de gașca ipocrită, extrem de critică, obsedată de reformă și pocăință, cu care Susan își petrecea timpul. Ea era foarte preocupată de sănătate; lui îi plăcea mâncarea tip fast food. Ea promova reforma în îmbrăcăminte; el considera că te îmbracă în costum doar cel de la pompe funebre înainte să te pună în sicriu. Ea era conservatoare, mergea la biserică și credea în Biblie; el era interesat de pornografie, de filmele hollywoodiene și de sporturile de competiție. Foarte conștiincioasă, ea făcea home-schooling cu cei doi copii ai lor; el ar fi preferat să-i trimită la o școală publică și să-i lase pe profesori să-și bată capul cu ei.

Stan își petrecea timpul liber în fața televizorului sau pe internet. “Timp cu familia?” se strâmba Stan. “Scutește-mă! Fac ce-mi place. Tu crește copiii, eu aduc pâinea pe masă.” El era obraznic, dominator și vulgar. Susan chiar își dădea toate silințele. Îl târa pe Stan la întâlnirile noastre, iar el pleca acasă singur cu mașina, lăsând-o să se descurce la drumul de întoarcere.

Apoi, într-o zi, am primit un telefon.

“Jim, am nevoie de ajutor,” m-a implorat Stan agitat. “Susan m-a părăsit și a luat și copiii cu ea. A golit contul bancar și s-a mutat în alt stat. Nu vrea să discute cu mine; a înaintat actele de divorț. Familia ei mă urăște și vrea ca ea să mă părăsească. Majoritatea celor de la biserică ei o sprijină – mai puțin câțiva care o consideră cam fanatică. Avocatul

Irezistibilii

ei spune că am două variante: să divorțez sau să vorbesc cu tine. Mă poți ajuta?”

Am tăcut în timp ce am înălțat o rugăciune către Dumnezeu. “Păi, Stan, da și nu. Da, vă pot oferi ajutor dacă amândoi, tu și Susan, sunteți de acord să faceți doar două lucruri timp de nouăzeci de zile. Dacă nu, speranțe pentru voi nu mai sunt. Căsnicia voastră va merge pe drumul pe care au mers alte familii destrămate.”

“Orice, Jim, o să fac orice,” a izbucnit vocea lui Stan, după care a început să sughită. “Pur și simplu nu suport gândul de a-mi pierde familia!”

Nu-mi venea să cred ce auzeam. De ceva vreme devenise evident pentru mine că Susan și Stan se îndreptau vertiginos spre o întâlnire brutală cu divorțul. Pentru el nu fusese la fel de evident? Trebuia să-i pun această întrebare.

“Stan, de ce ai așteptat atât de mult înainte de a fi dispus să repara această căsnicie?”

El s-a înecat din nou. “Pur și simplu n-am crezut că Susan o să mă părăsească și o să ia și copiii, și economiile noastre. Cred că asta m-a cam trezit.” A înghițit apoi greu. “Spune-mi, Jim, care sunt aceste două lucruri care îmi vor salva căsnicia?”

“Vreau să vă împărtășesc aceste două principii amândurora în același timp. Puteți, tu și Susan, să realizați o conferință la telefon cu mine, cândva săptămâna asta?”

M-au sunat amândoi – el din casa lor goală, ea din casa părinților ei – și ce convorbire am avut! Stan trecuse de la beligeranță extremă la aproape a se târî în genunchi, în timp ce hotărârea disperată a lui Susan se transformase în sfidare. El o voia înapoi, dar ea era de neclintit. El o implora în lacrimi să încerce “numai încă o dată”. Promitea să facă orice, orice schimbare, numai să o aibă din nou acasă.

“Nu, nici vorbă!” a trântit-o Susan. “Nu mai încerc, până nu văd o dovadă că te schimbi. Scapă de televizor, de internet și de mâncarea ta nesănătoasă! Începe să mergi la biserică și să citești Biblia și după aceea o să mă mai gândesc!”

Dar era prea mult pentru Stan. Abordarea lui s-a schimbat din implorări în invective, și cei doi buldogi săreau din nou unul la gâtul celuilalt. Brusca, i-am întrerupt: “Hei, alo, dacă vreți să ajungeți la tribunal, închideți telefoanele și porniți înspre acolo. Dar dacă vreți să-i oferiți căsniciei voastre o șansă, amândoi trebuie să fiți dispuși să ascultați și să încercați o altă abordare. Deci, cum să fie?”

Tăcere

Stan a vorbit primul: “Îmi pare rău! Sunt gata să ascult.”

“Susan? Tu?” am întrebat eu.

Ea a oftat. “Bine, să aud.”

Le-am împărtășit lui Susan și lui Stan soluția fundamentală, în două etape, cu durata de nouăzeci de zile. După ce s-au luptat cu multe lacrimi și foarte multă reticență, amândoi au căzut de acord să încerce – timp de nouăzeci de zile. Stan era la capătul puterilor și dispus să încerce orice. Susan s-a gândit că nu are așa mare lucru de pierdut dacă amână divorțul cu nouăzeci de zile – și era o infimă posibilitate ca lucrurile chiar să meargă. Putea și ea, la urma urmei, să încerce.

Amândoi s-au implicat și au încercat cu toată sinceritatea. O, au avut o mulțime de piedici! Ca un copil care învață să pășească, au trebuit să se ridice din nou și din nou. Vechile tipare intrau în conflict cu noile principii. Frustrări și distracții se îmbinau cu victorii. Suișurile și coborâșurile îi făceau să creadă că sunt într-un montagnes russes. Dar nu s-au dat bătuți.

Trebuiau să mă sune în fiecare săptămână pentru a-mi raporta. I-am încurajat, arătându-le că pe Dumnezeu Îl interesează nu de câte ori cădem, ci de câte ori ne ridicăm. Dumnezeu înțelege acest proces și ne vede așa cum vom fi la sfârșitul experienței în care ne-am angajat. I-am încurajat să nu renunțe la cele două principii divine. “Nu vă descurajați! Puteți învăța un nou mod de a gândi și a reacționa!”

Și au învățat.

După cele nouăzeci de zile, i-am rugat să dea mărturie la una dintre taberele la care plănuiam să participăm. În timp ce veneau spre

Irezistibili

platformă, nu am putut să nu observ transformarea. În loc să se repeadă unul la altul ca bulldogii, păreau calmi, liniștiți – chiar fericiți.

Printre lacrimi, Susan și Stan au povestit cum era “înainte” și cum e “după”. Când au terminat, i-am întrebat: “Stan, pe o scară de la unu la zece, zece fiind maximul, cum e căsătoria ta acum?”

“E doisprezece, Jim! Nu-mi vine să cred!” Și zâmbea până la urechi.

M-am întors spre Susan. Stan o ținea de după umăr, iar ea radia ca o mireasă în ziua nunții. “Susan, tu ce notă îi dai căsniciei tale?”

“Jim, e mai bine ca în luna de miere. Nu am crezut niciodată că se pot rezolva atât de bine lucrurile într-un timp atât de scurt. Sunt foarte fericită!”

În acele nouăzeci de zile, Stan și Susan au descoperit ceea ce fiecare cuplu poate descoperi. Soluțiile lui Dumnezeu funcționează! Sunt și simplu de înțeles, și au și o arie largă de aplicare. Ele nu numai că rezolvă problemele maritale, ci și reaprind iubirea irezistibilă. Tipul acela de iubire care îți face ochii să sticlească și inima să-ți palpите. Au funcționat la Stan și Susan și pot funcționa și la voi. Dar mai întâi, să vă povestesc despre Bill și Barbara.

Divorțați și recăsătoriți

La început, Bill și prima lui soție s-au înțeles bine. Au avut parte de sușurile și coborășurile inerente, dar întotdeauna au reușit să iasă din situațiile care se iveau – până când Bill a participat la o campanie evanghelică. Nu fusese niciodată o persoană religioasă, dar un coleg de serviciu pe care îl respecta foarte mult l-a convins să participe la seara de deschidere a unui seminar despre profeție. Informațiile prezentate i-au stârnit interesul lui Bill cum nimic nu reușise să o facă până atunci. S-a îndrăgostit de Biblie și de adevărurile cuprinzătoare pe care aceasta le conține. A înțeles acuratețea incredibilă a profețiilor din Daniel și Apocalipsa și a recunoscut momentul în care ne aflăm pe axa timpului. Era cucerit, captivat și impresionat.

A încercat să o convingă pe soția lui să vină și ea, dar nu a fost interesată. Dezamăgit, Bill a participat singur la întâlniri – cinci seri

pe săptămână, timp de patru săptămâni. În fiecare seară venea entuziasmat. Era încântat de ceea ce descoperea și voia să împartă cu soția lui această încântare. Ea s-a opus. El a forțat nota. Se certau și apoi mergeau la culcare fără să se împace. Bill a început să o preseze cu Biblia pe soția lui, iar situația s-a deteriorat. Ea a devenit rece și nemulțumită.

Asta e! Bill fusese convertit la realitățile biblice, dar inima lui nu fusese convertită încă la Isus. Noile lui cunoștințe îl făceau să se simtă superior din punct de vedere moral față de soția lui, lucru care nu a făcut ca inima ei să se apropie de el sau de Dumnezeu. Cu timpul, Bill a încetat să mai bea băuturi alcoolice, să mai danseze și să meargă la petreceri. Ea, nu. Bill s-a botezat și a devenit membru al bisericii care prezentase seminarele. Soția lui a continuat cu vechiul lor stil de viață, până în ziua divorțului.

Bill a început să viseze la o femeie care să iubească adevărul la fel de mult ca el. Într-un final, s-a mutat în alt stat și a găsit-o pe cea care a considerat că reprezintă răspunsul la dorința lui profundă: pe Barbara.

Barbara fusese crescută “în biserică” și aparținea de ceea ce ea susținea că este “biserica rămășiței”. Se căsătorise cu un bărbat de aceeași confesiune, dar căsnicia ei devenise rece și hidoasă dincolo de ușile închise. Deși soțul ei era un om de bază și foarte respectat în cadrul bisericii, ținând și cursuri de Biblie, acasă era egoist, dominator și o abuza fizic pe ea și pe copiii lor atunci când nu i se făcea pe voie. Aveau împreună trei copii, pe care ea, practic, i-a crescut singură. Căsnicia lor s-a sfârșit cu o a doua aventură din partea lui. Barbara suferea, se simțea singură și împovărată. A început să viseze la un bărbat care să-i fie cu adevărat tovarăș.

Aici intră în scenă Bill. El nu avea copii și curând a devenit un tovarăș pentru ea și un al doilea tată pentru cei trei copii ai Barbarei. Nu a trecut mult până Barbara să simtă că golul începe să se umple. Dintotdeauna își dorise un soț care să se joace cu copiii, să-i ducă în excursii și să fie un model de om religios pentru ei. Bill a văzut în Barbara o femeie care credea în ce credea și el, care frecventa biserica și

Irezistibili

se implica în lucrarea de evanghelizare. În decurs de șase luni, s-au căsătorit. Amândoi au crezut că Dumnezeu le-a răspuns la rugăciunile și nevoile pe care le aveau – și probabil că și la unele dorințe în plus.

Bill și Barbara au plecat în luna de miere și viața era frumoasă. Aveau o căsnicie “ruptă din rai” – până s-au întors acasă și totul a început să se dărâme. La mijloc, erau copiii. Barbara era permisivă și îi răsfăța un pic prea mult. Bill observase acest lucru înainte ca el și Barbara să se căsătorească și a presupus că el va fi “cavalerul ei pe cal alb”, care o va salva din chinurile unei case indisciplinate. Desigur, se considera destul de echilibrat în ceea ce privește educația copiilor, dar în realitate, își impunea disciplina dur și numai așa cum găsea el de cuviință.

Copiii s-au revoltat împotriva regulilor, așteptărilor și consecințelor pentru neascultare impuse de Bill, iar Barbara era de partea copiilor ei. Copiii au întors-o pe mama lor împotriva noului ei soț. Bill se plângea că nu e respectat. Simțea că familia lor e condusă de copii, neputând să tolereze o asemenea lipsă de conducere matură.

În câteva săptămâni, dragostea lor irezistibilă s-a transformat în certuri pe incompatibilitate, fără să se întrevadă speranța la orizont. Fiecare își apăra îndârjit punctul de vedere și nu lua în calcul altă alternativă. Această situație a durat ani de zile, până când copiii au plecat la casele lor, iar Barbara s-a combinat cu alt bărbat.

Cam în această perioadă eu și Sally am fost invitați la biserica unde Bill și Barbara erau membri, pentru a conduce o serie de întâlniri despre umblarea cu Dumnezeu și revitalizarea vieții de cuplu. În timp ce vorbeam, l-am observat pe Bill în sală. Asculta cu atenție. Uneori, am văzut lacrimi discrete în ochii lui. Își apleca în față capul, cu obrajii între palme, și se uita fix la podea. Era evident că ceea ce spuneam îl mișca profund. Începuse să vadă ceea ce pierduse – și cât îl costase.

Bill m-a abordat într-o pauză și mi-a împărtășit durerea inimii lui. “Jim, ce pot să fac? Pe Barbara nu o interesează absolut deloc o împăcare. De fapt, nici nu mai vine la biserică și se întâlnește cu un alt bărbat. Pare să nu mai existe nicio speranță!”

Mi se rupea inima pentru Bill. “Pare, într-adevăr, că șansa nu e

de partea ta,” am recunoscut eu. “Dar dacă vei pune în practică două principii de bază ale Evangheliei, e posibil să-i poți cuceri din nou inima soției tale. Nu pot garanta nimic – suntem cu toții agenți morali liberi și nici măcar Dumnezeu nu a putut să-i miște inima lui Lucifer.”

I-am împărtășit cele două principii. Bill a ascultat cu atenție și apoi a luat o decizie: “Jim, nu am nimic de pierdut și extrem de mult de câștigat. Am pierdut din vedere aceste principii toată viața mea de creștin, crezând că faptul că am dreptate îmi dă dreptul să mă port așa cum m-am purtat. Și m-a costat scump. Am eșuat cu prima căsătorie. Nu vreau să dau greș și cu cea prezentă. O să încerc!”

Bill păstra legătura cu mine în fiecare săptămână. Cu multă conștiinciozitate, aplica cele două principii. Ca Stan și Susan, se împiedica și trebuia să se ridice. A trecut prin sușurile și coborâșurile emoționale. A perseverat. Nu s-a dat bătut. Dar eforturile lui păreau să nu producă nicio schimbare în Barbara. A rămas rece față de el și îndrăgostită de un alt bărbat. Au trecut treizeci de zile, șaiszeci de zile și apoi și ziua care marca împlinirea a nouăzeci de zile.

“Ce-o să faci, Bill?” l-am întrebat în una dintre convorbirile noastre telefonice. “Au trecut nouăzeci de zile și aparent nu te bucuri de nicio răsplată pentru eforturile tale. Ce-o să faci de acum încolo?”

Fără ezitare, mi-a răspuns: “O să continui, Jim! Am nevoie pentru caracterul meu și pentru Dumnezeu. Să o recâștig pe Barbara este încă un lucru foarte important pentru mine, dar nu mai reprezintă principala mea motivație. Vreau să umblu cu Dumnezeu și să fiu ca El!”

Alte nouăzeci de zile au trecut. Brusc, dintr-un motiv neștiut, relația Barbarei cu celălalt bărbat s-a stricat. A început să se deschidă puțin mai mult față de Bill și să-l vadă într-o altă lumină. Treptat, speranța ei a fost reaprinsă – totuși, era precaută. Îi plăcea de noul Bill, dar nu a avut încredere că schimbarea va dura. Nu era Toma necredinciosul – era Barbara necredincioasa.

Bill nu a forțat nota. Era hotărât să se poarte ca un creștin, indiferent dacă avea sau nu de câștigat. Barbara a început să considere

Irezistibili

de-a dreptul irezistibil noul comportament al lui Bill. Aproape împotriva voinței ei, barierele au căzut, și curând s-a trezit din nou îndrăgostită.

Acest cuplu a trecut de la “incompatibil” la “irezistibil” pentru că principiile lui Dumnezeu funcționează. Aceste două principii, puse în practică, pot face ca o căsnicie pe butuci să ajungă să meargă ca pe roate. Vor sufla aer proaspăt într-o căsătorie stătută și vor condimenta o căsnicie fadă. Ele sunt aplicabile indiferent dacă ați împlinit cincizeci de ani de căsătorie sau sunteți în luna de miere.

Aceste principii reprezintă răspunsul la întrebarea lui Stan și Susan: “Poate dragostea noastră să se reaprindă?” Ele dau sens apelului lui Bill: “Pot să-mi recâștig soția?” Și constituie un îndrumător sigur spre următoarea întrebare inocentă pe care mi-au pus-o cei doi tineri cu ochii în stele, aflați în sufrageria mea în acea zi de noiembrie cu ninsoare: “Atunci cum să rămânem îndrăgostiți?”

Aceste două principii au fost prescrise de Cel care l-a modelat pe Adam din țărâna pământului, i-a suflat viață în nări și apoi i-a creat pe comandă o tovarășă din propria lui coastă. Puteți avea încredere în aceste principii, fiindcă nu le-am inventat eu. Dumnezeu este Cel care ni le-a prescris. El ne-a făcut și știe cum funcționăm.

Aplicarea lor va crea o atmosferă de siguranță în căsniciile noastre, iar siguranța este fundamentul căsătoriilor care durează. Cercetările au arătat că sentimentul de siguranță este secretul pentru dragostea solidă, irezistibilă, dintre tine și partenerul tău – este mai valoros decât deprinderile perfecte de comunicare și decât soluțiile ingenioase ale menținerii relației. Când te simți în siguranță – și partenerul tău se simte la fel – veți rămâne împreună.⁸

Isus a rezumat aceste două principii în două cuvinte: “Să-L iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău.” Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă a

8. Aceasta este premisa cărții lui Gary Smalley, *I Promise* (Nashville: Thomas Nelson, 2006).

iubirii irezistibile. Iar a doua, asemenea ei, este: ‘Să-l iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.’ În aceste două principii se cuprind toate soluțiile la dificultățile maritale.”⁹

Credeți că e prea simplist? Sunteți sceptici? Poate considerați că problemele voastre sunt mai complexe. Într-un fel sau altul, toată lumea crede că reprezintă un caz unic. Și totuși Dumnezeu a conceput căsătoria să funcționeze într-un cadru prestabilit. Când scoatem căsătoria din acel cadru, sunt o mie și una de modalități de a descrie cum nu funcționează, dar problema esențială rămâne aceeași – ne-am îndepărtat de planul inițial. Soluția, așadar, este să ne întoarcem la proiectul original. Când facem acest lucru, apar rezultatele!

Deci, sunteți pregătiți pentru a face față provocării?

Mergeți înainte! Îndrăzniți să fiți irezistibili din nou!

Întrebări de studiu pentru capitolul 1

1. Partenerul tău ar spune că, în prezent, sunteți “îndrăgostiți”, “tânjiți să fiți iubiți” sau “vă lipsește dragostea”?
2. Copiii voștri își doresc o căsnicie ca a voastră?
3. Ce fel de dragoste a generat credința și speranța voastră?
4. Enumerați cele patru faze ale iubirii. În care fază vă aflați în prezent?
5. V-ați mulțumit cu mai puțin decât excelent? Ați renunțat și ați lăsat totul baltă? Căutați soluții în mod activ?
6. Veți aștepta până când căsnicia voastră se apropie de final, ca abia atunci să începeți să reparați lucrurile?
7. Dacă acum vă aflați aproape de final, sunteți dispuși să aplicați cele două principii, care vor funcționa cu adevărat?
8. Dacă sunteți încă îndrăgostiți, veți aplica aceste două principii ca să creșteți nivelul de siguranță din cadrul relației voastre?
9. Dacă partenerul tău nu este pe aceeași lungime de undă cu tine, vei aplica aceste principii și în aceste condiții?

9. Matei 22:37-40, parafrizare personală.

CAPITOLUL 2

Izvorul irezistibilului

“Căci la Tine este izvorul vieții.”

– Psalmi 36:9

Frustrarea lui Susan a atins punctul culminant cu o zi înainte de a-l părăsi pe Stan. Ca de obicei, Stan se dăduse cu chiu cu vai jos din pat, își trăsese pe el hainele pe care le aruncase pe jos cu o seară înainte, după care a dat fuga în bucătărie să ia câteva guri de mic dejun.

“Iar clătite din făină integrală cu topping de fructe?” s-a plâns el. “De ce nu poți să faci și tu măcar o dată ceva bun de mâncare?”

“De ce măcar o dată nu te dai și tu jos din pat la timp pentru altarul de dimineață?” i-a răspuns Susan pe măsură. “S-ar zice că tu ești preotul casei?”

“Scutește-mă, femeie! Eu lucrez să aduc bani în casă!”

Apoi Stan a ieșit repede pe ușă, fără măcar să-și ia la revedere – ce să mai vorbim de un sărut sau de un zâmbet.

Au cam durut-o pe Susan remarcile lui usturătoare. A încercat să nu le ia în seamă, dar resentimentele ei față de Stan ieșeau la suprafață și se îndreptau spre copii. Ei reacționau, hârjonindu-se unii cu alții. Când Susan a încercat să-i pună la punct, cel mai mare s-a întors spre ea cu ochii ca de foc: “Mami, noi de ce nu ne putem certa? Tu și tata vă certați tot timpul!”

Înmărmurită, Susan s-a retras în dormitor. Aruncându-se pe pat, a plâns cu amar. “Sunt atât de frustrată și sătulă de conflictul ăsta!

Vreau doar să am un cămin fericit! De ce nu mă poate iubi Stan și de ce nu poate fi un tată cu frică de Dumnezeu? Nu, așa nu se mai poate!” A lovit cu pumnul în pernă și apoi a sărit brusc din pat. S-a repezit în baie să se spele pe față și s-a îngrozit de ce a văzut în oglindă. “Arăt mai mult a scorpie nenorocită decât a femeie frumoasă,” s-a plâns în sinea ei. Apoi s-a umflat din nou de furie: “Păi da, n-am de ales! Dacă Stan ar deveni mai credincios... Dacă s-ar juca împreună cu copiii când ar veni acasă... Dacă ar uita de distracțiile lui și ar citi Biblia... Dacă s-ar purta frumos...” Și a continuat să stea în fața oglinzii, dlocotind în resentimentele ei.

“Trebuie să fie o cale să-l schimb! Trebuie să încerc să-l ajut. Să vedem. Ce pot face ca să-i înmoi inima, ca să pot sta de vorbă cu el?”

Susan a stat și s-a gândit puțin, apoi ochii i s-au luminat. I-a venit o idee. Da, în trecut mersese – cel puțin temporar. Da, o să încerce.

Stan s-a întors târziu acasă de la serviciu, încruntat și bombănind. Trântit pe fotoliul lui comod, s-a întins după telecomandă. “Ce avem de mâncare?” a vrut el să știe. “Sper că nu iar chestia aia de tofu.”

Fără să se gândească, Susan a plesnit-o înapoi: “Avem lasagna de tofu. Dacă vrei, bine, dacă nu, nu!”

“Știam eu că trebuia să mă opresc la Burger King,” a mormăit Stan.

Susan se pregătea să-i spună să meargă la Burger King, dacă vrea, dar și-a mușcat limba. În plus, Stan dăduse sonorul tare la televizor ca să o acopere și era prins într-un meci de fotbal. Ea l-a privit câteva minute. Nu e altceva decât o amibă uriașă, s-a gândit ea. Lasă, lasă, o să vedem noi dacă planul meu va funcționa în seara asta. Dacă nu, m-am cărat de aici. Nicio femeie n-ar trebui să îndure așa ceva.

Seara s-a scurs cu Stan în lumea lui cu fotbal și cu Susan în lumea ei cu copii și treburi casnice. Susan a făcut altarul de seară cu copiii și i-a pus la culcare. Între timp, Stan se mutase în birou și naviga pe internet. Susan a intrat la duș și a încercat să se relaxeze. După ce a ieșit, s-a dat cu cremă pe tot corpul, s-a parfumat și și-a pus o lenjerie de mătase. Intrând în birou pe vârful picioarelor, s-a așezat în spatele lui Stan. El a închis repede fereastra la care se uita, dar nu înainte ca Susan să prindă o secvență din clipul XXX pe care îl urmărea el. Furia

Irezistibili

ei amenința să explodeze din nou, dar a reușit totuși să o înăbușe. Stan s-a întors spre ea și, după ce s-a uitat atent, a făcut un semn prin care voia să transmită: “Da, asta era odată” și, fără să spună nimic, s-a întors la calculator, prefăcându-se că îl interesează starea vremii. Susan s-a apropiat de el și a început să se joace cu degetele prin părul lui.

“Ce vrei?” a mormăit Stan.

“Păi... a trecut ceva vreme de când nu am mai făcut dragoste. Mă gândeam...”

“Nu, n-am chef.”

Susan a înțepenit. Stan prefera internetul în locul ei. Gata, asta a umplut paharul! Brusc, furia ei înăbușită a explodat ca Muntele Sfânta Elena. S-a descărcat pe Stan, care a ripostat cu o forță dublă.

A doua zi, Susan a plecat.

Care este stilul vostru?

În casa voastră, cum arată o zi obișnuită? Se îndreaptă căsnicia voastră inevitabil spre un divorț, la fel ca cea a lui Susan și Stan? Vă certați, vă hârjoniți sau vă sâcâți unul pe altul? Încercați continuu să găsiți o cale de a-l face pe partener să vă împlinească așteptările și deveniți frustrați când acest lucru nu se întâmplă?

Poate că stilul vostru nu implică un conflict deschis. Poate că între voi se duce un “război rece”. Sunteți blocați într-un punct mort, refuzând să abordați și să rezolvați problemele.

Unele căsnicii combină cele două stiluri. Un soț atacă și domină, în vreme ce celălalt se complăce și se retrage în lumea lui. Așa arată și căsnicia voastră?

Sau poate că semănați mai mult cu mine și cu Sally, cum eram noi – nici în clocot, nici reci. Deși încă pe deplin dedicați unul celuilalt, în realitate eram rușiți unul de celălalt. Căsnicia noastră era căldică, stătută, fără viață.

Tinerii J. D. și Alecia erau încă îndrăgostiți – încă nu alunecaseră spre mediocritatea casnică – și nici nu voiau. Dar această alunecare era oare inevitabilă?

Indiferent unde eu sau voi ne situăm pe scara conflictului marital, problema critică pe care trebuie să o rezolvăm este aceeași. Ieremia a exprimat-o cu mii de ani în urmă:

“Căci poporul Meu a săvârșit un îndoit păcat:
M-au părăsit pe Mine, Izvorul apelor vii și și-au săpat
puțuri, puțuri crăpate, care nu țin apa.”¹

Puțuri crăpate

Vechii palestinieni obișnuiau să sape puțuri în calcar. Apoi le umpleau cu apă sau le foloseau pentru colectarea apei de ploaie. Era o modalitate logică de a supraviețui în clima lor uscată. Dar ce ați crede despre ei, dacă ați ști că aveau acces rapid la un izvor bogat, cu apă dulce – și totuși alegeau să depindă de apa stătută din puțurile lor? Dar și mai rău decât atât, uneori puțurile crăpau, iar apa se scurgea. Vă puteți imagina un țăran palestinian sorbind din bălțile care mai rămăseseră pe fundul puțului său crăpat, când doar la mică distanță se afla o oază verde cu șuvoaie învolburate de apă, curgând în lacuri limpezi și adânci? Nu-i așa că v-ați întreba dacă nu cumva și altceva îi cedase, pe lângă fântâna din curte?

Ceea ce este atât de evident în această ilustrație nu este la fel de evident în viața noastră de zi cu zi, și totuși fix așa procedăm și noi. Dumnezeu este singura noastră Sursă de viață, de bucurie, dar fiecare dintre noi are tendința de a renunța la El în favoarea unor înlocuitori. Ne analizăm situația, încercăm să dregem ce se poate și apoi pornim să ne creăm propriile oaze.

Asta se întâmpla și cu Stan și Susan. Amândoi erau însetați după dragoste – și amândoi încercau să o obțină din puțuri crăpate. Rezultatul a fost acela că niciunul dintre ei nu a fost în stare să aducă apă proaspătă în căsnicia lor.

Poate că spuneți în sinea voastră: “Bine, Jim, am înțeles, Stan alerga după fântânile sparte ale lumii, dar poți spune același lucru și

1. Ieremia 2:13

Irezistibili

despre Susan? Ea încerca să ducă o viață evlavioasă. Doar nu vrei să spui că obiceiul ei de a merge la biserică, reformele ei și dorința de a face lucrare misionară erau tot niște fântâni crăpate?”

Ba exact asta spun. Iar Susan a fost cel mai greu de convins. Stan știa că ce face nu e bine. Dar Susan făcea multe lucruri bune. Problema era că toate acele lucruri bune deveniseră înlocuitori ai Izvorului de apă vie. Religiozitatea ei, “bisericoșenia” ei, “reformalismul” ei erau toate faptele ei. Ea era încă cea care deținea controlul. De unde știu? Pentru că în Iacov 3:14,15 se spune că, “dacă aveți în inima voastră pizmă amară și un duh de ceartă, să nu vă lăudați și să nu mințiți împotriva adevărului. Înțelepciunea aceasta nu vine *de sus*, ci este pământească, firească, drăcească.” (subliniere adăugată)

Dacă Susan ar fi băut din fântâna lui Dumnezeu, ar fi avut “înțelepciunea care vine de sus, [care] este întâi curată, apoi pașnică, blândă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roade bune, fără părtinire, nefățarnică.”²

Gândiți-vă puțin! Cum ar fi o căsnicie dacă acest verset i-ar descrie pe ambii soți? Vă imaginați cum ar fi casa voastră dacă amândoi, tu și soțul sau soția ta, ați manifesta roadele Duhului – iubirea, bucuria, pacea, bunătatea, răbdarea, îngăduința, autocontrolul și credința – atunci când lucrurile nu ar merge așa cum vreți voi?

Deși Stan și Susan erau opuși în multe privințe, amândoi aveau nevoie de același medicament: o întoarcere la Dumnezeu, Izvorul apei vieții! Știți de ce? Pentru că Dumnezeu deține toată înțelepciunea, puterea și resursele de care Stan și Susan aveau nevoie pentru a-și reface căsnicia. El știe cum să aducă echilibru în dezechilibrele lor. El are puterea creatoare de a supune egoismul lui Stan. El are înțelepciunea de a corecta spiritul de critică al lui Susan. Și mai mult decât atât, El le poate infuza viață. Căsătoria lor e, într-adevăr, un deșert, dar dacă Stan și Susan Îi permit lui Dumnezeu să o ude cu Duhul Său, ea va deveni o grădină luxuriantă, irezistibilă! Dar pentru ca Dumnezeu să realizeze aceste lucruri, trebuie să I se permită să fie Dumnezeu.

2. vers. 17

Primul principiu

Primul principiu este foarte simplu: “Să-L iubești pe Domnul, Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta.”³ El este marele EU SUNT. Și este alături de tine. Se interesează personal de mine și de voi.

A-L iubi pe Dumnezeu înseamnă ca El – nu soțul sau soția ta și nici altceva – să devină Izvorul tău de bucurie și dragoste. Accepti iubirea care vine de la partenerul tău ca o revărsare a iubirii lui Dumnezeu față de tine. Dragostea ta față de partenerul tău este, de fapt, iubirea lui Dumnezeu revărsată prin tine. Aceasta îți dă libertatea să nu-ți mai consideri partenerul responsabil pentru sentimentele, așteptările și faptele tale. Dumnezeu devine Consilierul și Îndrumătorul tău și răspunzi în fața Lui pentru modul în care gândești, simți și te comporți.

Știi ceva? Dumnezeu a promis că ne va împlini toate nevoile. El – nu partenerul de viață – este adevărata sursă a iubirii și bucuriei. În Grădină, Adam a pierdut din vedere acest lucru. Când s-a confruntat cu despărțirea de Eva, din cauza păcatului ei, Adam a ales-o pe Eva, nu pe Dumnezeu. El a uitat că Dumnezeu era Cel care îi împlinea toate nevoile – și că nu depindea de Eva în această privință.

Asemenea lui Adam, deseori noi Îl uităm pe Cel care ne satisface nevoile, și nu facem voia lui Dumnezeu. Încercăm să ne împlinim singuri nevoile sau încercăm să-i determinăm pe partenerii noștri să o facă – iar când nu reușesc, aruncăm cu vorbe spuse la nervi sau ne prăbușim în disperare. Dar dacă L-am iubi cel mai mult pe Dumnezeu, El are o mie de căi de a Se îngriji de noi, pe care noi nu le înțelegem.

Înseamnă aceasta că Dumnezeu devine un înlocuitor pentru partenerul de viață? Nu, deloc. În schimb, faptul de a-I permite lui Dumnezeu să fie Dumnezeu te face în stare să stabilești o legătură profundă cu partenerul de viață. Dumnezeu l-a creat pe Adam în așa fel încât, chiar și în starea lui perfectă, acesta tot s-a simțit singur. De ce? Pentru că Dumnezeu avea ceva pregătit pentru el – ceva care să îl completeze. Cel care a declarat în Grădina Edenului: “Nu este bine ca

3. Luca 10:27

Irezistibili

omul să fie singur” este același care a hotărât: “Am să-i fac un ajutor potrivit pentru el.”⁴

Credeți că Adam și Eva au avut parte de o seară plictisitoare în acea primă zi de vineri, când Dumnezeu i-a dus pe amândoi în Eden? În niciun caz. Căsnicia lor era de-a dreptul scânteietoare. Era proaspătă, vibrantă și îi făcea să se simtă împliniți. Așa o concepușe Dumnezeu. Implicarea Lui nu ne diminuează nouă plăcerea. Din contră, o sporește. Prea adesea credem că Dumnezeu este cel mai mare dușman al plăcerii, dar nimic nu poate fi mai departe de adevăr. De aceea soții și soțiile au nevoie să meargă la El pentru a învăța cum să reacționeze unul față de celălalt.

Contact direct cu Dumnezeu

“Stan și Susan,” i-am sfătuit eu, “primul pas e simplu. Pentru următoarele nouăzeci de zile, nu vreau să spuneți nimic sau să faceți nimic fără să filtrați prin Dumnezeu. El este înțelepciunea voastră. Voi trebuie să deveniți ‘grabnici la ascultarea glasului Său, înceți la vorbirea cuvintelor voastre, zăbavnici la mânie’.”⁵

Dumnezeu v-a dat o conștiință, iar în următoarele nouăzeci de zile, vreau să vă educați și reactivați conștiința, astfel ca și cea mai mică șoaptă a lui Isus să vă miște sufletul, cuvintele, sentimentele și faptele. A-L iubi pe Dumnezeu înseamnă a asculta de poruncile Sale conform Cuvântului Său. Să nu vă fie teamă, n-o să puteți niciodată să-L iubiți pe Dumnezeu mai mult decât vă iubește El. Vă va oferi mult mai mult decât I-ați putea da voi vreodată.

Începeți prin a petrece timp cu Dumnezeu la începutul și sfârșitul fiecărei zile. Timpul petrecut cu Dumnezeu, meditarea la principiile Cuvântului Său, imprimare asupra inimilor voastre de către Duhul Sfânt, vă va educa și reactiva conștiința. Dumnezeu vrea să vă determine să comparați modul vostru de a fi cu modul Său de a fi, caracterul Său cu caracterul vostru, modul lui de a privi viața cu viziunea voastră

4. Geneza 2:18

5. Iacov 1:19, parafrizare personală

asupra vieții. Apoi vă va indica pașii pe care trebuie să-i faceți pentru a vă apropia mai mult de idealul Său.”

Susan a sărit repede: “Jim, dar eu fac deja asta. Petrec o oră studiind și rugându-mă aproape în fiecare dimineață – dar nu schimbă nimic în viața mea!”

“Înainte, și pentru mine era la fel, Susan. Petrecem timp studiind Cuvântul lui Dumnezeu, dar totuși nu aveam nicio putere asupra nervilor vărsați asupra lui Sally. Mi-a luat ceva timp până să-mi dau seama că eu mă apropiam de Cuvântul lui Dumnezeu ca să obțin informații, să-mi satisfac curiozitatea sau să-mi demonstrez că aveam dreptate, iar alții greșeau. Nu-mi dădeam seama cât de arogantă era abordarea mea – cât de mult semănam cu fariseul care s-a rugat cu voce tare: ‘Dumnezeule, îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni...’ A trebuit să învăț să petrec timp cu Dumnezeu având atitudinea vameșului: ‘Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!’⁶ Când am început să-mi dau seama ce nevoie disperată am de ajutorul lui Dumnezeu, timpul meu de studiu și meditație s-a schimbat. Am început să simt faptul că marele Dumnezeu al universului Se interesează personal de mine și am început să-I aud vocea adresându-se inimii mele prin intermediul paginilor Cuvântului Său. Am început să văd unde trebuia să se schimbe atitudinea mea și că Dumnezeu era deja aproape de mine, gata să mă ajute. Înțelegeți, Susan, ce vreau să spun?”

Aici intervine credința, Susan! Înseamnă să te aventurezi să crezi ceea ce Dumnezeu promite, nu ceea ce am trăit noi până în acel moment. Dacă vei ajunge să-i cedezi controlul lui Dumnezeu, te vei convinge singură că Dumnezeu este, într-adevăr, lângă tine.

Pe măsură ce orele din zi trec, rămâi conștientă de prezența lui Dumnezeu alături de tine și ține-ți urechea pregătită să audă îndrumările Sale – cum să pui în practică principiile pe care le-ai studiat dimineața. Apoi răspunde atunci când El te strigă. Așa devii un practicant al Cuvântului, nu doar un ascultător sau cititor.

6. Luca 18:11, 13

Irezistibili

Apoi, la sfârșitul zilei, îți iei timp să meditezi la cum au decurs lucrurile – așa cum fac echipele de fotbal când analizează luni dimineața jocul de duminică seara. Ce a mers bine, ce a mers prost? A apelat Dumnezeu conștiința mea? Am ascultat sau L-am ignorat? Mie îmi place să fac o baie caldă, să stau în saună sau să fac o plimbare – pur și simplu să-mi las mintea să se liniștească în timp ce analizez ziua care se încheie. În felul acesta, intri în contact direct cu Dumnezeu și înveți să apelezi la El, în loc să apelezi la fântânile tale sparte.”

“Stan,” am continuat eu, îndreptând conversația în direcția lui, “știu că ție nu-ți stă în obicei să ai o viață devoțională, dar și tu ai nevoie să pui deoparte timp pentru Dumnezeu. În prezent ești ca un jucător de fotbal care aleargă pe teren fără să se consulte cu antrenorul, dar care se întrebă de ce nu nimerește mingea. Dacă vrei într-adevăr să-i oferi o șansă căsniciei tale, trebuie să te trezești la timp pentru a avea o consfătuire cu Antrenorul – așa Îl mai numesc eu pe Dumnezeu – și să auzi ce indicații îți dă. Nu ești obișnuit să te rogi sau să citești Biblia, așa că la început ți se va părea nefiresc. Dar cu timpul, va deveni una dintre perioadele preferate din zi, pentru că va produce schimbări majore, în bine, în viața și căsnicia ta.”

“Dar Jim, eu am serviciu! Nu am timp pentru așa ceva. Ce să fac? Să mă las de lucru și să mă călugăresc?”

“Stan, de obicei la ce oră vii de la serviciu?”

“Păi, între șase și șapte seara.”

“Și când mergi la culcare?”

“Pe la miezul nopții.”

“În mod normal, cum îți petreci serile?”

A urmat o pauză lungă. “Am înțeles, Jim. O să tai câteva lucruri și o să-I fac loc lui Dumnezeu.”

“Stan, asta înseamnă să te întorci de la fântâna ta spartă la Dumnezeu. Acum nu-ți dai seama, dar o să ai parte de ceva mai bun decât orice altceva până acum.”

Unul sceptic, unul speriat

Susan era sceptică, iar Stan era speriat de moarte. Adânc în sufletul lui, credea că viața va degenera într-o existență monotonă, dacă nu va facea ceea ce voia el. Cum va putea cineva obișnuit cu plăcerile acestei lumi să se bucure vreodată de o viață a motivelor sincere și a bucuriilor simple? Stan nu-și putea da seama, dar era dispus să încerce. De dragul copiilor și a puținei iubiri ce-i mai rămăsese pentru soția lui, era dispus să încerce să trăiască în acest fel – timp de cel puțin nouăzeci de zile. Și au încercat, amândoi – atât Stan, cât și Susan.

Când a simțit imboldul de a se plânde de modul cum gătea Susan, Dumnezeu a pătruns în gândurile lui pentru a-i aduce aminte de principiul pe care îl citise: “Faceți toate lucrurile fără cârtiri și fără șovăieli.”⁷ Din dragoste pentru Dumnezeu, Stan mânca ce îi era pus în farfurie și îi mulțumea lui Susan pentru efort. Când Susan era tentată să-i spună lui Stan ce ar trebui să facă, Dumnezeu îi reamintea: “Vorbirea voastră să fie totdeauna cu har, dresă cu sare, ca să știți cum trebuie să răspundeți fiecăruia.”⁸ Amândoi au început să învețe că nu împreriurările trebuie să-i controleze – ci ei puteau schimba reacțiile acide unul față de altul.

Căderea în vechile tipare

Da, la început a fost foarte ciudat, iar exercițiul lor a fost mai mult decât defectuos în acea perioadă de probă de nouăzeci de zile. De fapt, unele poticneli au fost foarte dureroase. Nu e nimic surprinzător în asta. Cu toții suntem predispuși să cădem în vechile tipare. În cazul lui Stan și al lui Susan, piedica majoră era așa-numitul “joc al învinovățirii”.

Susan, matinală, petrecea obișnuitele momente cu Dumnezeu, dar Stan dormea mai mult. Pe măsură ce minutele treceau, Susan devenea din ce în ce mai agitată. “Ar trebui să se scoale și să petreacă

7. Filipeni 2:14

8. Coloseni 4:6

Irezistibilii

timp cu Dumnezeu! Dacă nu, probabil că nu o să se poarte frumos cu mine și totul o să revină așa cum a fost.” Cu cât se străduia mai mult să citească și să se roage, cu atât Susan devenea mai nervoasă. Când Stan, într-un sfârșit, se trezea și ieșea din dormitor, ea era deja destul de pornită. “Da, sigur, iar ai dormit prea mult! Acuma nu mai ai prea mult timp înainte să pleci la serviciu.”

Instantaneu, Stan se enerva: “Vezi-ți de treaba ta!” îi trântea el. Se trezise decis să petreacă și puținul timp pe care îl avea căutând un gând din Scriptură pentru întreaga zi, dar brusc i-a pierit tot cheful pentru așa ceva. “Azi mă duc mai repede la serviciu” și s-a îndreptat spre bucătărie, unde a deschis frigiderul, stând și holbându-se la recipiente. “De ce nu putem avea și noi prin zonă niște mâncare ca lumea? Chiar totul trebuie să fie al... de ‘sănătos’?” A luat sticla cu lapte și apoi a izbit ușa de la frigider. Pregătindu-și un castron cu cereale, a trântit limba și apoi a ieșit pe ușă, plecând la serviciu.

Atât Susan, cât și Stan simțeau că au făcut-o lată. Fiecare încerca să strige după ajutorul lui Dumnezeu, dar trăirile lor erau zgomotoase, așa că Vocea blândă și subțire părea imperceptibilă. Susan a încercat să-și înceapă ziua de muncă, dar toată dimineața mintea ei a continuat să macine aceleași gânduri de dinainte. Stan pur și simplu a trecut totul cu vederea și a refuzat să se mai gândească în acea direcție.

Când Stan s-a întors acasă în aceeași seară, agitația și iritația lui Susan au răbufnit din nou, iar meciul verbal s-a intensificat. În timp ce Stan se retrăgea în micul lui paradis internautic, Susan a înscris ultima lovitură: “Stan, nu-ți ții partea din învoială. Așa, nu o să meargă. Așa a zis Jim!”

Stan a trântit ușa, bombănind numai pentru el: “Dacă Susan n-ar fi așa o pacoste și așa de ‘sfântă’, ar putea și omul să se simtă înclinat să se poarte frumos cu ea.”

Momentul raportului

Seara următoare, era programată discuția noastră telefonică săptămânală. “Ei, cum vă descurcați?” i-am întrebat eu.

Tăcere.

“Stan, pe o scară de la una la zece, cum ai spune că stau lucrurile?”

“Poate un patru, cinci.”

“Tu, Susan? Ce zici?”

“Poate un unu.”

“Auzi la ea, unu,” a obiectat Stan. “Susan, nu e chiar așa rău. Întotdeauna exagerezi.”

“Poate pentru tine nu e așa rău, dar pentru mine e. Întotdeauna privești superficial lucrurile, pentru că nu vrei să le faci față.”

“Hei, stați puțin,” i-am întrerupt eu. “Ce ați fost de acord amândoi să faceți în toate interacțiunile voastre?”

“Ar trebui să filtrăm totul prin Dumnezeu,” a răspuns repede Susan. “Dar Stan nu petrece timp cu Dumnezeu și se poartă la fel ca înainte.”

Stan a tunat înapoi: “Da, bine, Susan petrece timp cu Dumnezeu, dar nu o ajută la nimic. Tot așa de exigentă e.”

“Stați puțin, stați puțin! Stan, nu mă interesează cum o evaluezi tu pe Susan. Ceea ce vreau să știu de la tine este dacă ți-ai filtrat prin Dumnezeu toate gândurile, cuvintele și faptele.”

Stan a început să se cam dezumfle. “Păi, nu. Nu prea.”

“Nu-i nimic, Stan. Te-ai împiedicat. Dar întrebarea care are nevoie de un răspuns este: Ești dispus să te ridici și să continui?”

Stan nu era așa de sigur că vrea să o ia de la capăt, dar când și-a dat seama că varianta cealaltă era să-și piardă familia, s-a hotărât: “Bine, o să mai încerc.”

“Dar tu, Susan? Nu vreau să-ți aud comentariile legate de Stan. Vreau să-mi răspunzi la aceeași întrebare: Ți-ai filtrat gândurile, vorbele și faptele prin Dumnezeu?”

“Păi, am încercat, dar ceva pe parcurs se pare că nu a mers cum trebuie. Nu, nu cred că am filtrat totul prin Dumnezeu, Jim. Dar uneori gândurile și sentimentele devin atât de împovărătoare, că nu știu ce să fac cu ele.” Vocea ei a început să sune neobișnuit și mi-am dat seama că plânge.

Irezistibili

“Ajungem și la asta, imediat,” am asigurat-o eu. “Dar în primul rând vreau să știu: Ești dispusă să reintri în program?”

A făcut o pauză și am auzit-o suflându-și nasul. “Da, sunt. Îmi pare rău că te cicălesc, Stan.”

Am avut senzația că Susan nu era singura care se lupta cu lacrimile. Stan a reușit să spună înfundat: “Îmi pare rău că sunt insensibil față de tine, Susan. Chiar vreau să mergă căsnicia noastră.”

“Acum, nu vreau să vă descurajați. În Proverbe, capitoul 24, versetul 16 se spune că ‘cel neprihănit de șapte ori cade și se ridică’. Deci, voi v-ați împiedicat și ați recăzut în vechiul comportament. Dumnezeu nu este nerăbdător să vă ia la rost. El nu vrea decât să-L luați de mână, să vă întoarceți și să încercați din nou.”

“Jim, eu n-am vrut să mă împiedic,” a insistat Stan. “Pur și simplu s-a întâmplat. M-am trezit având buna intenție de a filtra totul prin Dumnezeu, dar s-a ales praful de tot când Susan a început să comenteze. În acel moment, vedeam numai negru înaintea ochilor și totul după aceea părea să se producă automat.”

“Și la mine, la fel, Jim,” a adăugat Susan. “Vreau să zic, stăteam și petreceam momentele mele cu Dumnezeu când am început să am acele senzații de agitație. Am încercat să i le predau lui Dumnezeu și am vrut să-i spun ceva frumos lui Stan când a ieșit din dormitor, dar când am deschis gura, pur și simplu nu a ieșit ce trebuia. M-am trezit căzând în același oribil tipar în relația cu el. Nu am vrut, dar așa am făcut.”

De ce?

V-ați aflat vreodată în situația descrisă de Stan și de Susan? Cu toții ne-am aflat, nu-i așa? Vedem ce e bine și așa vrem să facem – dar ne trezim făcând ce nu trebuie. Apoi suntem ispitiți fie să apărăm ce am făcut, să dăm vina pe altcineva sau pe împrejurări, fie să renunțăm, descurajați. Dar Dumnezeu nu ne cere altceva decât să ne recunoaștem pur și simplu defectele și să ne ocupăm de ele.⁹ În palmele Sale, aceste eșecuri pot deveni pași spre libertatea autentică.

9. Vezi Proverbe 28:13

Dumnezeu vrea să înțelegem ce anume ne face să ne împiedicăm. Isaia spune: "...inima lui amăgită îl duce în rătăcire."¹⁰ Cu alte cuvinte, când Stan și Susan cred ceva ce nu e adevărat, acea convingere falsă îi face să alunece de pe calea pe care îi conduce Dumnezeu. Dar deseori ei nu pot sesiza convingerea falsă, pentru că aceasta face parte deja din ei. Atâta vreme cât rămâne nedetectată, ei vor fi vulnerabili în fața ispitei în acel aspect.

Majoritatea dintre noi subestimăm puterea pe care sistemul propriu de convingeri o are asupra noastră – și asta în dezavantajul nostru. Isus a spus: "Facă-vi-se după credința voastră!"¹¹ Cuvântul "credință" se poate înlocui cu termenul "convingere" sau "idee" – facă-se după convingerea, ideea voastră. Nu cred că Isus S-a referit în acest text doar la convingerile religioase, deși acestea dețin un loc important. El a inclus aici tot ceea ce credem despre noi înșine, despre alte persoane, despre lumea din jurul nostru și despre Dumnezeu.

Ceea ce credem va dicta ceea ce vom face. De ce? Pentru că omul "își face socotelile în suflet"¹² De exemplu, dacă ești convins că poți dormi numai când porți pijamale mov, probabil că o să te cam superi dacă pijamalele tale mov nu sunt spălate și uscate înainte de culcare. E o convingere irațională? Bineînțeles că da – dar dacă ar fi convingerea ta, nu ți s-ar mai părea irațională deloc. Multe dintre convingerile pe care oamenii se bazează sunt la fel de iraționale, în comparație cu Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu. Totuși operăm cu ele automat, fără să stăm să le analizăm, pentru că ne sunt la fel de cunoscute ca vechii papuci de casă – care așteaptă doar să ne vârm picioarele în ei și să ne simțim comod. Problema e că aceste idei eronate sunt sursa pentru cea mai mare parte din chinul nostru emoțional și din comportamentul nostru distructiv.

O ilustrație simplă va explica lucrurile. Ați fost vreodată într-un lan de floarea-soarelui? Ceea ce se vede prima dată sunt fețele lor vesele,

10. Isaia 44:20

11. Matei 9:29

12. Proverbe 23:7

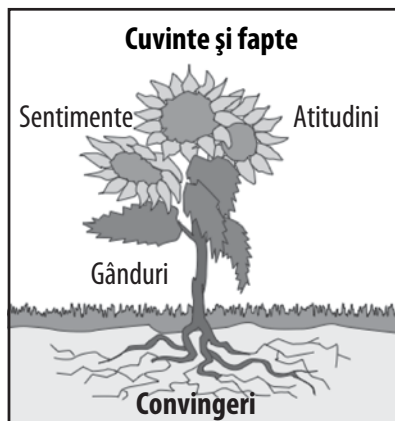
Irezistibili

întoarse spre soare. Ceea ce e mai puțin vizibil sunt frunzele și tulpinile, care susțin floarea și sistemul de rădăcini, ascunse dedesubt, în sol, și care hrănesc întreaga plantă.

Fiecare dintre noi are un sistem de convingeri înrădăcinat în minte. Din acel sistem iese un flux constant de gânduri care hrănesc

sentimen-tele, atitudinile, cuvintele și faptele noastre. Fiecare eveniment la care am luat parte de când am fost în burta mamei – indiferent dacă plăcut sau dureros – a avut un impact asupra sistemului nostru de convingeri. Satana se folosește de experiențele de viață pentru a ne înșela inimile și a ne orienta greșit convingerile. El știe că, făcând acest lucru, ne poate face să rătăcim de pe calea lui Dumnezeu,

conducându-ne spre distrugere – asta dacă nu avem un contact strâns cu Dumnezeu.

Recapitulare

Haideți să pătrundem în mintea lui Susan și a lui Stan în acea dimineață. Susan citea din Biblie, dar fluxul ei de gânduri – pornind din sistemul ei de convingeri – făcea altceva, lucru de care ea nu și-a dat seama. Cum ar fi putut să-și dea seama? Sesizând senzația de agitație. Emoțiile noastre negative sunt excelente indicatoare ale convingerilor eronate. În loc să le ignorăm, cel mai bine este să le luăm în considerare și să-L rugăm pe Dumnezeu să ne arate ce anume le generează și ce trebuie făcut cu ele.

Convingerile eronate ale lui Susan îi transmiteau aproximativ următorul mesaj: Dacă Stan nu ia legătura cu Dumnezeu, nu o să se poarte frumos cu mine, iar asta e groznic. E intolerabil. Nu mai pot suporta, dacă el nu e bărbatul care ar trebui să fie. Am dreptul să cer ca

Stan să se poarte cu dragoste și amabilitate cu mine și copiii. De fapt, de când ne-am căsătorit, el îmi datorează dragoste. Am dreptul să fiu furioasă dacă el nu-mi împlinește așteptările.

Între timp, Stan s-a trezit. S-a întors pe partea cealaltă și s-a uitat la ceas. Frecându-se la ochii încețoșați, a dat din cap a îndoială: Am dormit mai mult cu o oră. Nici măcar nu am auzit alarma întrerupându-se sau pe Susan coborând din pat. I-am promis lui Jim că voi petrece cu Dumnezeu o oră în fiecare dimineață. E imposibil. Pur și simplu nu mă pot da jos din pat dimineața. De ce să mă mai chinui? Acum, trebuie să-i țin piept și lui Susan. Va sări să-mi scoată ochii cu eșecul meu și asta nu suport. Pur și simplu nu poate fi nimic mai mizerabil decât să fii căsătorit cu un sfânt desăvârșit – mai ales cu unul care nu are nicio problemă să se scoale odată cu păsările și să se țină de un program. Nu sunt sigur că programul ăsta nou merită efortul!

Cu acest tip de gânduri învârtindu-li-se prin cap, nu e de mirare că Susan era agitată și că Stan s-a simțit atacat când a ieșit din dormitor. Vă rog să observați că niciunul din ei nu era pe deplin conștient de aceste gânduri – nu le-au verbalizat. Gândurile lor erau mai mult sub forma unor imagini mentale care s-au tradus în emoții puternice.

Atât Susan, cât și Stan aveau nevoie să facă un pas înapoi, să tragă aer în piept și să-și lase emoțiile să se diminueze. Dumnezeu avea o soluție pentru ei. “Veniți, totuși, să ne judecăm, zice Domnul.”¹³ “Veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face slobozi.”¹⁴

O cale de ieșire

Dumnezeu vrea să lucreze cu mintea lui Susan și a lui Stan; dorește să demaște convingerile lor eronate și să pună în loc adevărul. El nu e preocupat numai de ceea ce ei fac, ci vrea să trateze motivul pentru care fac ceea ce fac. Atât Stan, cât și Susan au nevoie să-și pună întrebarea: “De ce am avut acea reacție? De ce aceste împrejurări mă controlează în așa mare măsură?” Stan trebuie să se gândească la modul

13. Isaia 1:18

14. Ioan 8:32

Irezistibili

în care o tratează pe Susan. “De ce mă port cu ea ca și cu cel mai mare dușman?” Susan are nevoie să se oprească și să se întrebe: “De ce m-am enervat așa, când Stan nu s-a trezit pentru timpul lui cu Dumnezeu?”

Acest tip de introspecție Îi creează lui Dumnezeu ocazia de a le pune în fața ochilor convingerile lor greșite. Acesta este secretul pentru o schimbare reală, de durată. A fost nevoie de ceva timp și de reflecție, precum și de feedback din partea mea și a lui Sally, pentru ca Stan și Susan să-și identifice convingerile greșite. Timpul petrecut în singurătate cu Dumnezeu a început să fie foarte relevant pentru ei, pe măsură ce căutau în Cuvântul Său elementele indicatoare ale convingerilor lor. Susan a fost uimită de ce a găsit. Iată în continuare cum a rezumat ea situația:

Convingeri eronate	Adevărul
1. E îngrozitor că Stan nu se poartă cu mine așa cum ar trebui.	1. Ar fi frumos dacă Stan s-ar purta bine cu mine, dar Dumnezeu a promis că îmi va împlini toate nevoile – inclusiv nevoia de iubire și acceptare – conform cu bogăția slavei Sale. ¹⁵ Nu depind de comportamentul lui Stan pentru a fi o soție fericită. ¹⁶
2. Nu suport că Stan nu e un soț așa cum ar trebui să fie.	2. Mi-ar plăcea foarte mult să am o relație apropiată și plină de satisfacții cu Stan, dar nu este absolut esențial pentru binele meu. Prin Hristos, mă pot ridica

15. Vezi Filipeni 4:19

16. Isaia 54:5

	<p>deasupra dezamăgirilor inerente unei relații apropiate și mă pot ruga pentru Stan, prin ele.¹⁷</p>
<p>3. Am dreptul să pretind ca Stan să se poarte frumos cu mine. Îmi datorează dragoste.</p>	<p>3. Ar fi superb să fiu iubită de Stan, dar nu este esențial pentru fericirea mea. Mai mult decât atât, iubirea crește numai în libertate. Nu se poate pretinde. Când îi pretind lui Stan să mă iubească, creez un mediu ostil pentru iubire. Dumnezeu îmi poate satisface nevoia de dragoste și acceptare. Apoi iubirea Sa prin mine poate da pe dinafară și-l poate cuprinde și pe Stan, făcându-l în stare să mă iubească, dacă asta e alegerea lui.¹⁸</p>
<p>4. Am dreptul să fiu furioasă dacă Stan nu face cutare lucru.</p>	<p>4. Dumnezeu nu vrea să fiu furioasă din cauza lucrurilor pe care nu le pot schimba. Așa, mai mult rănesc decât ajut.¹⁹ În schimb, am nevoie să-l văd pe Stan așa cum poate fi în Isus și să-L rog pe Dumnezeu să-mi arate cum pot fi o binecuvântare pentru el, nu o pacoste.²⁰</p>

17. Vezi Psalmi 62:5

18. Vezi 1 Ioan

19. Vezi Psalmi 37:8) 4:18

20. Vezi Filipeni 4:8; Romani 12:17

Pe măsură ce înainta în acest proces, Susan a făcut o descoperire uluitoare. “Jim, știu toate aceste texte de ani de zile. Chiar le-am memorat pe majoritatea. Dar faptul că le știam nu a schimbat nimic în modul în care mă comportam cu Stan. Cum e posibil așa ceva?”

“Susan, nu ești singura. Majoritatea oamenilor trăiesc având o prăpastie între ceea ce știu din punct de vedere intelectual și ceea ce pun în practică. E ca și când solul în care sunt înfipte rădăcinile convingerilor lor a fost fertilizat cu mult adevăr valoros, dar ei nu îl extrag – așa că ei continuă să facă automat ceea ce au făcut dintotdeauna.

De exemplu, prea mulți dintre noi au o concepție greșită adânc înrădăcinată că Dumnezeu nu este real și că nu Se implică activ în viața noastră. Acceptăm, mintal, că El este acolo, undeva, dar latura din noi care se implică în acțiuni de zi cu zi se comportă de parcă El n-ar exista. În loc să ne consultăm cu El, noi suntem cei care luăm deciziile. Este o inconsecvență între ceea ce știm la nivel intelectual că este adevărat și ceea ce credem în realitate. Aceasta este diferența între convingerea intelectuală asupra unor fapte, pe de o parte, și credința vie, pe de altă parte.”

Susan a început să prindă ideea. “Așa e, Jim. Zilele trecute citeam: ‘Mulțumiți-vă cu ce aveți, căci El însuși a zis: Nicidecum n-am să te las, cu niciun chip nu te voi părăsi.’²¹ Știu că e adevărat acest lucru, totuși, de atâtea ori, faptele mele au lăsat impresia că sunt nemulțumită. Încep să înțeleg că trebuie să mă comport conform acestui adevăr în ciuda sentimentelor mele și a vechilor tipare și obișnuințe, până când vechile căi vor fi înlocuite cu unele noi.”

“Ai dreptate, Susan. De aceea avem nevoie să petrecem timp cu Dumnezeu. El nu numai că vrea să fertilizeze solul minții noastre cu adevăr, pe măsură ce studiem Cuvântul Său, ci și abia așteaptă să ne șoptească, de-a lungul zilei, diferite moduri de aplicare a aceluși adevăr, astfel încât acesta să controleze reacțiile noastră față de viață, în general. Pe măsură ce cooperăm în acest proces, trăirile și faptele noastre devin curate, pline de pace și blândețe. Fluxul nostru de gânduri hrănește o

21. Evrei 13:5

credință vibrantă, plină de adevăr și putere. La acest lucru se referea David când scria: “Dar Tu ceri ca adevărul să fie în adâncul inimii: fă dar să pătrundă înțelepciunea înăuntrul meu!”²²

Surpriză!

Stan s-a implicat și el în acest proces de învățare și a făcut o descoperire crucială. Faptul de a învăța să mergi alături de Dumnezeu nu înseamnă sfârșitul unei vieți fericite – nu e decât începutul. Stan a descoperit o libertate interioară pe care nu o încercase niciodată înainte și voia și mai multă. Iată o parte din descoperirea lui:

Convingeri eronate	Adevărul
1. E imposibil! Pur și simplu nu mă pot da jos din pat dimineața. De ce să mă mai chinui?	1. “Pot totul în Hristos, care mă întărește!” ²³ Dacă aș fi știut că voi fi recompensat cu 10.000 de dolari, aș fi găsit o modalitate să cobor din pat. Dumnezeu îmi oferă soluțiile pentru redobândirea iubirii irezistibile în căsnicia mea, iar acest lucru nu are preț. Pot învăța să mă dau jos din pat la timp.
2. Susan va sări să-mi scoată ochii cu eșecul meu, iar asta chiar nu suport.	2. Mi-ar plăcea dacă Susan nu ar scoate în evidență fiecare pas greșit, ca și când ar fi judecătorul meu, dar nu-i pot controla comportamentul față de mine. De ce să mă tot enervez pe ceva ce nu pot schimba? ²⁴

22. Psalmi 51:6

23. Filipeni 4:13

24. Vezi Romani 14:12; Proverbe 16:32

Irezistibili

3. Pur și simplu nu poate fi nimic mai mizerabil decât să fii căsătorit cu un sfânt desăvârșit.

3. Există ceva mai mizerabil decât să fii căsătorit cu Susan: divorțul de Susan. Prin harul lui Dumnezeu, o pot iubi în loc să mă cert cu ea.²⁵

4. Nu sunt sigur dacă programul ăsta merită efortul!

4. Căsnicia și familia merită să lupt pentru ele!²⁶

Funcționează!

Procesul de introspecție cu Dumnezeu – combinat cu filtrarea prin Dumnezeu a tot ceea ce gândeam, spuneau sau făceau în interacțiunile dintre ei – a avut rezultate minunate. S-au conectat la Izvorul irezistibilului, și viața și dragostea Sa a început să curgă prin ei. Au descoperit că Dumnezeu știe cum să dreagă două inimi rănite și să le deschidă una spre cealaltă. Al doilea principiu pe care li l-am împărtășit lui Susan și lui Stan este o continuare a primului. Este atât de eficient, încât abia aștept să vi-l împărtășesc și vouă.

Dar mai întâi, vreau să vă încurajez că ceea ce a funcționat în cazul lui Stan și al lui Susan va funcționa și în cazul vostru – indiferent dacă vreți să evitați divorțul, să vă condimentați relația sau să rămâneți îndrăgostiți.

De ce să mai așteptați? Mergeți chiar acum la Izvor! Nu seacă nicio clipă!

25. Vezi Romani 5:5

26. Vezi Efeseni 5:28

Întrebări de studiu pentru capitolul 2

1. Credeți că, fără Dumnezeu, nu puteți face nimic?
2. Credeți că Dumnezeu v-a uitat pe voi sau căsnicia voastră?
3. Credeți că Dumnezeu poate să vă îndrume zilnic?
4. Vă regăsiți în vreuna dintre situațiile descrise în acest capitol?
5. Considerați că există speranță pentru căsnicia voastră?
6. Sunteți dispuși să faceți primul pas, așa cum este prezentat în acest capitol?
7. Dacă nu, sunteți dispuși să vă lăsați convinși?
8. Recunoașteți convingerile eronate care vă privează de pace și bucurie?
10. Sunteți dispuși să analizați aceste convingeri și să le filtrați prin Dumnezeu?
11. Este acest pas prea înfricoșător pentru a fi făcut?
12. Sunteți dispuși să-L lăsați pe Dumnezeu să vă revitalizeze căsnicia – începând cu fiecare dintre voi?
13. Dacă da, sunteți dispuși să încercați acest program, în loc de ceea ce faceți acum?

CAPITOLUL 3

Devenind irezistibili

“Nici Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească.”

– Matei 20:28

Nu voi uita niciodată acea după-amiază de noiembrie când am stat de vorbă cu J. D. și cu Alecia. Temperatura de afară era în scădere și vârtecușuri de zăpadă zburau în jurul cabanei noastre. Dar înăuntru era cald. Și nu doar datorită sobei cu lemne, care dădea căldură din colțul sufrageriei.

J. D. și Alecia erau ghemuiți pe canapea și, când i-am rugat să-mi spună ce întrebări aveau să-mi pună, s-au uitat unul la altul. “Vrei să spui tu prima?” A întreat-o J. D. pe Alecia cu o scânteiere în ochi.

“Nu, lasă, spune tu primul,” i-a cedat Alecia locul, cu drăgălășenie.

Pe măsură ce înaintam în discuție, Alecia a cam început să se foiască. Eu nu am observat, spre deosebire de J. D. Luându-și puțin atenția de la ceea ce spuneam eu, și-a schimbat poziția ca s-o facă pe ea să stea mai comod. Puțin mai târziu, J. D. a început să se înece, având gâtul uscat. Fără vreo aluzie, Alecia s-a ridicat să-i dea puțină apă.

Al doilea principiu

J. D. și Alecia aveau atenția îndreptată unul spre celălalt. Fiecare se concentra asupra partenerului și căuta ocazii de a-i sluji. Iată cel de-al doilea principiu, exprimat pe scurt: “Să-ți iubești partenerul de

viață ca pe tine însuși.”¹ Când un soț și o soție se concentrează *amândoi* să-i satisfacă nevoile celuilalt și să caute oportunități să-și manifeste grija față de celălalt, inimile lor vor rămâne deschise și legate una de alta. Altruismul lor alimentează un ciclu de îmbinare între ei, care se aprofundează și crește, în ciuda dificultăților și dezamăgirilor inerente vieții în această lume căzută. Ei rămân irezistibili unul pentru celălalt.

“Așadar, domnule Hohnberger, cum să rămânem îndrăgostiți?” Întrebarea Aleciei trăda nerăbdare și sinceritate. Ochii lui J. D. îmi spuneau că îi împărtășea dorința de a nu pierde ceea ce aveau în prezent – ceea ce toată lumea le spusese că vor pierde.

Le-am prezentat primul principiu – dependența practică de Dumnezeu – și apoi l-am explicat pe cel de-al doilea. “Găsiți acele lucruri care îi transmit partenerului mesajul: ‘Te iubesc!’ și faceți-le – în fiecare zi! Atâta vreme cât fiecare dintre voi se concentrează asupra celuilalt – nu asupra a ceea ce primește sau nu primește în cadrul căsniciei – veți rămâne îndrăgostiți. Așa cum am discutat deja, ‘fiorii’ e posibil să se diminueze. Amândoi veți afla lucruri despre celălalt pe care acum e imposibil să le știți – iar viața vă va pune la încercare, vă va provoca. Dar dacă veți continua să vă întoarceți la aceste două principii, dragostea voastră nu va face altceva decât să crească în creuzetul vieții.

Având de-a face cu zeci de căsnicii disfuncționale, am observat că aproape în fiecare caz problema se reduce la un singur lucru: ‘Nu mă mai iubești așa cum mă iubeai la început.’ Când vine – și vine în toate căsniciile, fie treptat, fie brusc –, acest moment poate avea efecte devastatoare. Dar divorțul, separarea sau simpla coexistență *nu* sunt singurele opțiuni.”

Alecia a explodat: “Domnule Hohnberger, pur și simplu nu pot crede că ni s-ar putea întâmpla și nouă. Lucrurile chiar se schimbă în așa măsură după ce oamenii se căsătoresc?”

1. Luca 10:27, parafrazăre personală

Schimbări și provocări

“Da,” am recunoscut eu, “lucrurile chiar se schimbă după nuntă. Acum veți împărți aceeași casă, aceeași cameră, același dormitor. Va trebui să vă confrunțați cu lucruri de genul, cum vom administra banii, cine duce gunoiul, cine face patul, cu diferențele în nevoile sexuale și o droaie de alte lucruri despre care *puteți vorbi* înainte de căsătorie, dar pe care nu le veți pune în *practică* decât după ce spuneți ‘da’. În plus, viața începe să apese greu asupra umerilor voștri. Va trebui să câștigați bani. Alte relații vor necesita și ele atenție. Vor fi treburi casnice care vor trebui făcute. Vor apărea copiii.

Micile crize ale vieții – precum o pană de cauciuc sau o chiuvetă înfundată – par adevărate aventuri pentru voi, atât timp cât sunteți îndrăgostiți lulea. Dar după o vreme, aceleași situații sunt simple neplăceri cotidiene și felul în care le tratează partenerul vostru vi se poate părea de neînțeles.

În plus, familia în care ați crescut influențează în mare măsură modul în care vă asumați rolul de soț sau soție și așteptările pe care le aveți de la partener. Majoritatea cad în tiparele relaționării cu partenerul de viață așa cum au văzut la părinții lor. Dacă părinții lor au comunicat foarte bine, ei vor tinde să facă la fel. Dacă au crescut într-o atmosferă combativă, se vor aștepta la certuri.

În același timp, datorită angajamentului pe care vi l-ați luat tu și partenerul tău, începi să te simți în siguranță. Devine un lucru normal să încetezi să te mai ‘abții’ și să fii pur și simplu tu însuși. Totuși, în același timp, te surprinde când îl vezi pe partenerul tău făcând același lucru. Ai presupus că el sau ea va fi pentru totdeauna așa cum îl/o cunoști de pe vremea prieteniei. Și uite așa, mici neplăceri încep să apară.

Combinați toate acestea cu așteptările false pe care societatea le-a creat în jurul dragostei și veți avea o rețetă sigură pentru deziluzie. De exemplu, mulți dintre noi au fost făcuți să creadă, în mod eronat, că acele cupluri care sunt fericite și stabile nu se ceartă niciodată, nu se înfurie sau sunt întotdeauna de acord; cei doi nu sunt dependenți

unul de celălalt; amândoi își doresc sex în aceeași măsură; nu se simt niciodată singuri sau plictisiți și întotdeauna știu ceea ce își dorește celălalt. Poveștile moderne de dragoste ilustrează un cuplu spunând 'da', după care cei doi se pierd în apus, trăind fericiți până la adânci bătrâneți. Dar nu asta e viața reală – dragostea reală.

Catastrofă în cort

De exemplu, un bărbat și o femeie pe care îi cunosc s-au căsătorit fiind îndrăgostiți înnebunește unul de altul. În ochii lui, ea era cel mai bun lucru ce i s-ar fi putut întâmpla vreodată. În ceea ce o privește pe ea, nimeni nu putea concura cu prințul ei fermecător. Posibilitățile lor financiare erau limitate, așa că, atunci când au plănuit nunta, Larry a întrebat-o pe Sheila dacă îi place să meargă cu cortul. 'O, îmi place să stau în cort,' i-a răspuns ea entuziasmată.

I-au venit în minte amintiri plăcute din excursiile făcute cu familia ei. Obişnuiau să meargă în campinguri complet dotate. Știți, din acelea care au băi cu apă curentă și duș, cu alei pavate, piste de biciclete, mese de picnic și locuri mari pentru foc și grătar. Tatăl ei închiria întotdeauna o rulotă pentru a le încăpea toate lucrurile. Aveau un cort mare, cu pereți despărțitori, suporturi pentru haine și o sobă mică pentru a încălzi diminețile și serile răcoroase. De gătit, găteau pe un grătar cu propan, cu trei arzătoare, și întotdeauna își planificau activitățile pe lângă alți oameni, fiindcă, știți, în pădure mișună o mulțime de animale sălbatice. Sheila nu știa că există altă modalitate de a merge cu cortul.

Prin urmare, când Larry a sugerat: 'Hai să mergem cu cortul în luna de miere, într-o pădure de sequoia!', Sheila a răspuns imediat: 'Mi-ar plăcea!' Niciunuia dintre ei nu i-a trecut prin cap să compare ceea ce credea fiecare că e mersul cu cortul.

Larry a plănuit să instaleze tabăra înainte de nuntă, ca totul să fie gata și perfect aranjat pentru mireasa lui. A discutat cu câțiva bătrâni din zonă, care i-au spus de o zonă foarte izolată unde nu ajungea nimeni. A luat mașina lui 4 x 4 și a umblat până a găsit locul ideal – o poieniță lângă un pârâu învolburat, înconjurată de sequoia și de cedri, cu o

Irezistibili

mulțime de căprioare, elani și poteci pe care trecuseră urși. Era liniște, intim – și gratis. A instalat cortul lui de două persoane, care se plia pentru a fi luat în rucsac, a unit doi saci de dormit și i-a pus pe două saltele cu spumă. Alegând câteva pietre din pârâu, a construit un mic loc de foc și a adunat o grămadă bunicică de lemne. Apoi s-a dat înapoi și s-a întrebat: *Ce altceva aș mai putea face pentru ca acest loc să fie deosebit pentru Sheila? Da. Știu. O să-i placă să stea pe ceva în timp ce o să gătească la foc. Cred că un buștean o să fie numai bun. Larry a rostogolit niște bușteni, i-a curățat de ramuri și chiar i-a curățat de o parte din coajă. I-a pus în așa fel încât să nu se rostogolească, apoi și-a zis în sinea lui: E perfect! O să aibă parte de o surpriză pe cinste!*

Nici nu și-a dat el seama atunci câtă dreptate avea! Pe măsură ce săltau încet pe drumul cu hârtoape, Sheila a devenit din ce în ce mai tăcută. Într-un sfârșit, au ajuns. ‘Gata, am sosit!’ a anunțat Larry entuziast.

‘Am ajuns?’ a întrebat Sheila, încercând să-și ascundă consternarea. ‘Unde e campingul?’

‘Campingul? Eu nu merg niciodată în campinguri. Sunt prea zgomotoase. Prea mulți oameni și trebuie să și plătești.’

‘Unde e baia?’

‘Baia? Alege-ți ce copac vrei!’

‘Și am nevoie de duș – nu pot să stau o zi fără duș. Mai ales în luna de miere.’

‘Păi e destulă apă în pârâu.’

Sheila era oripilată, în timp ce Larry era complet nedumerit. Nu e nevoie să precizez că cei doi au avut parte de un început cam anevoios. Dar surprizele nu s-au încheiat odată cu luna de miere. Sheila crescuse într-o familie în care ambii părinți lucrau în afara casei, iar tatăl ei era responsabil cu toate treburile casnice și cu gătitul. Sheila fusese bucuria și mândria lui, așa că nu voise să o împovăreze cu prea multe responsabilități. Prin urmare, ea nu a învățat niciodată cum să țină curată o casă. Făcutul prăjiturelelor și a gogoșilor era limita superioara a experienței ei culinare. Pe de altă parte, Larry fusese crescut de o

mamă care lucra acasă și făcea toate treburile casnice. Tatălui lui Larry nu i-a trecut niciodată prin minte să ridice un deget ca să o ajute. Nu cred că trebuie să intru în amănunte în legătură cu natura conflictului pe care Larry și Sheila l-au avut în această privință.

Fiecare dintre ei a trebuit să facă schimbări majore în așteptări și rolurile asumate. Din fericire, voi – J. D. și Alecia – nu vă veți confrunta cu surprize atât de mari, dar veți afla despre voi lucruri la care nu vă așteptați. Și nu toate descoperirile vi se vor părea plăcute.

Aceasta este perioada de vulnerabilitate maximă când vine vorba de pierderea primei iubiri. Dumnezeu are câteva sfaturi simple, dar cuprinzătoare care vă vor ajuta să vă mențineți pasiunea de la început – sau să o regăsiți, dacă ați lăsat-o să vă scape. Domnul spune: ‘E ceva ce nu e bine. Nu mă mai iubiți ca la început. Gândiți-vă cum era la începutul dragostei – și ce diferență este acum! Întoarceți-vă la Mine și faceți ce făceați înainte!’²

Rețeta universală

Dumnezeu ne îndeamnă să ne *gândim* la perioada de început a iubirii. Nu, nu veți putea neapărat să reactivați acel cocktail al iubirii care vă dădea fiori pe șira spinării, dar există lucruri pe care le-ați făcut *automat*, sub impulsul celui cocktail, pe care însă puteți continua să le faceți *intenționat*. Iată câteva dintre ele:

- Concentrați-vă asupra soțului/soției
- Organizați-vă viața, timpul și activitățile în jurul lui/ei
- Nutriți dorința de a-l mulțumi pe partener
- Acordați-i timpul și atenția voastră
- Atingeți-vă unul pe altul cu afecțiune
- Discutați despre viitorul vostru împreună în termeni pozitivi
- Împărtășiți-vă visurile, ideile și țintele
- Râdeți împreună
- Jucați-vă împreună
- Susțineți-vă reciproc în situații dificile

2. Apocalipsa 2:4, 5, parafrazăre personală

Irezistibilii

- Acordați-vă unul altuia prezumția de nevinovăție
- Colaborați pentru rezolvarea diferențelor

Așa vă comportați unul cu altul în prezent? Ați vrea să adăugați și altceva pe listă?” i-am întrebat eu pe J. D. și Alecia.

Ei s-au privit unul pe altul și un zâmbet larg le-a cuprins fața. “Da, așa – și nu e greu deloc. Pur și simplu e ceva firesc. De aceea ne e greu să ne imaginăm că va fi altfel vreodată. Cum putem să ne ‘dezîndrăgostim’?”

“Păi, pe lângă factorii pe care i-am amintit deja, multe cupluri pur și simplu încetează să mai facă ceea ce obișnuiau să facă atât de natural, atât de firesc. Nu e vorba că acele lucruri n-ar mai constitui o prioritate, ci doar devin o prioritate mai din josul listei. Începeți să vă iubiți pe lângă multe alte lucruri. Curând, acele lucruri vă răpesc din timpul și afecțiunea voastră, iar manifestarea primei iubiri alunecă spre al doilea, al treilea sau al patrulea loc. Bărbații încep să petreacă mai mult timp cu afacerile și cu serviciul. Se interesează mai mult de sport și de politică. Pentru unii, poate fi vorba chiar de biserică – organizarea de seminare biblice, misiune și evanghelizare. Mulți bărbați ajung mai fascinați de internet decât de propriile soții.

Aceiași lucru se poate întâmpla în alte direcții, cu soțiile. Soțul nu mai pare la fel de irezistibil ca înainte. Pentru a umple golul, soția ajunge să petreacă mai mult timp pe telefon, cu copiii sau la cumpărături. Poate că acum părinții și prietena cea mai bună ajung să ocupe primul loc în viața ei.

Indiferent ce anume vă fură prima dragoste, soluția este aceeași: ‘Întoarceți-vă la Mine și faceți ce făceați înainte!’³ Nu e deloc complicat, complex sau derutant. E destul de simplu. Atitudinea: *sunt alături de tine* – și atât trebuie să devină evidentă și să predomină în viața de zi cu zi. Nu înseamnă să *încerci* să-l faci pe partenerul tău să *devină* irezistibil, ci tu să devii irezistibil pentru el sau ea, luând viața, dragoste și înțelepciune de la Dumnezeu și manifestându-le față de partener, sub îndrumarea Sa.

3. Apocalipsa 2:5, parafrizare personală

La baza acestei atitudini stă hotărârea ca lucrurile negative care apar în viața sau relația voastră să nu vă distrugă iubirea pe care o aveți unul pentru celălalt. Trebuie să începeți să vedeți micile iritări ca ocazii de a vă vedea propriile neajunsuri și să creșteți în acea privință. Această atitudine vă va determina, în același timp, să duceți propria luptă împotriva tendinței înnăscute a egoismului.

Mai presus de toate, ascultați ce vă șoptește Dumnezeu în inimă cu privire la cum să vă slujiți unul altuia. Aici este punctul în care cele două principii se îmbină. Dumnezeu este Ajutorul vostru permanent și, pe măsură ce începeți să-I percepeți prezența alături de voi și să filtrați prin El tot ce spuneți și faceți, El vă va impresiona mintea cu privire la cum să atingeți inima celui drag prin lucrurile pe care le spuneți și le faceți.”

Lui J. D. și Aleciei le-a plăcut această rețetă. Li se potrivea de minune! Lor nu a trebuit să le sugerez un program de nouăzeci de zile, pentru că deja îl adoptaseră. Voiau să facă din el un mod de viață – un drum care îi va conduce spre profunzimea tot mai mari ale iubirii autentice, de durată și intenționate.

Pierderea jocului sau câștigul echipei?

Din păcate, Stan și Susan nu au avut aceeași reacție. Când le-am explicat pasul al doilea, au tăcut amândoi. Părea pentru amândoi că vor pierde jocul.

“Stan, gândește-te la perioada în care ai cucerit-o pe Susan. Ce făceai?”

“O, Jim. A fost cu milenii în urmă! Nici nu prea știu ce am făcut.”

“Dar tu, Susan? Îți mai aduci aminte ce făceai, ca să-l cucerești pe Stan?”

“Da, îmi aduc aminte. M-am îmbrăcat așa cum n-ar fi trebuit. I-am gătit mâncarea pe care n-ar fi trebuit. M-am apropiat fizic prea mult. Îmi pare rău, Jim! Nu mă mai pot întoarce la toate astea. Nu-mi dă voie conștiința.”

Irezistibili

“Nu îți cer să încalci principiile biblice sau să faci ceva imoral, Susan. Multe cupluri rămân blocate pe pofta fizică – dar noi nu asta căutăm. Dar trebuie să fi existat și alte lucruri pe care le-ai făcut care nu lezează principiile tale. Nu-ți vine nimic în minte?”

Tăcere.

“Nu, Jim. Nu-mi vine.”

Temă practică

“Bine, uitate tema acestei săptămâni pentru voi. Luați o foaie de hârtie și petreceți timp gândindu-vă la lucrurile pe care celălalt le făcea și care v-au cucerit inima. Susan, vreau să notezi trei lucruri pe care Stan le-ar putea face pentru tine și care să-ți transmită mesajul Te iubesc! Stan, și tu la fel. Scrie trei lucruri pe care Susan le-ar putea face prin care să-ți spună că te iubește. Apoi faceți schimb de foi. E marți seara. Cât de repede credeți că puteți rezolva această temă?”

“Eu, în seara asta,” a venit răspunsul lui Stan.

“Dar tu, Susan?”

A urmat o pauză lungă.

“Jim, dacă fac asta, sunt obligată să mă întorc acasă?” Vocea lui Susan tremura și mi-am dat seama de imensa ei tulburare emoțională. Probabil i se părea că i se cere să se arunce de bunăvoie într-o imensă mocirlă cleioasă, din care abia reușise să iasă. Emoțional, deja se obișnuise cu ideea că va divorța de Stan și va merge mai departe. Cum să-și permită din nou să sperie – doar pentru a fi dezamăgită cumplit, din nou? Inima mea era alături de această nefericită femeie. Ce alegere!

“Susan, eu nu-ți spun ce trebuie să faci. E între tine și Dumnezeu. Eu doar îți fac recomandări. Cea mai bună șansă pe care căsnicia voastră o are este ca tu și Stan să vă implicați în acest proces în două etape și, din moment ce Stan spune că e dispus să continue, chiar e nevoie să fii acasă, ca să puteți într-adevăr să aveți o șansă. Înțelegeți?”

Deja, Susan plângea. Și-a dres glasul. “Da, înțeleg. Dar e atât de greu! Nu știu dacă mai suport să încerc încă o dată.”

Stan tăcuse, dar acum a intervenit: “Susan, nu te condamni că simți ceea ce simți. Mi-e rușine de felul în care m-am purtat cu tine. Știi că te-am rănit profund. Îmi pare mai rău decât poți înțelege vreodată.” Și-a dres și el glasul și pentru un moment n-a putut spune nimic. “I-am rănit și pe copiii noștri și te-am îndepărtat. Dar chiar nu vreau să te pierd. Cred că merită să lupt pentru căsnicia noastră. Te rog, să încercăm timp de nouăzeci de zile! Dacă nu vezi nicio schimbare după aceea și vrei să pleci, nu o să te rog să rămâi.”

În telefon nu se mai auzea nimic, decât cei doi plângând. Mă rugam arzător. Într-un final, am întrebat: “Susan, ce îți spune Dumnezeu chiar acum?”

Și mai multe suspine. “Trebuie să mă duc acasă la Stan...” Pentru moment, n-a putut să spună mai mult. “Stan, fac bagajele mâine și până în seara zilei următoare sunt acasă. Când o să ajung, o să-ți dau și cardul.”

Stan a răsuflat ușurat. “O, draga mea! Îți mulțumesc. Prin harul lui Dumnezeu, o să te fac să te bucuri că ai luat această decizie.”

Am pus capăt conversației cu încă o recomandare: “Vor exista o mulțime de oameni bine intenționați care vor vrea să vă ofere sfaturi și compasiune. Bunele lor intenții pot genera multă confuzie. Pentru a-i acorda acestui program cele mai bune șanse, vă rog să nu vă confesați nimănui în această perioadă de nouăzeci de zile. Doar cereți-le să se roage pentru voi!”

Amândoi au fost de acord și ne-am luat la revedere. M-am gândit de multe ori la Stan și la Susan și m-am rugat deseori pentru ei în săptămâna care a urmat. O să reușească? O să se întoarcă Susan acasă? O să se bucure că a luat această decizie? Când au sunat la data și ora stabilită, eram nerăbdător să aud rezultatele.

Spre surprinderea și bucuria mea, amândoi urmau planul. Acea primă săptămână a fost un adevărat montages russes emoțional. Au avut parte atât de succese, cât și de deziluzii în încercarea de adoptare a celor două principii: să-L faci pe Dumnezeu Îndrumătorul lor și să aibă ca prioritate slujirea celuiilalt. Dar rezistau și nutreau mai multă speranță decât nutriseră de ani de zile.

Făcuseră schimb de liste și ne-am luat timp să le discutăm.

Lista lui Susan

Iată ce a scris Susan pe foaia ei:

1. Să vii acasă devreme și să te joci cu copiii.
2. Să faci exerciții fizice cu mine trei seri pe săptămână.
3. Să joci minigolf și să mă scoți la masă în oraș de două ori pe săptămână.

Susan tânjea după timpul petrecut de Stan cu ea și copiii. Pentru ea, aceasta însemna ca Stan să-i spună la ce oră va ajunge acasă – și să ajungă atunci, cu zâmbetul pe față. În loc să se trântescă în fața televizorului și să ia ziarul, să se joace cu copiii. Lui Susan îi plăcea să facă exerciții fizice, dar lui Stan nu. Dar el a făcut sport cu ea în trei seri pe săptămână, fiindcă ei îi plăcea compania lui. De două ori în fiecare săptămână, mătușa lui Susan stătea cu copiii în timp ce Stan o ducea pe Susan să joace minigolf. Apoi mergeau la un restaurant liniștit și discutau despre ce îi frământa atunci. Înainte, dacă Susan i-ar fi zis să meargă și ei la o plimbare, Stan nu ar fi renunțat la internet.

Stan și-a dat seama că atitudinea era tot secretul în punerea în practică a acestor lucruri. Dacă făcea ceea ce trebuie, dar avea o dispoziție proastă, era contraproductiv. “Jim,” s-a confesat el, “mi se pare atât de nefiresc! Mă simt de parcă aș juca un joc și fac automat niște lucruri. Uneori, nici nu știu ce să fac – chiar dacă știu care sunt cele trei lucruri de pe lista ei.”

Șoaptele lui Dumnezeu

“Stan, în acest punct vei considera prezența lui Dumnezeu un lucru cu valoare extrem de practică. Dumnezeu promite că ‘urechile tale vor auzi după tine glasul care va zice: Iată drumul, merg[i] pe el!’⁴ Când vei învăța să fii ‘grabnic la ascultare[a]’ vocii blânde și liniștite a

⁴ Isaia 30:21

lui Dumnezeu și ‘încet la vorbire[a]’⁵ propriilor cuvinte și la comiterea propriilor fapte, Duhul lui Dumnezeu îți va ajusta gândurile și acțiunile, astfel încât Susan să vadă cum devii un alt om – care bea din Izvorul vieții și face roadele Duhului: dragostea, bucuria, pacea, răbdarea, bunătatea, amabilitatea, devotamentul și autocontrolul. Acesta este modul în care Dumnezeu readuce în inima lui Susan speranța că voi și căsnicia voastră puteți merge mai departe.”⁶

“Știu, Jim, te-am auzit vorbind de aceste lucruri în predicile tale. Dar uneori e pur și simplu derutant. Cum pot să recunosc șoaptele lui Dumnezeu?”

Susan a intervenit și ea: “Și eu mă lupt cu același lucru, Jim, în ciuda faptului că sunt creștină de ani de zile. Cum selectezi în mintea ta ce vine de la Dumnezeu și ce vine de la tine, personal?”

“E destul de simplu. Când un gând sau un imbold îmi vine în minte în privința soției mele, îl evaluez în funcție de principiile biblice. Dacă este în acord cu Scriptura și mă face să mă pun pe mine pe planul doi și să o slujesc pe soția mea, trag concluzia că este de la Dumnezeu și acționez în consecință.”⁷

De exemplu, Stan, dacă, ajungând acasă, simți imboldul de a o îmbrățișa și săruta blând și dulce pe soția ta – fă-o! Dacă citești ziarul sau ești pe internet și ești îndemnat în conștiința ta să o inviți pe Susan la o plimbare – fă-o! Dacă, după masa de seară, ai de ales între să urmărești programul TV preferat sau să o ajuți pe Susan la spălătul vaselor, alege acel lucru care îți sacrifică eul și o pune pe ea pe primul plan. Când ești la serviciu, dacă îți vine un gând să o suni pe soția ta și să-i spui un cuvânt de încurajare – fă-o! Asta înseamnă să-I permiți lui Dumnezeu să te îndrume. Înseamnă să pui în practică principiile iubirii și Cuvântului Său. În felul acesta, floarea inimii soției tale se va deschide în fața ta.

5. Iacov 1:19

6. Vezi Galateni 5:22, 23

7. Pentru o explicație mai detaliată cu privire la modul în care Dumnezeu vă îndrumă personal, aveți la dispoziție cartea mea *Scăpare la Dumnezeu*.

Susan, după ce soțul tău a plecat la serviciu și ești cu cineva la telefon și simți că Dumnezeu îți sugerează să-i prepari lui Stan mâncarea preferată – fă-o! Dacă știi că soțului tău îi place ca în casă să fie ordine și curățenie, oprește televizorul, fă ordine, calcă-i cămășile și bucură-te de zâmbetul de pe fața lui și din sufletul lui când vine acasă. Dacă Dumnezeu îți șoptește ca, înainte de a veni el acasă, să faci un duș și să te îmbraci în hainele care îi plac la tine cel mai mult – fă-o! Dumnezeu știe că aceste lucruri îi vor deschide inima bărbatului tău. El va rămâne alături de tine și îți va șopti încet în ureche. Dacă sugestiile care îți vin în minte nu încalcă nimic din Cuvântul Său și dacă îl plasează pe soțul tău pe primul loc, iar pe tine pe al doilea, dă-le curs! Înțelegeți?”

“Da, înțeleg,” a răspuns Susan dusă pe gânduri.

“Cred că înțeleg ce vrei să spui, Jim. Pare simplu când te aud pe tine vorbind,” a comentat Stan.

“Da, ai dreptate, Stan. Nimic din toate astea nu e complicat. Nu trebuie decât să-i spuneiți ‘da’ lui Dumnezeu și ‘nu’ vouă înșivă. Dumnezeu vă va pune la dispoziție harul, înțelepciunea și puterea Sa. Iar voi trebuie să răspundeți la harul Lui salvator cât de des îl recunoașteți. În felul acesta, veți ieși din vechile tipare și veți începe să trăiți în cu totul alt fel. De aceea am zis să fie nouăzeci de zile. Nu că relația voastră o să devină perfectă în nouăzeci de zile, dar veți avea suficient timp să simțiți eliberarea în cadrul căsniciei voastre. Odată simțită această libertate, cred că veți fi convinși să continuați adoptarea programului lui Dumnezeu ca un mod de viață.

Cine o să conducă?

Toți soții și soțiile pe care i-am întâlnit și care au acceptat acest plan simplu nutresc acum o dragoste irezistibilă unul pentru altul. Din nefericire, am întâlnit și persoane care au spus: ‘Hei, nu o să-i permit acestui bărbat să mă conducă!’ E trist că nu își dau seama că, în cele din urmă, ori Dumnezeu ori Satana este cel care conduce. Deci, dacă Îi spun ‘nu’ lui Dumnezeu, îi spun implicit ‘da’ lui Satana. Chiar și biserica lui Dumnezeu l-a ales pe cezar în locul lui Isus. Dar această

alegere are întotdeauna ca final suferință și înfrângere. Ne păcălim singuri crezând că noi deținem controlul când, în esență, este spiritul celui rău care ne influențează.”

“Uneori mă simt atât de penibil! Sunt situații când îmi vine să râd cu gura până la urechi de mine însumi când îi fac un compliment lui Susan sau când o țin de mână,” a chicotit Stan.

“Da, înțeleg ce zici, dar nu renunța. La început, s-ar putea să nu ți se pară sincer, dar cu timpul te vei bucura de rezultate bune și va deveni un mod de viață pentru tine. Și în cazul meu, când am vrut să renunț la control și să-L las pe Hristos să locuiască în mine⁸, căsnicia mea nu numai că a devenit ceea ce ar fi trebuit, dar am gustat din plin experiența Evangheliei la care se referă atât de multe imnuri cunoscute.”

Susan a intervenit: “Eu nu cred că ești penibil, Stan. Te rog să nu te oprești. Îmi place.” În vocea ei se citea căldura și dorința.

“Stai liniștită, Susan,” a răspuns Stan, “mă lupt eu uneori, dar m-am îmbarcat pentru o cursă lungă, așa că nu renunț. Apropo, și mie îmi place cum te descurci tu.”

Practic, am putut-o vedea pe Susan roșind prin telefon. “O, Susan, apropo, ce era pe lista lui Stan în ceea ce te privește?” am întrebat eu.

Mi-a citit cele trei dorințe ale lui Stan și am zâmbit la simplitatea și deschiderea lor.

Lista lui Stan

Iată ce scrisese Stan:

1. Să-ți modernizezi garderoba.
2. Să mai relaxezi puțin meniul.
3. Să-mi fi tovarăș când joc golf.

Cu toate intențiile ei sincere, Susan dusesese reforma în îmbrăcăminte puțin la extrem. Era o femeie frumoasă, dar adoptase ceea ce eu numesc aspectul “vagonului acoperit”. Stan nu făcea presiuni

8. Galateni 8:20

Irezistibili

să poarte fuste mini sau decolteuri adânci, dar îi cerea să-și modernizeze puțin îmbrăcămintea. De asemenea, îi cerea să nu îi impună atât de rigid ideile ei cu privire la reforma sănătății – iar ea a fost de acord. Dacă nu îi plăcea tofu în loc de ouă, primea ouă. Plăcintele i le îndulcea cu puțin zahăr, în loc de curmale, și îi făcea clătite cu lapte, nu clătite din hrișcă.

Lui Stan îi plăcea să joace golf. În zilele de început ale relației lor, Susan obișnuia să meargă cu el și să-i fie alături. El îndrăgise energia ei și implicarea în jocul de golf. Așa că au aranjat ca o rudă să stea cu copiii și o dată la două duminici, dimineața, să meargă împreună pe terenul local de golf.

Sally și eu

Listele voastre ce conțin? Cu ce i-ai cucerit inima soțului sau soției tale? Când Dumnezeu mi-a trimis în minte prima dată acest principiu simplu, am început prin a mă gândi cu ce o cucerisem pe Sally la început. Amintiri dragi mi-au umplut mintea cu noi doi, tineri, de capul nostru, fără griji, plimbându-ne cu motocicletă în Parcul High Cliff, Wisconsin. Urcam pe stânci, căutam o bordură unde să ne putem așeza și stăteam de vorbă – ore în șir. Sally își deschidea inima în fața mea. O ascultam fără să o întrerup.

Acum locuim în pădurile din Montana; nu mai am motocicletă și avem copii. Când ești singura casă pe o rază de zeci de kilometri, e greu de găsit cine să stea cu copiii. Înseamnă toate astea că nu pot “acționa” ca înainte? Deloc. Am înființat “obiceiul leagănului”. În fiecare zi, la ora 12, Sally se bucură de atenția mea totală timp de jumătate de oră. Mai mult decât atât, încerc să învăț să o ascult pe toată perioada zilei, atunci când îmi spune ceva – în loc, în mod automat, să o aud, dar să nu o ascult. Sally adoră ocaziile când o iau la plimbare și ne aducem aminte lucruri plăcute, dar ne împărtășim și bucuriile și dificultățile existenței noastre actuale. În felul acesta, investim timp și energie în relația noastră. În felul acesta, facem “ceea ce făceam înainte”.

Dar voi?

După ce tânjește inima partenerului tău? Știi? Sunteți dispuși să încercați să aflați, împreună cu Dumnezeu, și să începeți să faceți ceea ce faceți înainte? Iată în continuare câteva dintre strigătele inimii soților și soțiilor care suferă și pe care noi îi consiliem peste tot prin lume. Vă regăsiți în vreuna dintre acestea? Îți recunoști soțul sau soția?

- Te rog, vorbește cu mine! Mi-ar plăcea să-ți aflu punctul de vedere asupra lucrurilor!
- Te rog, treci la subiect! Vreau să te înțeleg, dar mă obosești cu atâtea vorbe!
- Mi-ar plăcea să te porți cu mine la fel de frumos cum te porți cu alții. Ești disponibil atunci când au nevoie de tine. Lași totul și pui în joc timpul, inima și energia ta pentru a le împlini nevoile, în timp ce eu aștept și tot aștept.
- Hobby-urile și celelalte lucruri care te interesează (sporturile, vorbitul la telefon, prietenii, munca) îți consumă din timp, iar eu nu par să mai am loc în viața ta. E ca și cum ai avea mai multe soții. Trebuie să mă strecor acolo unde tu ai loc, dar eu nu știu care este acel loc.
- Dragă, dacă doar mi-ai călca cămășile și mi le-ai pune în dulap, gata să fie luate, aș fi așa fericit! Îmi place să fiu aranjat, iar tu niciodată nu-ți găsești timp pentru ce e important pentru mine.
- Găsești foarte mult timp pentru prietenii tăi, pentru nevoile tale emoționale și pentru a-ți manifesta compasiunea față de alții. Și eu am nevoie de dragoste, să știi! Află că nu sunt căpcăun! Avem nevoie să stăm de vorbă, să ne ascultăm, să ne auzim unul pe altul și să fim dispuși să ne schimbăm.
- Dragă, lasă-mă te rog să cheltuiesc niște bani – o sumă oarecare – fără cicăleli sau învinovățiri. Ții așa de strâns portofelul, de am impresia că o ajungem lipiții pământului dacă o să cumpăr cine știe ce lucru minor. Crede-mă, în felul ăsta o să simt că mă iubești.
- Dragostea mea, nu putem face ceva ce îmi place mie, chiar dacă ție nu-ți place? Eu fac întotdeauna ce-ți place ție ca să te fac fericit.

Uneori ar fi tare plăcut să facem și invers. M-aș simți iubită dacă ai face acest sacrificiu pentru mine.

Deprinderea inimii să înțeleagă

E important să înțelegem ce dorește partenerul de viață. Ce anume îți transmite ție “Te iubesc” s-ar putea să nu atingă o coardă armonioasă în partenerul tău. Cuplurile se confruntă deseori cu frustrări pentru că soțul încearcă să facă pentru soție ceea ce el ar vrea ca soția să facă pentru el. Iar soția încearcă să facă pentru soțul ei ceea ce ea și-ar dori ca el să facă pentru ea. Motivația parțială este aceea că bărbații și femeile funcționează diferit. Au nevoi emoționale fundamentale diferite și nu e ceva firesc să știm automat cum anume diferă acestea.

De aceea, Dumnezeu ne spune să ne “plecăm inima la pricepere”.⁹ El dorește să ne înțelegem unul pe altul. Ne-a creat în mod diferit – nu ca să genereze conflicte, ci astfel ca soții și soțiile să se poată completa unul pe altul și ca, împreună, să poată fi mai mult decât ar putea fi oricare dintre ei, separat.

În Efeseni 5:33, Pavel a rezumat nevoile diferite ale unui bărbat și ale unei femei: “Încolo, fiecare din voi să-și iubească nevasta ca pe sine; și nevasta să se teamă de [să-l respecte pe] bărbat.”

Femeile au o dorință imensă de a fi iubite – necondiționat – așa cum sunt. Ele vor să fie apreciate și înțelese. În același fel, bărbații au o nevoie profundă de a fi respectați – necondiționat – așa cum sunt. Vor să fie admirați, vor să fie luați ca exemplu și vor ca alții să aibă încredere în ei.

Când un soț își iubește soția, ea este motivată să-l respecte. Când o soție își respectă soțul, el este motivat să o iubească. Acest ciclu al satisfacerii nevoilor fundamentale ale celuilalt generează satisfacție și energie în cel în cauză. De fapt, e ceva extraordinar! Tot aurul din Alaska nu valorează cât o asemenea căsnicie.

Dar, când un soț nu se comportă în așa fel încât să-i transmită soției iubire, aceasta tinde să reacționeze prin lipsă de respect față de el. Iar când ea nu arată respect, soțul tinde să reacționeze prin lipsă de

9. Proverbe 2:2

dragoste. Evident, intră într-un cerc vicios de a reacționa unul la comportamentul celuilalt, fără măcar să înțeleagă de ce. Dr. Emerson Eggerich numește acest fenomen “ciclul nebuniei”, care poate avea efecte devastatoare – înstrăinând doi oameni care suferă și îndepărtându-i unul de altul tot mai mult și tot mai mult. Stan și Susan erau un caz clasic de acest gen – deși într-un anumit sens dus la extremă. Dar pe măsură ce au învățat să fie în contact strâns cu Dumnezeu pentru a căpăta înțelepciune, putere și îndrumare și pe măsură ce au înțeles nevoile imense ale inimii celuilalt, ei au pus capăt ciclului nebuniei și au intrat într-un ciclu al alipirii inimilor lor într-o autentică relație și căldură.

La voi cum stau lucrurile? Vă asemănați mai mult cu J. D. și Alecia sau mai mult cu Stan și Susan? Programul de nouăzeci de zile vă va ajuta garantat să reparați ce s-a stricat și să păstrați ce a rămas neatins. Cel mai bine funcționează dacă ambii soți îl adoptă, dar să nu vă lăsați prinși în capcana în care cad mulți dintre cei pe care îi întâlnesc: “Când soțul meu începe să mă iubească, o să adopt și eu programul ăsta”; “Când soția începe să mă respecte, o să mă mai gândesc.” Foarte multe cupluri stagnează, așteptând ca celălalt să facă primul pas. De ce să nu fii chiar tu primul care face acest pas astăzi și care gustă primul roadele?

Pe pagina următoare, sunt rezumate simplu cele două principii și vi se oferă spații ca să completați cu detaliile personale și să semnați angajamentul. Puteți să vă scrieți propriile angajamente pe baza a aceea ce Dumnezeu i-a transmis inimii voastre în timp ce ați meditat la principiile acestea. Indiferent de modul în care hotărâți să adoptați acest program, nu amânați! Luați-vă chiar astăzi acest angajament!

Dacă atât tu, cât și soțul sau soția ta completați fișa și vă hotărâți să adoptați acest program împreună, veți porni într-o călătorie care garantat vă va oferi o pregustare a raiului pe pământ. Dacă soțul sau soția ta nu dorește, nu poate sau, din alte motive, nu s-a implicat activ, nu lăsa ca acest lucru să te oprească! Mergi singur înainte! Îndrăznește să devii irezistibil! Ca și Stan și Susan, nu vei regreta!

Întrebări de studiu pentru capitolul 3

1. Soțul sau soția ta ar spune că ocupă primul, al doilea, al treilea, al patrulea loc – sau mai puțin – pe lista ta cu priorități în viața de zi cu zi?
2. Știți care sunt lucrurile care îi transmit partenerului de viață cuvintele: “Te iubesc!”?
3. Stați puțin și gândiți-vă la perioada prieteniei. Ce anume vă făcea irezistibili unul pentru celălalt?
4. Sunteți dispuși să vă întoarceți și să vă revitalizați căsnicia?
5. Credeți că procesul în două etape descris în acest capitol va funcționa în cazul vostru? Dacă nu, de ce nu?
6. Sunteți pregătiți să semnați angajamentul de nouăzeci de zile?
7. Va putea Dumnezeu să vă spună în Ziua Judecății: “Bine, soț bun și credincios!” sau “Bine, soție bună și credincioasă”?

Angajamentul de nouăzeci de zile

1. Voi învăța să ascult și să acționez în funcție de ceea ce-mi șoptește Dumnezeu, conform principiilor Sale.

2. Voi afla ce anume îi transmite soțului sau soției mele mesajul: “Te iubesc!” și voi face zilnic acele lucruri.

Trei lucruri pe care soțul meu le-ar putea face pentru a-mi transmite “Te iubesc!” sunt:

Trei lucruri pe care soția mea le-ar putea face pentru a-mi transmite “Te iubesc!” sunt:

Semnătura soțului: _____

Data: _____

Semnătura soției: _____

Data: _____

CAPITOLUL 4

În centrul atenției - ea

“Bărbaților, purtați-vă... cu înțelepciune cu nevestele voastre, dând cinste femeii... ca unele care vor moșteni împreună cu voi harul vieții, ca să nu fie împiedicate rugăciunile voastre.”

– 1 Petru 3:7

[Notă: Acest capitol este scris special pentru soți, dar poate fi citit și de soții!]

“Pur și simplu nu înțeleg, Jim!” Fața lui Bill era roșie, iar pumnii și-i strângea și îi desfăcea în timp ce ieșeam din biserică și am continuat să mergem pe trotuar. “Sunt un avocat de succes și aduc mulți bani acasă. I-am construit o casă nouă și frumoasă în unul dintre cele mai frumoase cartiere din oraș. Și-a putut alege mobila și o mașină sport nou-nouță. Îi dau tot ce-și dorește!” a continuat Bill, lovind cu piciorul o piatră în șanț, în semn de frustrare, apoi s-a oprit și s-a întors spre mine. Era la vârsta de mijloc, având o față bronzată, cu trăsături deosebit de fine și o ținută fizică viguroasă, lucru evident chiar și pe sub cămașă.

“Am făcut tot posibilul să mențin standarde creștine înalte în familie. Am ajutat-o să-și crească copiii, în ciuda chinului prin care am trecut din cauza lor. Am funcție în biserică și toată lumea mă ia ca exemplu – toată lumea, numai ea nu. E rece și distantă cu mine de multă vreme, dar eu am făcut tot posibilul să fiu un soț bun. De asta sunt sigur!

Nu înțeleg ce vede la Frank. E slinos, gras și puturos. E casier la magazinul acela de electrocasnice de pe colțul dintre Strada Fifth și

Everett, unde mănâncă gogoși și hot-dog toată ziua. Din când în când, începe să închidă și să deschisă sertarul de la casa de marcat, în semn că face exercițiu fizic. A, și l-am văzut în mașină zilele trecute în timp ce îmi umpleam rezervorul. Are o dubă Oldsmobile, din anii '80, care lasă un nor de fum în urmă. Nu l-am văzut îmbrăcat în nimic altceva în afară de pulovere și un tricou vechi. Și totuși, Barbara îmi spune că e îndrăgostită de el. Auzi, îndrăgostită de el. Când mă are pe mine. Pur și simplu, nu pricep, Jim.

Știi că noi, creștinii, ar trebui să iertăm și bla bla, dar uneori stau și mă gândesc ce mi-ar plăcea să-i fac ăluia, dacă l-aș întâlni pe o alee dosnică într-o noapte. Ce-o fi în capul Barbarei? De ce m-ar înșela cu un bărbat ca ăla? Încearcă să mă jignească? Să mă facă de râs? Pur și simplu, nu înțeleg, Jim!”

Bill și-a încleștat din nou pumnii și a răsuflat zgomotos în semn de supărare. Era nervos, asta e sigur – și contrariat. Dar dincolo de dilemele lui, i-am simțit rana – rana profundă a trădării. Cum mi s-au putut întâmpla tocmai mie toate astea?

Ne-am întors spre biserică. Nu am putut decât să-l compătinesc pe Bill – știind valul puternic de trăiri care m-ar sufoca în cazul în care Sally ar face ce făcea Barbara. M-au inundat amintiri din prima perioadă a căsătoriei noastre. Făcusem și eu unele dintre greșelile pe care credeam că le comite și Bill. Avusesem succes în afaceri, îi oferisem lui Sally tot confortul și chiar câteva extravagante. Dar pierdusem din vedere ceea ce simțeam că și Bill pierduse.

Pentru moment, își terminase pledoaria și luase o pauză, așa că am intervenit: “Bill, nu am avantajul de a fi prezentă și Barbara și a-i da ocazia să-și prezinte punctul de vedere și, cu toată corectitudinea față de tine, chiar trebuie să aud și versiunea ei pentru a-ți putea da un sfat autentic. Totuși, din moment ce ea nu e aici, dă-mi voie să te întreb: Cum ar suna varianta Barbarei în ceea ce privește căsnicia voastră? De ce o interesează acest Frank?”

Bill s-a uitat la mine pierdut. “Jim, sincer, nu știu. N-am... cred că... n-am încercat niciodată să aflu. De ce nu o întrebi pe ea?”

Cealaltă versiune

Deja ne apropiam de biserică, iar Bill a arătat cu degetul undeva în partea opusă a parării: “Uite-o chiar acolo!” Privind în direcția arătată de el, am văzut intrând în parcare un drăgălaș Mustang roșu. Bill s-a îndreptat spre biserică, iar eu am mers spre Barbara. Am ajuns la ea tocmai când se dădea jos din mașină. Când m-a văzut, a luat o atitudine deranjată.

“Barbara, aș putea vorbi cu tine doar câteva minute?”

“Uite ce e, Jim, știi ce vrei să-mi spui și răspunsul meu este ‘nu’. Nu mă înțelegi, iar eu n-am nevoie de încă un bărbat sfânt care să vină și să-mi spună ce să fac.”

“Barbara, înțeleg ce simți, dar nu sunt aici să-ți forțez mâna să devii o soție model. Am vorbit cu Bill și l-am întrebat care ar fi motivele pentru care faci ceea ce faci. El a zis să te întreb pe tine. Bill mi-a cerut un sfat pentru el, dar eu nu-i pot da un sfat corect fără să înțeleg și varianta ta. Tot ceea ce vreau de la tine este să-mi spui care este viziunea ta.”

Barbara mi-a analizat atent fața. Ochiul ei căprui închis exprima mai mult durere decât furie. Simțeam o inimă caldă sub exteriorul ei înțepat.

“Bine, dar dacă începi să mă presezi, conversația noastră a luat sfârșit.”

“De acord. Hai să ne plimbăm pe trotuar, pentru puțină intimitate!”

Ne-am îndreptat în aceeași direcție în care mersesem cu Bill, iar Barbara a început să-mi povestească de ce îl considera pe Frank atât de irezistibil. Era conștientă că nu va fi fericită cu el pe termen lung, dar în prezent simțea un gol imens. Când mi-a dat mai multe detalii, mi-a confirmat ceea ce mă așteptam.

Înapoi la Bill

“Bill”, l-am strigat eu după conversația cu Barbara, “înțeleg punctul tău de vedere, dar adevărul e că funcționarul ăla de magazin are un avantaj pe care tu nu îl ai.”

Neîncrederea i se citea pe toată fața. “Și care ar putea fi avantajul ăla, Jim?”

“Înțelege cum să deschidă inima soției tale – pe când tu, nu!”

“Cum adică ‘să-i deschidă inima?’”

“Ce vreau să spun este că tu nu ai reușit să-i oferi siguranță emoțională Barbarei. Te-ai descurcat foarte bine cu siguranța financiară – nu contest asta – dar trebuie să înțelegi că o femeie are nevoie de siguranță emoțională mai mult decât de siguranță financiară. Celălalt bărbat, care pare un nimeni pe lângă tine, știe cum să-i transmită faptul că o înțelege, o apreciază și e pe aceeași lungime de undă cu ea.

Acum, eu nu scuz în niciun fel ce face Barbara, dar legătura sufletească pe care i-o oferă acest bărbat o atrage atât de mult, încât e dispusă să riște totul – securitatea financiară, reputația și, da, chiar și mântuirea veșnică.”

Bill s-a uitat la mine ca și când l-aș fi depășit la joc cu două puncte. “Vrei să-mi spui, Jim, că eu sunt o parte din problemă?”

“Îți spun că tu deții soluția pentru problemă. Dacă ai iubi-o pe Barbara cu o dragoste principială, intenționată, cu care Hristos Își iubește copiii, ea nu s-ar simți atrasă de Frank.”

Lui Bill nu-i venea să-și creadă urechilor. “Hai, Jim, că doar nu vorbești serios!”

“Ba vorbesc foarte serios. Majoritatea bărbaților cu care stau de vorbă își neagă rolul în problemele maritale. Ei își văd soțiile ca fiind problema. Cred că, dacă soția lor n-ar fi așa sentimentală și s-ar aduna puțin, totul ar fi bine. Dar Dumnezeu știe că noi, bărbații, tindem să fim orbi la defectele noastre de caracter și uneori le folosește pe soțiile noastre ca să ne atragă atenția în acele domenii în care are să ne spună ceva.

Îți vine în minte ceva ce Dumnezeu ar vrea să dezvolte în noi și care să fie mai important decât să ne iubim soțiile așa cum Hristos iubește biserica? Gândește-te! Dacă nu știm cum să ne apreciem și să avem grijă de miresele noastre, așa cum ar face Hristos, știm cu adevărat cum să avem grijă de mireasa lui Hristos – biserica? Atât de mulți

Irezistibilii

bărbați pe care îi cunosc sunt foarte zeloși în ceea ce privește îndatoririle de la biserică și evanghelizarea, în timp ce propriile soții tânjesc după cât de puțină afecțiune. Acești bărbați au o atitudine de dezvinovățire – un imens punct mort – care îi împiedică să-și manifeste adevărata responsabilitate față de Dumnezeu și față de propriile soții – iar soțiile nu pot compensa acest lucru doar zâmbind drăgăstos și prefăcându-se că totul merge bine.”

Bill asculta – asculta chiar cu mare atenție – și mi-a făcut semn să continui.

“Dacă înveți să filtrezi prin Dumnezeu tot ceea ce gândești, spui și faci, poți rupe acest ciclu al nebuniei în care tu și Barbara sunteți în prezent. Lipsa ta de dragoste îi alimentează ei lipsa de respect față de tine, care îți alimentează ție lipsa de dragoste față de ea – și tot așa și tot așa. Tu poți întrerupe această spirală descendentă, oferindu-I lui Dumnezeu acces deplin la propria ta persoană – la gândurile, motivațiile, sentimentele și obiectivele tale – după care să o iubești intenționat pe Barbara fără să cauți să ai ceva de câștigat din asta.”

Bill a făcut o față ciudată. “Ce vrei să spui prin ‘nimic de câștigat din asta’? Nu a creat-o Dumnezeu să fie ‘ajutorul meu potrivit’? Nu se înțelege de la sine că ea trebuie să-mi fie alături? Nu asta este rolul ei dat de Dumnezeu?”

“Ai dreptate, Dumnezeu a creat femeia pentru a fi un ajutor pentru soț, dar mare parte dintre noi, bărbații, am distorsionat grosolan ce înseamnă acest lucru. Noi am făcut să însemne că noi suntem șefii – prin urmare nevoile și dorințele noastre sunt pe primul plan, în timp ce nevoile soțiilor noastre sunt pe locul al doilea sau, de mult prea multe ori, opționale.

Modelul nostru este Hristos. Ți-L poți imagina pe Hristos intrând într-un oraș și analizând minuțios toate femeile? Le-ar aprecia El în funcție de care are cel mai frumos păr, cea mai drăguță față sau cel mai sexy corp? Ți-L poți imagina intrând în casa lui Lazăr, trântindu-se pe canapea, întinzându-Se după telecomandă și urlând: ‘De ce nu e masa gata încă? Ce-ai făcut toată ziua?’”

“Bineînțeles că nu!” a răspuns Bill. “El a venit să slujească – nu să exploateze. Dar, Jim, să știi că eu o slujesc pe soția mea. Mă duc zilnic la serviciu, plătesc facturile și tund gazonul.”

“Da, așa faci, și e de apreciat. Dar e foarte simplu să facem niște simple gesturi, fără nicio tragere de inimă – și după aceea ne mai și supărăm când nu avem profit de pe urma investiției făcute!” Bill încă nu era prea convins, dar eu am continuat: “Pentru un bărbat, a urma exemplul lui Hristos înseamnă să intre în casă ca un salvator, iar nevoile reale ale soției lui să devină principala lui preocupare – nu a doua sau opțională. Soția lui împovărată poate veni la el ca să găsească odihnă, putere, înțelegere, pentru că el este acolo ca să aibă grijă de ea – punct. Interesant e că soțiile consideră că acest tip de soț este de-a dreptul irezistibil!”

“Serios, Jim? Asta vrea și Barbara?” Bill era încă nedumerit.

“Hai să o iau pe altă parte. Gândește-te la Isus și la femeia de la fântână. Ea era o femeie vai de capul ei, pe care lumea o considera un gunoi. Dar El a văzut-o prin cu totul alți ochi – ochii iubirii transformatoare – și S-a adresat celei mai profunde nevoi a ei. I-a înțeles inima. A îndrăgit-o așa cum era – nu așa cum ar fi putut să o transforme. Iar inima ei s-a deschis în fața Lui. Ea L-a servit cu plăcere. Simțea că nu poate face suficient de mult pentru El.

Așa a conceput Dumnezeu și relația dintre tine și Barbara. Când ea simte că tu o înțelegi, că o apreciezi și ții la ea pentru ceea ce este ea, nu pentru ceea ce face pentru tine, cel mai probabil că va deveni un ajutor mult mai bun pentru tine decât ai visat tu vreodată. Va avea pe suflet să te slujească și să-ți răspundă în același mod.”

Bill nu e unicul

Bill nu se deosebește de majoritatea bărbaților. El are intenții bune, crede că e un soț bun și e sincer derutat de reacția Barbarei – sau, mai bine aș spune, de lipsa ei de reacție – față de el. Problema lui Bill este o problemă comună majorității bărbaților cu care stau de vorbă: nu-și înțeleg soțiile.

Irezistibilii

Femeile sunt ținta multor glume ale bărbaților, care le văd ca misterioase, de nepătruns și imposibil de înțeles. Dar în perioada în care își curtează viitoarele soții nu văd lucrurile la fel, ci abia după ce cocktailul dragostei se termină și se instalează viața reală apare o crăpătură în sensibilitatea reciprocă. De obicei, soția sesizează imediat. Deseori, soțul nu. Iar crăpătura începe să se adâncească până când, de mult prea multe ori, devine o prăpastie.

De aceea Petru i-a îndemnat pe bărbați să trăiască cu soțiile lor într-un mod plin de înțelegere. Cu alte cuvinte, să fie sensibili la sufletul soției. Să nu o dai la o parte pentru că gândește diferit de tine. Când cauți să-ți înțelegi soția, o să fii în stare să-i satisfaci cea mai mare nevoie pe care ea o are – adică de dragoste. Devenind “grabnic la ascultare [și] încet la vorbire” poți crea un pod peste prăpastie.

Unul dintre cele mai uluitoare progrese în cadrul căsniciei mele a fost momentul în care mi-am dat seama că Sally este diferită de Jim. A fost ca și când cineva ar fi aprins lumina, iar eu aș fi spus: ‘Aha, acum văd.’ Când eram prieten cu Sally, îmi plăcea faptul că era altfel decât mine. Arăta altfel, mirosea altfel și vorbea altfel. După ce ne-am căsătorit, nu-mi puteam da seama ce nu e bine la ea. De ce nu gândea ca mine? Când am înțeles, într-un final, că Dumnezeu o crease pe ea diferit cu un motiv, am început să o prețuiesc în loc să încerc să o remodelez. Când s-a simțit prețuită, s-a deschis înaintea mea ca un trandafir parfumat.

De-a lungul anilor, am aflat de la Sally – și de la multe alte femei pe care noi le-am consiliat în cadrul activității noastre – cinci domenii-cheie care îi transmit dragoste unei soții. Iată-le: afecțiunea, respectul, transparența, înțelegerea și angajamentul.

Cinci chei spre inima soției tale

1. Afecțiunea. E greu de înțeles pentru mulți bărbați cât de importantă este afecțiunea pentru o femeie; în schimb, pentru femei, este ceea ce sudează relația. Fără ea, totul se face bucăți. Afecțiunea

autentică, altruistă este sinonimă cu siguranța, apropierea, protecția, confortul și aprobarea. Ea transmite mesaje importante:

- “Sunt alături de tine și reprezinți prioritatea mea.”
- “O să am grijă de tine și te voi ocroti.”
- “Vreau să te înțeleg.”
- “Mă preocupă ceea ce te preocupă și pe tine și sunt aici ca să te ajut să faci față tuturor provocărilor.”
- “Sunt mândru de tine.”

Nu poți ajunge niciodată să supraestimezi valoarea pe care aceste afirmații o au pentru o femeie. Pentru o soție tipică, nu poți exagera în aceste aspecte. Dacă soția ta este ca majoritatea soțiilor, securitatea emoțională pe care i-o crezi prin manifestarea afecțiunii înseamnă pentru ea mai mult decât securitatea financiară.

Într-un studiu realizat de Jeff și Shaunti Feldhahn, pentru cartea lor *For Men Only* (Exclusiv pentru bărbați), ei le-au pus femeilor următoarea întrebare: Dacă ați avea de ales, ați prefera greutăți financiare sau greutăți cauzate de nesiguranța sau lipsa de apropiere în relația cu soțul? Șapte din zece femei căsătorite au spus că ar prefera să suporte greutăți financiare decât să se lupte cu nesiguranța emoțională în cadrul relației.

E greu pentru majoritatea bărbaților să ne împăcăm cu această realitate. Asemenea lui Bill, cei mai mulți dintre noi credem cu adevărat că le oferim siguranță soțiilor noastre muncind din greu pentru a avea financiar grijă de ele. Simțim că se așteaptă lucruri imposibile de la noi – să muncim suficient de mult și de greu ca să asigurăm un stil de viață satisfăcător, dar în același timp să fim acasă la ora șase în fiecare seară pentru a fi cu familia. Faptul de a manifesta afecțiune față de soțiile noastre ni se pare deseori încă un lucru adăugat pe lista noastră de obligații, și nici măcar nu știm de unde să începem.

Și mai mult decât atât, majoritatea bărbaților văd afecțiunea ca un act preliminar, care conduce la principalul eveniment: intimitatea

Irezistibili

sexuală. În modul lor practic de gândire, bărbații își imaginează că ar putea trece peste introducere, direct la evenimentul principal – apoi se întreabă de ce soțiile lor par reci. Dar femeile au nevoie de afecțiune de dragul afecțiunii – nu doar ca preludiv pentru sex.

Barbara fusese profund rănită de Bill în acest aspect. Eforturile lui de a-și manifesta afecțiunea erau privityte cu mare suspiciune din partea ei, pentru că simțea că el nu vrea decât “chestia aia”. L-am încurajat pe Bill să facă distincție între afecțiune și sex și să fie dispus să o iubească pentru ceea ce este ea – fără să caute nicio răsplată.

Mulți bărbați nu au fost învățați cum să facă acest lucru și se întreabă cum să înceapă. Iată câteva idei. La început, poate pare ciudat, pentru că deprinzi un obicei nou, dar cu timpul, va deveni ceva natural – așa că nu renunța!

- Spune-i des că o iubești – verbal și cu bilețele sau mesaje.
- Surprinde-i privirea într-o încăperez aglomerată și privește-o în așa fel, încât să înțeleagă: “Ești deosebită în ochii mei! Nimeni de aici nu este mai important decât tine!”
- Sun-o pe parcursul zilei doar ca să vezi ce face.
- Oferă-i ocazional flori.
- Nu uita evenimente importante (zile de naștere, aniversări și sărbători) și oferă cadouri simple și/sau felicitări cu un text semnificativ.
- Comunică-i planurile și programul pe care îl ai, ca să știe la ce să se aștepte. De exemplu, sun-o de la serviciu și spune-i când o să ajungi acasă – și ține-te de cuvânt.
- Discută cu ea. Întreab-o ce a făcut în ziua respectivă și apoi uită-te în ochii ei și ascult-o ce îți povestește. Povestește-i și tu ce ai făcut.
- Fii deschis la discuțiile pe orice subiect.
- Include-o în planurile tale de petrecere a timpului liber.
- Fă-o să înțeleagă că îți place compania ei și o vrei prin preajmă.
- Implică-te în activități care îi plac ei – chiar dacă ție nu-ți plac.
- Ajut-o la lucruri de genul, spălatul vaselor sau îmbăiatul copiilor.

- Atinge-o cu blândețe, fără conotații sexuale – ține-o de mână, îmbrățișează-o, atinge-o atent când ești lângă ea, sărut-o când pleci la serviciu și când te întorci acasă.

Dacă ești ca majoritatea bărbaților, care au pus afecțiunea față de soțiile lor undeva într-un colț de suflet, îți recomand să-ți inviți soția la o plimbare și să-i explici că o iubești profund, dar că nu ai știut cum să exprimi acest lucru. Spune-i că vrei să înveți să faci acest lucru, și orice îți spune ea pentru a te ajuta va fi bine-venit. Dă-i de înțeles că nu cauți o recompensă pentru aceste gesturi. Vrei să o iubești pentru ceea ce este ea – fără să ai ceva de câștigat în schimb. Dacă ești suficient de curajos, roag-o să pună exemplele de mai sus în ordinea în care îi ating inima cel mai mult. Și, mai presus de orice, roagă-L pe Dumnezeu să-ți arate, prin Duhul Său cel Sfânt, când se ivește o ocazie propice pentru a-ți demonstra afecțiunea față de soția ta.

2. *Respectul.* Dacă afecțiunea este cimentul unei relații, atunci respectul este una dintre cărămizi. O respecti pe soția ta atunci când o apreciezi mai mult decât pe toți ceilalți oameni – și asta include deciziile pe care le iei în domeniul vizual. Acesta este călcâiul lui Achile pentru mulți bărbați. Ei gustă fructul oprit oferit chiar de diavol. Diavolul îți creează în minte imaginea a ceva ce nu este al tău și îți șoptește, o, ce convingător: “De asta ai tu nevoie! O să-ți satisfacă toate dorințele!” Dar după ce muști, descoperi că nu îți oferă ceea ce te-ai așteptat – și în felul acesta te ademenește să mai iei o îmbucătură și încă una și tot așa. Speri întotdeauna că vei găsi satisfacția, dar nu o primești niciodată.

Trăim într-o lume saturată de sex și peste tot pe unde ne ducem dăm peste imagini cu femei atractive din punct de vedere fizic, îmbrăcate (sau mai degrabă dezbrăcate) în mod ostentativ – atât în viața reală, cât și în media. Din cauza modului în care sunt construiți bărbații, suntem natural atrași de aceste imagini, iar diavolul ne oferă fructul lui mortal: “E o frumusețe fără pereche! Asta e femeie adevărată! Ai fi mai fericit dacă ai putea-o avea. Lasă-ți mintea să o mângâie puțin!” Când le permiți acestor feluri de gânduri să-ți pătrundă mintea

Irezistibili

și te duci acasă, iar soția ta a avut o zi grea și nu arată cel mai bine, nu miroase cel mai proaspăt și nu vorbește cel mai dulce – ghici reacție? Creierul tău zice: “Îhhhh!”

Când vine seara, iar tu vrei să faci dragoste, urmărești să te satisfaci pe tine, în loc să ai parte de o unire cu soția ta. O femeie poate sesiza aceste lucruri imediat și o lovește în punctul esențial - mai ales dacă deja are îndoieli cu privire la feminitatea ei. Soțiile își doresc din tot sufletul să știe că nu sunt în nicio competiție - că sunt apreciate pentru ceea ce sunt în ochii lui Dumnezeu și nu comparate cu ultimul fotomodel din Cosmopolitan.

În timp ce-i prezentam toate acestea, Bill a început să se agite: “Dar Jim, Barbara a fost odată foarte atractivă. Când am luat-o de nevastă, era slabă și cochetă. Acum nu e decât durdulie și ridată. Ca să fiu foarte sincer, nici nu-mi place să mă uit la ea.”

“Bill, hai să-ți spun cum o văd pe soția ta. Nu o văd grasă sau slabă, îmbrăcată sau dezbrăcată. Eu îi văd inima. Are o inimă blândă, care tânjește să fie iubită și apreciată. Am observat ceva azi-dimineață în timp ce predicam. Ți-i aduci aminte pe cei doi copii care au început să plângă?”

“Da, acea femeie are doi gemeni și nu poate stăpâni nici pe unul dintre ei – darămite pe amândoi odată.”

“Ei, probabil că de unde stăteai, nu ai observat că cineva s-a dus să o ajute să-și liniștească băieții. Știi cine a fost?”

“Probabil Barbara. Ei îi plac copiii mici și se poartă frumos cu ei. Îi place să le ajute pe alte mămici când sunt depășite de situație.”

“Ai dreptate. Barbara a fost. În acel moment, nu am știut de problemele pe care le aveți voi doi, dar îmi aduc aminte că mi-am zis în gând: Femeia asta are o inimă căreia îi place să slujească. Am găsit ceva de apreciat la Barbara chiar dinainte de a o cunoaște. Cu siguranță că, în calitate de soț al ei, poți găsi și altele.”

Mulți bărbați consideră că aceasta este o misiune dificilă, fiindcă de multă vreme mintea lor a fost programată să se îndrepte în altă direcție. Dar mintea poate fi schimbată. Soluția este o luptă a credinței

pentru ca toate gândurile să fie luate prizoniere de Hristos – inclusiv cele de comparare a soției cu alte femei. Trebuie să închidem cât mai multe căi de ispită cu puțință și apoi, cu ajutorul lui Dumnezeu, să concepem o ieșire de urgență, astfel încât să știm ce e de făcut când acele imagini ni se perindă prin minte.

În cazul meu, viața la țară e un mare avantaj. Pot ieși din casă când vreau și să mă uit în orice direcție vreau, fără să existe ceva asupra căruia ochii mei să nu poată zăbovi. Nu am televizor și ard toate materialele nesolicitate care vin prin poștă. În felul acesta sunt închise o mulțime de porțițe pentru fructul diavolului. Dar trebuie să merg în oraș, iar eu și Sally călătorim mult. Nu pot întotdeauna să evit reclamele, revistele de la benzinării și din supermarketuri sau decolteurile adânci ale casierelor de douăzeci de ani. În aceste situații este foarte utilă ieșirea mea de urgență. Dumnezeu m-a ajutat să o concep cu ani de zile în urmă, așa că ceea ce înainte a fost o măsură de disciplină pentru mine, acum a devenit ceva natural.

Când acele imagini îmi apar în fața ochilor, în loc să le las să-mi aducă gânduri impure, mă gândesc la Sally. Mă gândesc la toate lucrurile care îmi plac la ea și ce comoară este ea pentru mine. Sigur, are aproape șaiszeci de ani și unele detalii legate de ea nu sunt la fel de ferme și fine cum erau pe vremuri, dar eu nici măcar nu le observ. Pentru mine, e superbă – chiar și atunci când are bigudiuri în păr. Inima ei e aur curat. Cu cât mă gândesc mai mult la ea și la ceea ce îndrăgesc la ea, cu atât mai nerăbdător sunt să o întâlnesc. Și când o întâlnesc, sunt plin de entuziasm – chiar dacă a avut o zi grea. Ea știe că nu concurează cu nimeni și cu nimic. O respect cu gândurile mele și cu ochii mei. Și când ne unim în intimitate, avem parte de ce e mai frumos, pentru că are inima mea, iar eu am inima ei.

3. Transparența. Când era prieten cu Barbara, Bill era în totalitate deschis cu ea. Îi împărtășea visurile lui, dorințele cele mai arzătoare ale inimii lui, temerile și eșecurile lui. Vorbea de la inimă la inimă cu Barbara. Deschiderea lor unul față de celălalt era ceva ce puteau simți efectiv. Dar după ce s-au căsătorit și diferențele dintre ei au ieșit la

iveală, Bill a încetat să se mai poarte la fel. Barbara încerca să se apropie de el, spunându-i: “În ultima vreme ai fost cam tăcut. Ce te preocupă?”

“Nimic”, îi răspundea Bill.

Știi ceva? Bill nu e unic. Aproape fiecare soț pe care l-am consiliat a făcut același lucru. Și eu, la fel. Când eram prieten cu Sally, îmi plăcea să stau de vorbă cu ea despre planurile mele, visurile și viața mea. După ce ne-am căsătorit, știrile și sportul păreau mult mai interesante.

Privind în urmă, cred că înțeleg și de ce. În timpul perioadei de prietenie, bărbatul caută femeia visurilor lui. A întâlnit această ființă minunată și se întrebă dacă ea e aleasa. Cum se va raporta ea la el? O să-l înțeleagă, o să-l admire și o să intre în visurile și planurile lui? Va fi el în stare să o cucerească? E o aventură antrenantă!

După ce trage concluzia că visul lui a devenit realitate, bărbatul e mulțumit. Nu mai simte nevoia să spună ce gândește și să fie deschis. El nu înțelege că deschiderea lui i-a comunicat femeii dragoste într-o măsură foarte mare și că ea tânjește după discuțiile lui transparente.

Dacă nu comunică sincer și deschis cu soția lui, soțul îi subminează acesteia încrederea în el. Pentru a se simți în siguranță, o soție trebuie să poată avea încredere că soțul ei îi oferă informații reale despre trecutul, prezentul și viitorul lui. Ce a făcut? Oare la ce se gândește chiar acum sau ce face? Ce planuri are? Dacă ea nu are încredere în semnalele pe care el le transmite (sau dacă el refuză să transmită vreun semnal), ea nu are o bază solidă pe care să construiască relația. În loc să se adapteze la personalitatea lui, ea se simte întotdeauna în dezzechilibru; în loc să se dezvolte alături de el, ea se dezvoltă departe de el.

Un soț înțelept e sincer cu soția lui cu privire la ce se întâmplă în mintea și inima lui. Deși filmele glorifică bărbatul puternic și tăcut, acel bărbat care e transparent cu soția lui se va bucura de admirația ei. Transparența deschide inima ei și o atrage în cercul lui închis. Ai putea fi tentat să crezi că ea nu te va mai respecta, dacă va ști care sunt luptele tale, dar realitatea stă exact invers. Când ești deschis cu ea, inima ei va fi atrasă de tine.

Când i-am explicat aceste lucruri lui Bill, el s-a uitat la mine inexpressiv. “De unde să încep, Jim? Simt că sunt la ani-lumină distanță de Barbara. Cum pot închide prăpastia formată între noi?”

“Păi, ar fi bine să începi de unde am început eu cu Sally când ne-am mutat la munte. Am pus deoparte în fiecare zi un timp special pentru a sta de vorbă cu ea. Nu contează dacă ai chef sau nu, oprește televizorul, lasă ziarul, lasă internetul sau orice altceva îți consumă timpul liber și fă-te disponibil pentru ea. Scoate-o la plimbare pe stradă sau cu mașina sau stați amândoi pe verandă și începe să te deschizi față de ea. Dumnezeu te va învăța cum să fii din nou transparent cu ea.

Când am început să fac asta cu Sally, mi s-a părut de-a dreptul ciudat, dar pe măsură ce îi împărtășeam visurile mele, temerile, planurile, eșecurile, bucuriile și aspirațiile mele, ea a redevenit cea mai bună prietenă a mea. O încânta deschiderea mea. Îmi spunea că o face să se simtă ‘una’ cu mine. În loc să devenim din ce în ce mai independenți unul de celălalt, am început să ne apropiem. Crede-mă, merită să-ți investești în felul ăsta efortul și timpul!”

4. *Înțelegerea.* La scurt timp după ce ne-am mutat la munte, Sally a mea a avut o zi de-a dreptul cumplită. Când s-a făcut seară, pur și simplu a clacat. Strecurându-se încet din casă, a dispărut în pădure. Nu am observat că lipsește, decât când am avut nevoie să o întreb ceva.

“Băieți, știți cumva unde e mama?” i-am întrebat pe Matthew și pe Andrew, care erau cufundați în ultimul lor proiect de sculptat în lemn.

“Mmm, am văzut-o îndreptându-se în direcția buturugii ei preferate, acum puțină vreme în urmă,” a răspuns Andrew, ridicându-și privirea. “Știi, aia unde se duce când e supărată. Nu arăta prea bine dispusă. Poate ar trebui să aștepti până se calmează.”

Acum aveam două motive să o găsesc pe Sally, așa că m-am îndreptat în direcția buturugii și, bineînțeles, acolo era, cocoțată, cu fața ascunsă între palme. În momentul în care m-a văzut, am observat neliniște pe chipul ei.

“Draga mea, ce s-a întâmplat?”

Parcă aş fi dat drumul la un robinet. Lacrimi au început să-i curgă cu repeziciune pe obraji, în timp ce își vărsa necazurile. Am ascultat cu mare atenție și am identificat ceea ce, după părerea mea, constituia problema.

După ce și-a terminat pledoaria despre faptul că cedase din nou în fața poftelor de mâncare și mi-a explicat cât de lipsită de control se simțea, eram pregătit cu niște sfaturi foarte utile – și nu am ezitat să i le dau. Dar în ciuda intenției mele sincere de a-i ușura suferința, am realizat fix opusul. În loc să i se oprească lacrimile și să-mi mulțumească pentru că am fost cavalerul ei pe cal alb, lacrimile lui Sally curgeau și mai repede, iar cuvintele erau spuse printre suspine: “Eu...”, sughiț, sughiț, “nu am nevoie...”, sughiț, sughiț, “să-mi spui...”, sughiț, sughiț, “ce să fac. Știi asta deja”, sughiț, sughiț.

“Cum adică nu ai nevoie să-ți spun ce să faci?” m-am întrebat eu cu voce tare. “Păi atunci de ce-mi mai spui problema ta?” Eram nedumerit. Nu-i rezolvasem problema? De ce nu se liniștea?

“Jim, n-am nevoie de sfaturi,” sughiț, sughiț. “Nu vreau decât puțină compasiune – ca să știu că nu ai renunțat la mine. Atâta tot.”

Nu avea sens pentru mine. Nu puteam pricepe ce voia. Așa că, fără să mai spun ceva, am plecat și m-am dus la băieți în garaj, ca să termin ceva ce aveam început. Dar nu mi-am putut scoate din minte cuvintele lui Sally: “Nu vreau decât puțină compasiune.”

Într-un final, am spus cu voce tare: “Doamne, încerci să-mi arăți ceva? Cum vrei să procedez cu Sally?”

Speriați, băieții s-au uitat la mine, apoi au ridicat din umeri și s-au întors la lucrul lor.

Și Vocea blândă și liniștită mi-a șoptit: “Pur și simplu îmbrățișează-o și spune-i că o iubești.”

“Numai atât?” Nu prea avea sens în mintea mea eficientă și orientată spre rezolvarea de probleme.

“Da, Jim. Ar fi totul pentru ea. Numai încearcă!”

M-am luptat cu acest gând încă vreo cinci minute și apoi m-am îndreptat spre pădure din nou. Sally era încă ghemuită pe buturugă și nu și-a ridicat privirea când am ajuns lângă ea. Cu blândețe, i-am ridicat bărbia, ca să mă pot uita la fața ei brăzdată de lacrimi. “Ce zici de o îmbrățișare?” m-am oferit eu.

Ea a explodat din nou în lacrimi, dar de data aceasta erau lacrimi de ușurare. S-a ridicat, iar eu am strâns-o în brațe și i-am șoptit cât de blând am putut: “Te iubesc, Sally! O să fiu alături de tine în problema asta pe care o ai. Cred că o s-o scoți la capăt, iar eu voi fi lângă tine.” Ea pur și simplu s-a topit în brațele mele și a rămas așa multă vreme. Când, în sfârșit, s-a desprins din brațele mele, am observat o mică scânteie reaprinzându-se în superbii ei ochi căprui. “Îți mulțumesc, Jim! Exact de asta aveam nevoie!”

Îndreptându-ne împreună spre casă, am dat din cap. Sally nu voia o “rezolvare”. Nu voia decât să fie înțeleasă și apreciată. Faptul de a pricepe acest lucru a fost un adevărat pas înainte pentru mine.

Reacția mea naturală a fost să-i filtrez emoțiile și să mă concentrez pe rezolvarea problemei. Dar am învățat că uneori trebuie să las “problema” să se piardă în decor și să mă identific cu sentimentele ei. Ea își dorește sprijinul meu mai mult decât soluțiile mele. Deseori, știe deja ce are de făcut. Așa că nu mai vrea decât să știe că o înțeleg, cred în ea și voi fi alături de ea. Acum încerc să-i înțeleg trăirile și să o ajut să le facă față, în loc să le reduc la tăcere.

Uneori nu sunt sigur de ce anume are Sally nevoie, așa că o întreb: “Draga mea, să încerc să rezolvăm această problemă sau pur și simplu ai nevoie să știi că sunt alături de tine?” De cele mai multe ori, nu vrea altceva decât să fie ascultată și apreciată.

5. Angajamentul. Ca adolescent, ieșeam în oraș cu multe fete și era întotdeauna ceva ce-mi plăcea la fiecare dintre ele. Când am cunoscut-o pe Sally, mă întâlneam cu trei sau patru fete în același timp. Cu Judi, luna și joia; cu Betty, marțea și vinerea; cu Tina, duminica. Sally îmi umplea zilele de sâmbătă și de miercuri. Pe măsură ce timpul trecea, m-am trezit abia așteptând să vină zilele de sâmbătă

Irezistibili

și de miercuri. Pur și simplu nu era niciuna ca Sally. Ne-am cuplat. Împărtășeam aceleași valori și ne interesau aceleași lucruri. Ne completam bine în lucrurile care ne plăceau și în cele care nu ne plăceau. Temperamentele noastre se îmbinau. Ne plăcea să lucrăm și să ne jucăm împreună. Ne-am adaptat cu bucurie unul la personalitatea celuilalt. În cele din urmă, dar nu în ultimul rând, ne-am dat seama că între noi chiar se întâmpla ceva – aveam o scânteie.

Curând, mi-am pierdut interesul pentru Tina, iar Sally i-a luat locul duminica. Atunci când eram cu Judy, nu mă puteam gândi decât la timpul petrecut cu Sally. Așa că Sally a preluat și zilele de luni și de joi. Betty s-a cam prins cum stau lucrurile, așa că Sally a devenit în curând prietena mea permanentă și m-am dedicat ei și numai ei. Cu alte cuvinte, mi-am luat un angajament. Prin acest angajament, ea știa că voi fi alături de ea – întotdeauna. Acest angajament s-a aprofundat și s-a lărgit. Am jurat că mă voi păstra numai pentru ea tot restul vieții și, la momentul potrivit, am stat în fața altarului amândoi.

Angajamentul meu după căsătorie a însemnat mai mult decât intimitate sexuală exclusiv cu Sally. A însemnat și că îmi voi dedica toate energiile pentru a servi celor mai bune interese ale ei. Angajamentul meu avea să fie dovedit în toate suferințele și coborâșurile vieții de fiecare zi. De exemplu, mi-am asumat responsabilitatea de a-i oferi lui Sally suport financiar – chiar dacă asta ar fi însemnat să curăț grajdurile pentru un ban. Din fericire, n-a fost nevoie de așa ceva, dar am fost – și sunt – dispus să fac orice pentru a avea grijă de Sally.

Îmi organizez fiecare zi în așa fel încât să-mi împlinesc nu numai nevoile mele, ci și ale ei. Sally se poate baza pe mine și pe faptul că mă voi achita de responsabilitățile casnice ce îmi revin și că îmi voi sacrifica din pasiunile mele pentru a prelua treburi casnice suplimentare, atunci când e nevoie. De asemenea, iau în considerare atât nevoile ei, cât și nevoile mele atunci când mă străduiesc să creez un echilibru între muncă, joacă, socializare și solitudine.

La început, după ce ne-am căsătorit, nu îmi înțelegeam rolul de lider spiritual al familiei, dar cu timpul Dumnezeu m-a trezit la această

chemare. Acum sunt pe deplin consacrat înțelegerii și satisfacerii nevoilor spirituale ale familiei mele.

Esențial pentru toate aceste expresii de angajament față de Sally este efortul de a-mi crea și menține statutul de “cel mai bun prieten” al ei. Ea știe că inima mea îi aparține și că sunt decis să aduc familia și căsnicia noastră la cel mai înalt nivel posibil, sub îndrumarea lui Dumnezeu.

Aceste cinci domenii – exprimarea afecțiunii, respectul, transparența, înțelegerea și angajamentul – au devenit un mod de a fi pentru mine. Nu că m-aș descurca perfect, dar sunt perseverent. Și această perseverență a asigurat stabilitatea pe care și-a dorit-o Sally în străfundurile inimii ei.

Bill a ascultat ce i-am spus și, în cele din urmă, s-a hotărât să recupereze în relația lui cu Barbara. O, la început ea nu a avut nicio reacție. Au trecut treizeci de zile. Șaizeci de zile. Apoi nouăzeci de zile – iar Barbara încă nu era convinsă. Dar Bill rezista. Prinsese ideea de a o iubi pe Barbara fără să aibă pretenția de a primi ceva în schimb - și nu renunța. Și după un timp, care a părut foarte îndelungat, Barbara a început să reacționeze, iar Frank nu o mai atrăgea. Nu numai că și l-a recâștigat pe Bill, dar îl considera irezistibil și l-a pus pe el în centrul atenției ei. Acesta este și titlul următorului capitol.

Întrebări de studiu pentru capitolul 4

1. Pe o scară de la unu la zece, cum ar evalua soția ta căsnicia voastră, atât în zilele ei bune, cât și în zilele ei nu chiar atât de bune? Dacă nu știi, întreab-o!
2. Știi cum să-i deschizi inima soției tale?
3. Ar spune soția ta că ea se află în centrul atenției tale?
4. Primește soția ta suficientă afecțiune necesară pentru a te considera irezistibil?
5. Ce vei face astăzi pentru a-ți exprima afecțiunea față de soția ta?
6. Îți respecti soția – chiar și în lumea ta interioară?
7. Te consideră soția ta transparent? Dacă nu, vei începe chiar de azi să cultivi deschidere față de ea?
8. Cauți să trăiești cu soția într-un mediu plin de înțelegere?
9. În ce aspecte îți cere Dumnezeu să îți iei un angajament mai profund față de soția ta?

CAPITOLUL 5

În centrul atenției - el

*“Cine poate găsi o femeie cinstită?
Ea este mai de preț decât mărgăritarele.
Inima bărbatului se încrede în ea, nu duce lipsă de venituri.
Ea îi face bine, și nu rău, toate zilele vieții sale.”*
– Proverbe 31:10-12

[Notă: Acest capitol este scris special pentru soții, dar îl pot lectura și soții.]

Zilele trecute, Sally mi-a adresat o întrebare care chiar m-a pus pe gânduri. Petreceam obișnuitele minute din leagăn, gândindu-ne pur și simplu înapoi la viața noastră.

Pentru cei care nu ne cunosc sau care nu au participat la “ziua anuală a ușilor deschise”, eu și Sally locuim într-o cabană de lemn, la doisprezece kilometri sud de granița canadiană, aproape de bifurcația nordică a râului Flathead din Parcul Național Glacier. Chiar în fața cabanei noastre, într-o parte, atârnă un leagăn dublu, între doi brazi Douglas. Fiul nostru Andrew l-a construit, acum cincisprezece ani în urmă, iar eu și Sally avem deja rutina de a sta în el în fiecare zi, la prânz, și a ne reconecta unul la altul timp de jumătate de oră.

Această zi la care mă refer era splendidă. Zăpada proaspătă acoperea magnificele creste de munte care se înșiră în fața noastră. Laricii deveniseră aurii, iar cerul era limpede și albastru. Aerul era proaspăt, iar soarele era cald – la fel de cald ca inimile noastre.

Sally a întrebat: “Jim, ce anume te-a atras la mine mai mult decât la toate celelalte prietene pe care le-ai avut în timpul liceului?”

Avusesem multe prietene – de la popularele majorete, până la fete mai tăcute. Aveam impresia că de când mă știam roiau fete pe lângă mine. Și nici măcar nu știu de ce, pentru că eram foarte timid, tăcut și rezervat. Mă rog, așa stăteau lucrurile. Îmi plăcea să fiu în preajma fetelor – în cea mai mare parte a timpului – dar nu m-am îndrăgostit cu adevărat de niciuna dintre ele. Până am întâlnit-o pe Sally.

La ea, ceva era altfel. Ea umplea un gol, o nevoie pe care o aveam, care mă atrăgea la ea ca o agrafă de un magnet. Pe atunci nu am înțeles acest lucru și nici n-aș fi putut să-l exprim în cuvinte, dar acum îl înțeleg. Pot rezuma ce făcea Sally pentru mine atunci și ce continuă să facă, în cinci domenii diferite. Dacă vei satisface aceste cinci nevoi fundamentale în căsnicia ta, vei deveni din nou irezistibilă pentru iubitul tău.

Cinci chei pentru inima soțului tău

1. Admirația și respectul. Îmi aduc aminte că aveam optsprezece ani și mă duceam de la laboratorul de chimie la sala de sport. Abia așteptam acea oră din zi, pentru că era ceva ce mă făcea să mă simt foarte bine. Avea legătură cu faptul că Sally stătea lângă mine la ora de chimie, după care venea cu mine până la sala de sport.

Nu voi uita niciodată ce simțeam când își ridica privirea spre mine, cu ochii ei superbi, în timp ce mergeam pe hol! Era cam aceeași privire pe care o au nepoții mei când mă văd împingând un buștean cu tractorul sau tăind lemne cu toporul. Se uită uimiți, cu ochii mari. Uau, bunicul poate face orice!

E, cam așa mă făcea și Sally să mă simt. Pur și simplu știa că sunt cel mai bun. Aveam condiție fizică, aveam părul blond și ochii verzi și eram campionul ei. Nici nu pot exprima în cuvinte cum e să te privească cineva cu atât de multă admirație. Naște o imensă siguranță emoțională, încurajare și sentimentul unei legături durabile. Eram prea timid ca să discut acest lucru cu cineva, dar, vai, cât îl mai doream! Niciodată nu mă săturam și tânjeam după mai mult.

Poate că acum vă vine greu să credeți, dar pe vremea aceea eram foarte nesigur. Aveam puține talente și deprinderi și, sincer să fiu, mă simțeam prost când mă comparam cu cei de vârsta mea. Pe ei îi vedeam deștepți, plăcuți și pricepuți. Eu? Eu eram un băiat tăcut, netalentat și neînteligent, care nu știa cine era sau încotro se îndrepta.

Și știți de ce? Am fost crescut într-o familie în care nu se exprima aproape deloc afecțiunea, acceptarea sau admirația – nici măcar pentru o treabă bine făcută. Și acum îmi aduc aminte cum a fost când am câștigat cursa de o milă. Nu alergasem niciodată în această cursă și habar nu aveam cum trebuie să procedez. Am crezut că ideea era să alerg cât de repede pot și să nu las pe nimeni să mă depășească – și asta am făcut. Aproape că au trebuit să-mi facă manevre de resuscitare după ce am trecut linia de sosire! Tenacitatea mea absolută – și poate mândria mea – au câștigat cursa în acea zi.

Mi-a plăcut în pielea de câștigător. Nu eram obișnuit cu așa ceva. Dar când am mers acasă și i-am povestit familiei, abia dacă au fost câteva zâmbete, după care s-a schimbat subiectul. Mi-am imaginat că nu făcusem mare lucru – că eu nu reprezentam mare lucru.

Prin urmare, când în fiecare zi mergeam cu Sally pe hol, iar ea se uita la mine cu acea privire care spunea: “Ești ceva! Cred în tine!” eu o sorbeam ca un burete. Faptul că ea a crezut în mine m-a ajutat să cred eu însumi în mine și mi-a dat încredere să devin bărbatul care sunt astăzi.

Și în prezent, Sally face același lucru. Se asigură că știu că sunt în capul listei ei, că nu există alt bărbat pe lumea asta care să concureze cu mine pentru admirația ei. Nu, nu e întotdeauna perfectă atmosfera dintre noi, mai avem mici ciondăneli, dar acestea sunt de scurtă durată.

Sally îmi dă de înțeles că am grijă cum trebuie de familia noastră și are încredere în mine. Ea spune: “Jim, poți face orice!” și chiar crede acest lucru. Îi place la nebunie firea mea neastâmpărată și îmi mulțumește pentru modul în care conduc casa, viața profesională și viața socială. De fapt, și-a format obiceiul de a folosi o expresie, atât în public, cât și în cadru mai privat: “Ăsta-i omul meu!” Ar trebui să o

Irezistibilii

auziți cum o spune! Uneori o spune după ce cobor de la amvon. Alteori o spune după ce am terminat treaba prin curte sau am ajutat-o prin casă. Aceste câteva cuvinte îmi transmit mie: “Nu e nimeni ca tine! M-am măritat cu bărbatul potrivit! Ai devenit totul pentru mine!”

O, ce bine ar fi ca fiecare soț să poată afla și simți ce înseamnă acest lucru! Discutând cu mulți soți pretutindeni pe glob, am descoperit că în totalitatea lor – aproape fără excepții – tânjesc după acest fel de admirație și respect. Soțiilor, căutați modalități de a vă admira și respecta soțul în acest fel! Cereți-I Duhului Sfânt să vă șoptească în ureche de fiecare dată să vă apreciați sincer soțul și să vă aducă aminte să-i spuneți în felul vostru unic: “Ăsta e omul meu!” Apoi repetați din nou și din nou, până când devine un obicei!

Poate te gândești că soțul tău nu merită un astfel de tratament. Și poate ai dreptate. Nu-l merită. Dar are nevoie de el – la fel de mult cât ai tu nevoie de dragoste necondiționată. Cum te-ai simți dacă soțul ți-ar spune că te respectă, dar că nu te poate iubi? Majoritatea femeilor ar fi distruse. Bărbații sunt la fel de distruși când soțiile lor le comunică, prin cuvinte sau fapte: “Te iubesc, dar nu te pot respecta!” Pentru un bărbat, aceasta înseamnă dispreț față de el ca persoană. Soțul tău are nevoie să simtă că tu crezi în el – în bărbatul adevărat care e în profunzimile ființei lui și care poate că se ascunde în spatele mândriei, a fricii sau a unei experiențe nefericite.

Roagă-L pe Dumnezeu să te ajute să-l vezi pe soțul tău prin ochii Lui, să-i acorzi aceeași valoare pe care i-o acordă Dumnezeu și să demonstrezi acest lucru în mod concret. Multe soții pur și simplu nu sunt conștiente de această nevoie profundă a soțului lor și, chiar dacă apreciază la el anumite lucruri, nu-i transmit această realitate. Deci, începe prin a-i spune soțului tău ce admiri și ce apreciezi la el! Dacă nu-ți vine nimic în minte, roagă-te și cere-I lui Dumnezeu să te ajute să găsești. Ține un jurnal al tuturor lucrurilor pe care le apreciezi la el – talentele, munca, aspectul, ajutorul pe care ți-l dă în casă, chiar și lucrurile pe care încă nu a învățat să le facă. Apreciază-l în toate felurile posibile!

În aspectele în care nu-l poți aprecia, exprimă-ți dezaprobarea cu respect. Sunt situații când e bine să-i spui sincer soțului tău cum te afectează ceea ce face el și ce anume dorești de la el. Dar de modul în care faci acest lucru depinde totul. Dacă ții la el: “Ești atât de dezordonat! Chiar nu poți niciodată să strângi după tine?” îi comunică fără cuvinte o mare lipsă de respect. Adresarea pe un ton liniștit, cu un zâmbet înțelegător și cuvintele: “Dragul meu, știu că ai multe pe cap, dar mi-ai fi de mare ajutor dacă ți-ai pune rufele murdare în coș, nu le-ai lăsa în mijlocul băii,” ar exprima mult respect – și ar avea mai multe șanse de reușită. Sună simplu, dar poate crea diferența dintre o căsnicie care scârțâie și o căsnicie care merge ca unsă.

Evită să te porți cu soțul tău ca și cu un copil. Gina și Fred sunt prieteni buni cu noi și se iubesc foarte mult. Dar Gina are un obicei care îl scoate din sărite pe Fred. “Fred, stai acolo!” “Ștergeți-ți nasul, Fred!” “Descalță-te când intri în casă!” “Nu uita să-i mulțumești pastorului pentru predica de ieri!” “Nu uita să-ți iei vitaminele!” Fred este un minunat doctor, care reușește să-și administreze cabinetul cu multă competență – fără ca soția lui să supravegheze tot ce face.

La prima vedere, indicațiile “utile” ale Ginei par simple dovezi de dominare, dar lui Fred îi transmit un mesaj mai profund: lipsă de respect. Se simte ca un copilăș cu mama lui, în loc de un cavalier pe cal alb cu domnița lui. Niciunui bărbat nu-i place să se simtă așa.

În schimb, poartă-te cu soțul tău ca și cu un VIP. În loc să-l faci să pară mai puțin important, asigură-te că vorbele și faptele tale îl fac să se simtă important.

2. *Tovărășie.* Nu voi uita niciodată prima întâlnire cu Sally. Am urcat-o pe motocicletă mea și ne-am îndreptat spre Parcul High Cliff. Am încercat să merg acolo și cu alte fete, dar ele s-au opus ideii. Dar nu și Sally. Ea a urcat fix în spatele meu. După cum vă dați seama, acest fapt a pus-o într-o poziție destul de “intimă” față de mine de la prima întâlnire și nu știa ce e de făcut cu mâinile. A încercat câteva poziții diferite care nu prea au funcționat, așa că în cele din urmă și le-a pus încet pe soldurile mele, făcând tot posibilul să nu existe prea mult contact fizic.

Când am ajuns în parc, m-am îndreptat spre stâncile de calcar. Nu știu ce aveau, dar îmi plăcea să mă cațăr pe ele. Mă fascinau. M-am întrebat dacă lui Sally îi va fi frică și va sta la baza stâncii, ca majoritatea fetelor pe care le știam. Dar ea, nu! Era chiar lângă mine. Nu, nu se mai cățăraseră niciodată, dar voia să încerce.

Asta mi-a plăcut. Am invitat-o din nou – și din nou. Părea că indiferent ce făceam, ea mă urma. Am urcat pe munte, am înotat în lacuri, am bătut străzile cu motocicletă, ne-am jucat fotbal și racquetball și chiar am mers la vânătoare împreună.

Parcă și acum o văd echipată în costum de camuflaj. A pășit hotărâtă spre mine, și-a pus mâinile în șolduri și m-a întrebat cu cea mai curajoasă voce a ei: “Deci, unde vrei să lovesc?” Atunci când a vrut să tragă cu o pușcă de calibrul 12, reculul a fost așa puternic, încât a aruncat-o în spate, făcând-o grămadă pe jos. Dar nu s-a plâns. Voia să continue.

Eram prins! Sally a devenit cea mai bună prietenă a mea – chiar mai bună decât prietenii mei băieți. Nu, nu era la fel de înzestrată sau de bună ca mine în multe domenii, dar nici nu mă așteptam să fim identici. Însă inima ei era alături de mine. Era întotdeauna lângă mine, făcând tot posibilul. Poate că nu i-au plăcut toate acele activități, dar îi plăcea să fie cu mine.

Pe atunci nu-mi dădeam seama că aveam nevoie de un tovarăș, dar Dumnezeu știa. De fapt, așa a conceput El totul. Chiar și Adam, în starea lui perfectă, era singur. Dumnezeu i-a dat-o lui pe Eva, iar mie pe Sally. Ea a devenit inseparabil legată de viața și bucuriile mele – și încă este.

Face parașutism și scufundări cu mine, mergem la munte cu rucsacul în spate sau mergem pe râuri cu canoaea. Recent, niște prieteni ne-au invitat să mergem să facem planorism – iar Sally a fost și ea prezentă. Are șaiszeci de ani, dar încă e alături de mine, încă implicându-se în activitățile și aventurile mele.

Este tovarășa mea și în viața de zi cu zi. Indiferent că e vorba de spălatul mașinii, de tăiatul lemnului sau de lucrarea în care sunt implicat,

Sally e acolo. Când mă întorc dintr-o călătorie, mă așteaptă la ușă, interesată de cum au decurs lucrurile. Și cât de mult înseamnă toate acestea pentru mine!

Am un prieten a cărui pasiune este racquetballul. Soția lui nu joacă, dar el vrea ca ea să fie prezentă la fiecare meci. Vrea ca ea să-l urmărească, să-l consoleze când are o zi proastă și să îi facă galerie. Chiar dacă ea nu are aceeași aplecare spre racquetball ca el, el e încântat de compania ei. Îi umple inima și îl face să o îndrăgească și mai mult.

Unui alt prieten îi plac mașinile vechi. N-am văzut pe nimeni mai încântat de decorațiile din crom și de instrumente de bord de mahon. Distracția lui preferată este să meargă la show-uri cu mașini vechi – iar soția lui merge cu el. Nu, pe ea n-o interesează. De fapt, chiar și-ar dori să mai scape de una, două mașini din atelierul lor. Dar pe ea o interesează persoana lui, așa că o interesează mașinile vechi pentru el. Merge cu el, fiindcă el este în capul listei ei. El îmi povestește cât de mult adoră să aibă cui îi împărtăși gândurile legate de aceste mașini vechi – cuiva care să rezoneze cu el. Apropo, căsnicia lor a evoluat de la punctul de divorț până la a fi irezistibilă.

Un stereotip cunoscut îi descrie pe bărbați ca așteptând să iasă în oraș “cu băieții”. Dar realitatea e că majoritatea bărbaților nu vor să-și abandoneze soția și să facă “lucruri de bărbați” – cel puțin nu tot timpul. Ei vor să facă “lucruri de bărbați” împreună cu soția lor. Ei vora ca ea să fie partenera lor de joc. De fapt, conform studiilor realizate de Willard Harley, pentru soțul tipic, faptul de a-și petrece timpul liber cu soția este pe al doilea loc ca importanță după intimitatea fizică. O femeie care se simte bine cu soțul ei este incredibil de atractivă în ochii acestuia.

Bineînțeles, atitudinea soției e esențială. Dacă se plânge, comentează și se văicărește, se duce toată tovărășia. Fii vioaie pentru soțul tău! Spune-i că îl plăci și vrei să fii cu el – apoi demonstrează-i!

Fii tovarășa lui și în viața de zi cu zi! Majoritatea soțiilor au o nevoie profundă să vorbească atunci când sunt cu soții lor, și este loc și pentru asta. Dar majoritatea soților vor ca soțiile lor să fie alături de ei fără prea multe vorbe sau chiar deloc vorbe. Simpla ta prezență îi însuflă

Irezistibili

energie – indiferent că se uită la un film, urcă pe munte sau face o treabă casnică. El vrea ca tu să fii lângă el. Acest lucru poate părea inutil sau derutant pentru femei, dar încearcă-l și vezi ce efecte are asupra soțului tău!

O prietenă mi-a povestit următoarele: soțul ei obișnuia să repare diferite lucruri pe lângă casă. Era “omul bun la toate”, dar voia ca ea să fie mereu prezentă lângă el. Ea încerca să intre în vorbă cu el, dar el era atât de absorbit de ce făcea, încât nu se angaja în conversații. Atunci, ea se ducea să facă altceva. El sesiza, se oprea și o ruga să vină lângă el.

“Păi cu ce vrei să te ajut?” întreba ea.

“Cu nimic. Numai să stai aici, în caz că am nevoie de tine.”

El nu voia altceva decât prezența ei. Până să-i înțeleagă nevoia aceasta de tovarășie, ea a considerat că se poartă copilărește și îi irosește timpul fără niciun scop precis. Acum, ea înțelege că faptul de a fi cu el slujește unui scop foarte important. În felul acesta, ea îi transmite foarte clar: “Sunt alături de tine! Ești numărul unu pentru mine! Sunt tovarășa ta!”

Soțiilor, fiți cel mai bun tovarăș al soților voștri! Poate că nu toți soții sunt implicați în activități aventuroase așa ca mine sau poate că alții nu joacă racquetball și nici nu fac ochii cât cepele la expoziții de mașini vechi! Dar analizați-l pe bărbatul cu care v-ați căsătorit! Care sunt lucrurile care îl interesează? Ce îl entuziasmează și îi reține atenția? Apoi implicați-vă în acele activități împreună cu el.

3. Să mă atragă! Am intrat printre primii în laboratorul de chimie în acea primă oră de chimie din liceu. M-am așezat, uitându-mă atent la multele eprubete, sticle și sisteme periodice așezate strategic de jur împrejur. Cu coada ochiului, abia dacă îi observam pe colegi intrând pe ușă și așezându-se.

Dar la un moment dat a intrat Sally. Avea cărțile în mână și se mișca într-un anumit fel. Avea părul tuns bob și purta un pulover roșu-cafeniu, care i se potrivea pe corp de minune. Era evident că avea o mândrie sănătoasă legată de felul cum arăta. Avea o puritate, o moralitate care m-a atras la ea – nu numai fizic. Totul legat de ea se

îmbina cu bun-gust, care plăcea ochilor mei; ca o floare frumoasă, era plăcută la privit.

Astăzi, are șaiszeci de ani, dar când intră în cameră, încă îmi atrage privirea. Încă valorează la fel de mult ca atunci, demult, în liceu. Are grijă de ținuta ei, de păr și de cum arată – chiar și atunci când suntem numai noi doi în casă. Felul în care arată, împreună cu dulceața vocii și profunzimea personalității, toate o fac foarte atractivă pentru mine.

Uită-te la fotografiile de la nuntă! Acum, uită-te în oglindă! Ești aceeași cu care el s-a căsătorit? Bine, suntem cu toții de acord că sarcina, stresul, timpul și schimbările hormonale își iau toate tributul. Dar faci tot posibilul cu ceea ce ai?

Știu că ating un punct sensibil la multe femei, pentru că trăim într-o cultură saturată de imaginea falsă a femeii. Mass-media ne ia ochii cu imaginea a două mărimi, care ar reprezenta proporția perfectă – iar femeile percep mesajul foarte clar, cum că valoarea lor depinde de mărimea și de forma lor. Multe au ajuns să aibă tulburări de alimentație și tulburări emoționale din cauza pretențiilor absurde de a deveni ceva ce Dumnezeu nu a intenționat ca ele să devină.

Pe de altă parte, alte femei se dau bătute. Ele cred că “omul se uită la ceea ce izbește ochii, dar Domnul se uită la inimă”¹, așa că felul cum arată n-ar trebui să conteze. Ele simt că soții lor ar trebui să le aprecieze inima și să nu le pese cum arată sau cum se prezintă.

Dar în Proverbe 31 apare o cu totul altă imagine – imaginea de ansamblu. Femeia virtuoaasă are grijă de ea – emoțional, spiritual și fizic.

“Ea își încinge mijlocul cu putere
și își oțelește brațele...
Nu se teme de zăpadă pentru casa ei,
căci toată casa ei este îmbrăcată cu cărămiziu.”²

1. 1 Samuel 16:7

2. Proverbe 31:17, 22

Cu alte cuvinte, lucrează cu ce are, în niște limite rezonabile, pentru a fi la superlativul pe care ea îl poate atinge.

Majoritatea femeilor nu-și dau seama câtă apreciere simt soții lor când ele depun eforturi să se prezinte în fața lor cât se poate de bine. Ce-ai zice dacă, atunci când te-ai căsătorit cu soțul tău, el câștiga destul de mult într-un serviciu bine plătit, dar, după ce te-a agățat bine de el, renunță la acest serviciu și își face dosar pentru șomaj? Ai simți că nu prea ai primit tot ce te-ai așteptat?

Atunci imaginează-ți cum se simt soții după ce se căsătoresc cu femeia visurilor lor, doar ca să descopere că aceasta exagerează și susține că ar trebui să o iubească în orice condiții!

Cartea lui Shaunti Feldhahn, *For Women Only* (Exclusiv pentru femei), are la bază sute de interviuri directe și în scris cu bărbați, inclusiv un studiu realizat profesional. Una dintre întrebările formulate de ea a fost: “Imaginează-ți că soția/partenera este supraponderală, e îmbrăcată în pulovere lălâi când sunteți acasă și se coafează și se machiază numai când iese din casă. Nu-i place că e supraponderală, dar nu face nimic în această privință, iar recent ai văzut-o mâncând mai multe dulciuri. Ce îți trece prin minte văzând toate acestea?”

“Șapte din zece bărbați au indicat că ar fi emoțional deranjați dacă femeia din viața lor ar permite să ajungă așa și nu ar părea că vrea să facă un efort să schimbe situația. Numai doisprezece procente au spus că nu i-ar deranja – și chiar mai puțini dintre cei fericiți în căsătorie, mai tineri și care frecventau o biserică au spus că nu i-ar deranja.”³

Soțiilor, vă rog, nu mă înțelegeți greșit! Nu spun că trebuie să arătați ca un model de douăzeci de ani sau să câștigați concursul Mrs. America. Chiar și gândul acesta e cutremurător pentru majoritatea femeilor. Dar efortul vostru de a fi atractive în înfățișare, personalitate și în modul de abordare a soțului este ceea ce îl va atrage pe soț la voi. Îi transmite că el e valoros în ochii voștri. Că merită să se facă sacrificii pentru el.

3. Shaunti Feldhahn, *For Women Only* (Colorado Springs, Colo.: Multnomah Publishers, 2004), p. 161.

Shaunti a mai pus o întrebare care o clarifică pe prima: “Următoarea afirmație este adevărată sau falsă: Vreau ca soția/partenera să arate bine și să se simtă plină de energie. Nu e important să arate neapărat ca în ziua în care am întâlnit-o. E mai important să facă efortul de a avea grijă de ea însăși, pentru mine.”⁴

Iată și vestea bună: cinci din șase bărbați au fost de acord – iar cei care frecventează regulat biserica au fost de acord într-o proporție și mai mare. *Efortul* pe care îl faci pentru el este elementul care îi deschide inima soțului. Nu că n-ar conta și rezultatele – contează, dar ele vor fi urmarea firească a eforului de a te îngriji. Efortul este cel care contează cel mai mult.

Ce înseamnă acest lucru? Ar putea însemna schimbarea puloverelor lălai de prin casă cu o îmbrăcăminte comodă și de bun-gust. Ar putea însemna să faci un duș și să te aranjezi la păr înainte să vină el acasă. Ar putea însemna să te gândești serios la începerea unui program de slăbit sau la reformarea garderobei. Adu-ți aminte principiul numărul 1: Dumnezeu te va îndruma să știi ce trebuie să faci. Consultă-te cu El și lasă-L să-ți ofere puterea de care ai nevoie pentru a fi așa cum te-a creat!

4. *Afectuoasă și caldă.* Băieții printre care am crescut eu făceau o țintă precisă din sărutatul de la prima întâlnire. Îmi aduc aminte că stăteam pe lângă alți băieți de clasa a noua și îi auzeam lăudându-se cum sărutaseră nu știu cât pe nu știu cine. Pentru ei, asta era o mare realizare.

Eu nu m-am alăturat lor. Mă întâlneam cu Sally de luni de zile înainte să fiu suficient de curajos încât să-i pot fura primul sărut. De ce spun “furat?”

Îmi pierdusem carnetul de motociclist fiindcă fusesem prins conducând cu prea mare viteză și făcând mișcări laterale bruște, repetate în trafic. Imediat după ce am intrat într-o benzinărie Standard Oil, unde lucram, luminile s-au aprins în spatele meu și nu am primit doar o amendă, ci mi-a fost suspendat permisul pentru nouăzeci de zile.

4. Idem, p. 162

Irezistibili

Așa că, atunci când aveam întâlnire cu Sally, ea venea și mă lua cu mașina ei – un Ford galben ca un canar, din 1960. Într-o seară, când mă lăsa acasă, a parcat pe alea casei părinților mei. Stăteam pe scaunele din față ale mașinii și am discutat o oră – pur și simplu bucurându-ne unul de compania celuilalt. Mă gândisem să o sărut și, în final, îmi găsisem și curajul. Cu mâna dreaptă pe dispozitivul de deschidere a ușii, pentru a-mi asigura o ieșire rapidă, m-am întins și i-am dat un pupic pe obraz. Apoi am întins-o din mașină cât de repede am putut și m-am îndreptat direct spre ușa din spate a casei.”

Sally s-a enervat! Nu se enervează ușor, dar când se enervează – păze! A ambalat motorul și s-a îndreptat spre casă, unde a mers direct la mama ei: “Sally, pari supărată!” a observat mama ei.

“Da, Jim ăla...” a explodat ea, “m-a sărutat.”

“Bine, Sally, dar la majoritatea fetelor le-ar fi plăcut.”

“Nu și mie. Eu vreau să mă sărute doar băiatul cu care o să mă căsătoresc.”

I-a trebuit o vreme să îi treacă, dar i-a trecut. Am început să mă întreb dacă nu cumva Sally era o “răcitură”. Nu că aș fi știut ce înseamnă asta, dar știam suficient cât să îmi doresc să nu fie așa.

Pe măsură ce relația noastră s-a dezvoltat – inimă spre inimă și minte spre minte – am descoperit că Sally era foarte caldă. Când ne țineam de mână, parcă ceva era altfel. Îmbrățișările și dezmierdările ei nu erau de “plastic”, ci de durată. Aveam parte atât de scânteii, cât și de flori. Și nu era vorba numai de testosteron, deși îmi circula prin vene o cantitate destul de mare. Sally avea o căldură și o afecțiune pe care nu le-am cunoscut și simțit niciodată. Era pură, profundă și genera un sentiment de împlinire.

Acum, avem șaiszeci de ani. În una dintre plimbările din seriile trecute, Sally m-a oprit, m-a privit cu ochii ei admirativi și m-a sărutat într-un mod dulce și plin de înțeles. Acest gest mi-a încălzit inima și mai târziu am lăsat pe biroul ei un bilețel, pe care am scris: “Sally, sărutările tale au fost deosebit de dulci aseară!” Mai târziu, am găsit pe biroul meu același bilețel, cu răspunsul ei: “La fel au fost și ale tale!_”

Soțiiilor, oricât de mult aș încerca, nu vă pot explica suficient de mult valoarea afecțiunii sincere, zilnice. La capitolul acesta, bărbații sunt ca niște “pahare goale”. Și nu mă refer doar la pat, ci la faptul de a vă da lor inima voastră.

Idila nu trebuie să se încheie odată cu ziua nunții. Trebuie să fie căutată și perfecționată cu fiecare zi. Trebuie să fie hrănită ca un mod de viață.

Bărbații cu care lucra tata mergeau întotdeauna la baruri și la spectacole cu femei, după muncă, în drum spre casă. Tata nu mergea niciodată și mă întrebam de ce. Acum știu. El știa ce îl așteaptă acasă – o soție caldă, iubitoare și afectuoasă. Știa că o va găsi proaspăt spălată, parfumată, pieptănată, cu casa curată, cu masa pusă și cu mâncarea gata. Îl primea cu blândețe și afecțiune și apoi se așeza cu el pe verandă și discutau.

Intimitatea fizică și atingerea au o importanță vitală pentru soțul tău. Dacă aceasta este o zonă dificilă pentru tine, nu ridică din umeri. Deși poate pentru tine nu este deosebit de important într-o relație, este deosebit de important pentru majoritatea soților – nu pentru că el este “trupesc” (deși aceasta este o problemă importantă de identificat și rezolvat), ci pentru că așa l-a conceput Dumnezeu pe el. Un soț are nevoie de intimitate fizică în aceeași măsură în care tu ai nevoie de intimitate emoțională. Multe cupluri ajung într-un punct mort, pentru că soției îi vine greu să se implice fizic fără o autentică legătură emoțională, iar soțului îi vine greu să se implice emoțional fără intimitate fizică.

Recent, am discutat cu un cuplu care are o căsnicie fericită din multe puncte de vedere, dar care s-a trezit prins în acest cerc vicios. El era deosebit de ocupat cu munca și cu treburile de acasă și ajunsese să abordeze toate lucrurile într-o manieră destul de eficientă și rapidă. Când nu avea timp să o asculte ce a făcut în ziua respectivă și să discute trăirile ei, ea se simțea departe de el. Când el se apropia fizic de ea, ea se simțea folosită. Nu punea inimă deloc, așa că s-a îndepărtat de el. El s-a simțit rănit de aparenta ei lipsă de interes față de el și s-a refugiat

Irezistibili

mai departe în proiectele lui – lucru care a avut asupra ei efectul unei izolări și mai mari.

Era un cerc distructiv care se repeta și se tot repeta – mai repede și mai repede. Când au ajuns să discute cu mine, amândoi erau derutați și îngrijorați de direcția în care îi conduceau toate acestea și de ceea ce trebuia făcut.

I-am încurajat: “Trebuie să puneți în practică în fiecare zi principiul al doilea – acela de a vă împlini reciproc nevoile – și, cu timpul, sentimentele și emoțiile voastre vor veni de la sine. Bob, tu trebuie să o apreciezi conștient pe Brenda. Fă-i complimente. Lasă-i mici bilețele de dragoste. Ia contact vizual cu ea, prin care să-i spui: ‘Ești deosebită pentru mine!’ Iar tu, Brenda, nu trebuie să aștepti până paharul tău emoțional e plin ca să faci dragoste cu Bob. Răspunzând la îndemnul Duhului Sfânt, care te încurajează să-i oferi acele mici atenții lui Bob, și văzându-l pe Bob tot mai preocupat de persoana ta, emoțiile și sentimentele tale vor reveni. Aplicat zilnic, primul și al doilea principiu vor reface echilibrul dragostei între voi doi.”

După aproximativ două luni, am stat de vorbă din nou. Căsnicia lor era din ce în ce mai plină de energie. Bob se deprinsese să fie sensibil la nevoile emoționale ale Brendei, iar Brenda se deschidea ca o floare de primăvară în fața nevoilor fizice ale lui Bob. Se bucurau din nou de experiența de a fi irezistibili unul pentru celălalt.

Din păcate, nu toate cuplurile își pot rezolva problemele cu atâta ușurință. Un alt soț mi s-a confesat că de fiecare dată când o ia în brațe pe soția lui în pat, ea se lipește practic de pat – și nu înțelegea de ce. Când am discutat cu soția lui, am descoperit că tatăl ei o abuzase ca adolescentă. Așa că, acum, când soțul ei se apropia de ea, amintirile traumei fizice împreună cu durerea emoțională nerezolvată din trecut o copleșeau pur și simplu.

“I-ai povestit soțului acest lucru?” am întrebat-o.

“Nu, n-aș putea,” mi-a răspuns ea, cu lacrimi curgându-i pe obraji.

Nu o învinovățesc pe această femeie pentru rănilor ei sau pentru incapacitatea de a-i răspunde soțului ei. Ea este una dintre răniții

ambulanți – lovită la începutul vieții de un șofer care a fugit apoi de la locul accidentului. Ce i s-a întâmplat nu este vina ei. Totuși, responsabilitatea de a-și trata incapacitatea îi revine. Trebuie să găsească ajutor profesionist, ca să se împace cu trecutul, astfel ca relația ei de căsătorie să poată trece de acest “punct mort”.

Dacă acesta este și cazul tău, nu te simții vinovată! Dar simte-te responsabilă să iei inițiativa pentru a rezolva problema. Cere-I lui Dumnezeu ajutor. Caută un consilier creștin specializat în această privință a abuzului sexual. Găsește prieteni care să te sprijine pe măsură ce depășești rana din trecut. Spune-i soțului tău prin ce treci, ca să știe că nu îl respingi pe el.

Răspunsul fizic adecvat față de soțul tău îi comunică faptul că ești fata visurilor lui. Răspunsul fizic la atingerile lui îi creează starea de bine emoțional. Îi transmite că el e totul pentru tine și tu îl accepți pe de-a-ntregul. Când acest lucru lipsește, el se simte lăsat cu ochii în soare, privat de ceva ce merită și dat la o parte. Când intimitatea fizică se produce, el simte o împlinire și o unire profundă cu tine. Poate că mai ai de lucrat în această direcție, ai de făcut ajustări de finețe, ai de comunicat în această privință, dar de dragul unei căsnicii irezistibile, aceasta trebuie să devină prioritatea ta.

5. Ajutorul meu. “Domnul Dumnezeu a zis: ‘Nu este bine ca omul să fie singur; am să-i fac un ajutor potrivit pentru el.’”⁵

Sally a fost ajutorul meu chiar dinainte de a ne logodi. Lucram la o benzinărie Standard Oil pe vremea când angajații îți puneau ei combustibilul în rezervor, îți spălau geamurile și îți verificau uleiul și cauciucurile – totul la prețul de douăzeci și cinci de cenți pe galon.

Într-o seară, stăteam în birou întreținându-mă cu Betty. În acea perioadă, mă întâlneam în fiecare seară a săptămânii cu câte o fată diferită – dar ele nu știau. Betty era “fata de vineri” și venise să mă vadă, cu mașina ei Camaro albastru strălucitor. Încearca să-mi facă ochi dulci și să mă lingusească: “Jim, când mă mai scoți în oraș?”

5. Geneza 2:18

Tocmai începeam să-i răspund, când am observat ceva ce m-a băgat rapid în viteză – un Ford galben ca un canar, trecând prin intersecția din apropierea benzinăriei. Aia e Sally, m-am gândit. Vai de mine, trebuie să scap repede de Betty!

“Auzi, Betty, am mult de lucru. Hai să te conduc!”

În mare grabă, am urcat-o pe Betty în mașina ei și am ajutat-o să se instaleze. Am sperat că nu-mi observă panica de pe față în timp ce am articulat: “Ne vedem vineri seara, la dans.”

Sally a intrat în benzinărie imediat după Betty și a parcat chiar când Betty a dat cu spatele și s-a întors. Mi se învârtea capul. M-am uitat la Sally. A coborât din Fordul ei vechi, îmbrăcată într-o pereche de pantaloni scurți foarte drăguți, având un zâmbet larg pe față. Mă simțeam vinovat ca însuși păcatul. Am mers să o întâmpin fiind destul de zăpăcit. Ea a deschis portiera din spate a mașinii și a scos o tavă de lemn acoperită cu un șervet mare. Când a ridicat șervetul, a început să-mi plouă în gură. Tava era plină cu porumb proaspăt fiert uns cu unt, biscuiți fierbinți, cartofi rumeni, un cheeseburger cu tot tacâmul și o doză mare, rece, de bere. Mămicăăă, eram impresionat!

Diferența dintre Betty și Sally nu mi-a scăpat neobservată. Betty avea un Camaro nou și știa că mi se făcea foame când eram în tura de seară. Dar când a venit la mine, singurul lucru pe care l-a avut în minte a fost ce puteam eu face pentru ea. Sally conducea un Ford vechi, iar principalul motiv pentru care venise la mine era să facă ceva pentru mine. Betty era în principal interesată numai de propria ei persoană, în timp ce Sally era interesată de ce putea face pentru mine. Ce contrast! Nu a trecut mult, și Sally a devenit singura fată cu care îmi dădeam întâlniri.

Odată cu trecerea timpului, am descoperit că acesta nu era un lucru neobișnuit pentru Sally. Ea are cu adevărat un suflet căruia îi place să slujească și simțea că nu mă slujește suficient. Nu o făcea doar ca să mă prindă în plasa ei, ci în felul acesta demonstra că mă iubea. Nicio altă fată nu a făcut acest lucru pentru mine în felul în care l-a făcut Sally. Când am avut nevoie să-mi bat la mașină lucrările de la

colegiu, Sally a fost pe-aproape. Când mă suna la telefon, iar eu tocmai îmi spălam mașina, obișnuia să mă întreb: “Pot să vin să te ajut?” Când am zugrăvit casa părinților mei, a fost prezentă – ajutând, slujind și făcând viața mai ușoară și mai plăcută. Întotdeauna mă urmărea și căuta modalități să mă ajute.

Acum, după treizeci și șapte de ani de căsnicie, lucrurile stau tot la fel. Chiar mai bine. Majoritatea celor care vin la noi acasă mă consideră cel mai iubit bărbat pe care l-au cunoscut. Și trebuie să fiu de acord. Indiferent ce face, Sally e atentă la mine și e dispusă să-mi dea o mână de ajutor. Este cu adevărat ajutorul meu, potrivit cu personalitatea mea, cu nevoile mele și cu chemarea mea.

Nu trebuie să mă gândesc oare cum se va descurca cu spălatul și călcatul sau când se va face curat în baie sau ce avem de mâncare. Sally se îngrijește de toate acestea. Eu duc gunoiul, ajut la spălatul vaselor, dau cu aspiratorul, dar Sally conduce casa atât de bine, încât eu mă pot dedica lucrării pe care Dumnezeu m-a chemat să o fac.

Sally mă face să arăt bine. Ea acționează din spatele scenei și mă ajută să am succes. Fără Sally, care să aducă echilibru în personalitatea mea, nu aș fi astăzi acolo unde sunt. Suntem ca doi căluți înhămați împreună, formând o echipă și colaborând pentru a trage la căruța vieții, cu toate îndatoririle, responsabilitățile și provocările ei – iar ea nu este genul care să o lase mai moale. În schimb, face chiar mai mult decât trebuie – deseori.

Bineînțeles, nu toată lumea e ca mine și ca Sally. Am întâlnit bărbați care nu vor să fie alinați de soția lor așa cum mă alintă Sally pe mine. Da, vor ca soția lor să fie alături de ei și să-și îndeplinească partea de responsabilități, dar le place mai mult abordarea “fără mâini”. Ideea principală este că fiecare căsătorie reușită trebuie să-și găsească echilibrul în ceea ce privește responsabilitățile și lucrul în echipă, care să se potrivească pe personalitatea soțului și a soției și pe situațiile prin care au trecut prin viață.

Am întâlnit soții care așteaptă ca soțul lor să fie ajutorul lor și să aibă, practic, normă dublă. Într-un cuplu simpatic, pe care îl cunosc,

Irezistibili

atât soțul, cât și soția aveau cariera lor și păreau să se înțeleagă foarte bine – până a apărut primul copil. Soția s-a lăsat de serviciu și a rămas acasă ca să-și crească copilul. Considera că statutul de mamă o epuiza, așa că a abandonat îndatoririle casnice. Vasele erau grămadă în chiuvetă și pe bufet. Scutecele murdare erau exact acolo unde le aruncase după ce își schimbase copilul. De spălat și de călcat nu se ocupa. Se alinta și se juca toată ziua cu copilul.

Când soțul venea acasă de la serviciu, ea se aștepta ca el să spele vasele, să pună rufe la spălat, să facă ordine în casă, să aibă grijă de copil, astfel încât ea să se odihnească. Când a venit și al treilea copil, soțul nu a mai putut rezista acestui program. Au ajuns la divorț.

Poate că acesta este un caz extrem, dar dacă te afli în această zonă a spectrului responsabilităților, Dumnezeu dorește să te ajute să găsești echilibrul. Dumnezeu nu a conceput femeile ca pe niște păpuși care necesită atenție constantă. În schimb, le-a făcut să fie parteneri maturi, dispuse să-și pună umărul sub poverile vieții. Femeia din Proverbe 31 are bune obiceiuri de muncă, administrează bine banii și își conduce casa eficient. Caută modalități de a-l ușura pe soțul ei de poveri și de a-l face fericit. Când aceasta va deveni și experiența ta, o vei considera o plăcere, nu o corvoadă.

Soțiilor, studiați-vă soțul! Care sunt talentele și punctele lui forte? Care sunt visurile și țelurile lui? Care sunt adevăratele nevoi ale sufletului său? Ce îl face să se simtă iubit și prețuit? Care sunt elementele din planul inițial al lui Dumnezeu pentru el, de care nu se bucură în prezent? Apoi pune-ți întrebarea: Cum pot fi un adevărat ajutor potrivit pentru soțul meu? Cum pot spori succesul lui?

De ce eu și Sally suntem încă îndrăgostiți după treizeci și șapte de ani de căsnicie? Un motiv simplu este acela că eu o am în centrul atenției pe Sally, iar ea mă are pe mine. Dar tu? Tu ce ai în centrul atenției? În primul rând propria ta persoană și nevoile tale – sau pe el, soțul tău?

Întrebări de studiu pentru capitolul 5

1. Știi cum să-i deschizi inima soțului tău?
2. Soțul tău ar spune că el se află în centrul atenției tale?
3. Cum ar evalua soțul tău căsnicia voastră, pe o scară de la unu la zece? Dacă nu ești sigură, întreabă-l.
4. Soțul tău ar spune că ești o soție ca femeia din Proverbe 31?
5. Soțul tău te consideră irezistibilă? Dacă nu, de ce nu?
6. Vede soțul tău în ochii tăi admirație și respect?
7. Ești un tovarăș adevărat pentru soțul tău, în felul în care el are nevoie de tine?
8. Încerci să te menții atractivă și să te îmbraci așa cum erai când l-ai întâlnit pe soțul tău?
9. Pe o scară de la unu la zece, cum ar evalua soțul tău afecțiunea ta față de el?
10. În ochii soțului tău, ești un ajutor zilnic pentru el?
11. Ce îți cere Dumnezeu să faci, pentru a fi numărul unu în ochii și inima soțului tău?

Dragostea extravagantă

“Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi.”

– Romani 5:8, sublinierea adăugată

J. D., Alecia și eu discutam de ceva vreme despre cele două principii ale căsătoriei și modalitățile de punere a lor în practică. Eram uimit de profunzimea întrebărilor și comentariilor lor. Eram foarte încântat la gândul că, iată, în sfârșit, un cuplu care înțelesese totul chiar de la începutul căsniciei. Și timpul a trecut rapid.

“Deci, care este următoarea voastră întrebare?” am spus eu, în timp ce Sally mi-a întins un pahar cu apă și le-a oferit apoi și lor.

J. D. a sorbit o gură, apoi s-a aplecat în față cu coatele pe genunchi și și-a analizat atent paharul înainte să-și ridice privirea spre mine: “Ați spus că, dacă punem în practică aceste două principii și suntem dispuși să plătim prețul, dragostea noastră s-ar putea dezvolta din ce în ce mai mult. Cred că am înțeles cele două principii, dar care este prețul pe care îl avem de plătit?”

Am chicotit în timp ce mi-am pus paharul pe masa din apropiere. “Păi, e destul de simplu. O să aveți exact lucrurile pe care le considerați de valoare. În cazul în care căsnicia voastră nu reprezintă o prioritate, ea nu va rămâne irezistibilă. Țasta e adevărul gol, goluț. Căsnicia voastră va fi atât de puternică pe cât investiți să o protejați. Și cea mai bună protecție pe care o știu este investiția într-un mic scăunel cu trei picioare, care se cheamă echilibru.”

Cei doi porumbei s-au uitat la mine cam ciudat, așa că am continuat: “Procesul de erodare cauzat de viața de zi cu zi din această lume este foarte real și nu va dispărea niciodată. Diavolul ne-a împovărat cu cumplitul jug al unei vieți stresante, dezechilibrate, aglomerate și ineficiente. Știți ce înseamnă să fii aglomerat, nu? Înseamnă să te afli sub jugul lui Satana. (Joc de cuvinte de la busy – Being Under Satan’s Yoke (Sub jugul lui Satana) – n.tr.) Prin puterea lui Hristos, trebuie să ne debarasăm de jugul diavolului și să luăm jugul lui Hristos, care este odihnitor, echilibrat, controlat și cu un scop precis.

Pentru a avea acest stil de viață, trebuie constant să vă evaluați modul în care vă folosiți timpul, în raport cu cine sunteți și cu ce vă confrunțați. Aceasta presupune ajustarea permanentă a scăunelului cu trei picioare, pentru a se adapta etapelor și situațiilor în continuă schimbare, pentru a vă putea menține echilibrul orientat spre Dumnezeu.”

“Păi, spuneți-ne care sunt cele trei picioare și care e legătura lor cu o căsnicie reușită,” a intervenit Alecia.

Găsirea echilibrului

“Cele trei picioare sunt: simplifică, decide prioritățile și cultivă-le! Trebuie să duceți o viață simplă, pentru a avea timp să vă dedicați priorităților și să cultivați dragostea extravagantă. Toate cele trei aspecte sunt esențiale. Dacă încercați să stabiliți priorități și să le cultivați, dar nu simplificați, micul vostru scăunel va cădea. La fel, dacă vă concentrați energia într-o viață de simplitate fără să faceți din căsnicie o prioritate și să o cultivați, veți pierde echilibrul. Mulți încearcă să cultive o relație bună cu Dumnezeu și cu partenerul de viață, fără însă să le simplifice și să le facă o prioritate, fiind continuu frustrați și loviți de eșec – fiindcă cele trei picioare trebuie să conlucreze pentru a-i da echilibrul scăunelului.

Echilibrul de care aveți nevoie va depinde de chemarea voastră și de etapa vieții în care vă aflați. Moise a petrecut patruzeci de ani păscând oile și găsind adevărata umblare cu Dumnezeu. Apoi a petrecut alți

Irezistibilii

patruzeci de ani slujind poporul lui Dumnezeu. Cele două stiluri de viață au fost complet diferite, dar amândouă au fost echilibrate pentru ceea ce reprezenta Moise în respectiva perioadă. Isus a petrecut treizeci de ani liniștiți în Nazaret, dezvoltându-și caracterul – apoi trei ani și jumătate de ani activi în lucrare. Găsiți-vă echilibrul, în funcție de momentul pe care îl traversați în viață!

Acest echilibru trebuie să susțină dragostea irezistibilă dintre voi doi, o dragoste în care să nu fiți înlocuiți niciunul dintre voi cu nimic altceva. Trebuie să vă fixați foarte precis prioritățile și apoi să vă investiți cât mai bine energiile pentru a le cultiva. Orice altceva poate aștepta, se poate dărâma sau se poate elimina.”

O privire foarte serioasă a învăluit ochii lui J. D. și ai Aleciei, pe măsură ce cuvintele mele începeau să fie înțelese. “Și cum se fac aceste lucruri în termeni practici, domnule Hohnberger?” a întreat J. D. “Majoritatea oamenilor pe care îi cunosc iau viața așa cum vine. Veșnic așteaptă ca lucrurile să se mai potolească, să își poată da și ei seama cam care ar fi lucrurile pe care le au de făcut.”

“Observația ta e foarte adevărată, J. D. Aceasta este consecința ce trebuie suportată. Trebuie să iei hotărârea să controlezi tu împrejurările, dacă nu, te controlează ele pe tine.

Stați să iau o foaie de hârtie ca să vă arăt cum îmi decid eu prioritățile.” M-am dus la birou și am luat o hârtie galbenă, pe care le-am dat-o apoi lor. “Uite lista mea de priorități. Le aranjez în funcție de ceea ce este bun, foarte bun, cel mai bun și pierdere de vreme. Bineînțeles, unele lucruri sunt mai rău decât o pierdere de vreme. Sunt de-a dreptul rele. Pe acelea le-am eliminat când am acceptat Biblia ca standard pentru viața mea. Dar mi-au mai rămas o grămadă de lucruri în viață care nu sunt rele, dar care te privează de lucrurile cele mai bune - și ăsta e locul în care picăm de cele mai multe ori în capcană.”

J. D. și Alecia mi-au studiat lista:

Foarte bune și cele mai bune	Bune	Pierdere de timp
Să umblu zi de zi cu Dumnezeu	Știri, ziare, reviste	Știri, ziare, reviste
Să o fac pe soția mea regina mea	Radio și TV	Radio și TV
Să cresc copii cu teamă de Dumnezeu	Internet și e-mail	Internet și e-mail
Să influențez în bine viața altora: Familie Prietenii Membrii ai bisericii Cei cu nevoi	Obligații sociale	Internet și e-mail
	Responsabilități la biserică	O viață de distracție continuă și obligații sociale din care nu am nimic bun de câștigat
	Călătorii, vacanțe și recreație	Discuții telefonice fără sens și întâlniri inutile
	Viața profesională	Prea mult succes omenesc

După un moment, am continuat: “Pentru mine, este crucial să identific mai întâi care este prioritatea numărul unu din punct de vedere rațional și apoi să analizez lucrurile care concurează pentru atenția mea. Există multe lucruri bune care trebuie să-și găsească un loc în viața noastră, dar nu pot deveni esența vieții noastre. Majoritatea oamenilor trebuie să muncească pentru a-și câștiga existența, dar când munca devine principalul lucru din viața lor, ei se află într-un dezechilibru. Același principiu se aplică și în dreptul implicărilor sociale, al responsabilităților de la biserică, în dreptul călătoriilor, vacanțelor și petrecerii timpului liber. Prea mult dintr-un lucru bun limitează și înghesuie lucrurile care sunt foarte bune și cele mai bune.”

Alecia a intervenit brusc: “Ați pus câteva lucruri și la coloana cu ‘bune’, și la coloana cu ‘pierdere de vreme’. E o greșeală?”

“Nu, nu e o greșeală, Alecia. Am pus cu un motiv precis știrile și mass-media în ambele coloane. Să mă îngrop în mizeriile, nenorocirile și nimicurile pe care le foarfecă zilnic media este, pentru mine, pierdere de timp. Dar nici nu sunt de părere că ar trebui să mă vâr cu capul în nisip și gata. Dacă un uragan amenință Florida, iar eu am în plan să călătoresc acolo, ar fi prudent să știu din timp. Sau dacă un alt război izbucnește undeva, n-ar fi rău să am o idee despre ce e vorba. Principiul este: ‘nu niciodată și nu întotdeauna’. Trebuie ca permanent să filtrezi prin Dumnezeu ce este cel mai bine să faci cu timpul tău și ce anume e în plus. Dacă prioritățile tale majore sunt în continuu lăsate la o parte, trebuie să-ți reorientezi energiile și atenția. Pentru mine, prioritățile principale nu sunt opționale. Sunt esențiale. Sunt expresia practică a ceea ce a vrut să spună Isus prin cuvintele: ‘Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui.’”¹

Lucrurile “bune” în locul “celor mai bune” devin “o pierdere de timp.”

“Cred că, pentru unii oameni, studierea Bibliei ar intra în categoria ‘pierdere de timp’.”

1. Matei 6:33

Alecia a întrebat: “Cum se poate așa ceva? Nu este studierea Bibliei una dintre priorități?”

“Corect abordată, studierea Bibliei este o parte vitală a procesului de învățare a umblării cu Dumnezeu. Dar unii oameni o folosesc pentru a evita adevăratele probleme ale vieții lor. Studierea Bibliei poate deveni un înlocuitor pentru autentică umblare cu Dumnezeu și pentru investiția în partenerul de viață și în copii. Isus Însuși a spus: ‘Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică; dar tocmai ele mărturisesc despre Mine. Și nu vreți să veniți la Mine ca să aveți viață!’”²

Alecia se uita la mine de parcă aș fi devenit un eretic, așa că am explicat mai departe: “Am de mulți ani de zile un prieten care vine întotdeauna cu o ‘nouă lumină’ privind profeția pe care ar trebui să o studiez. Poate discuta despre împăratul de la miazănoapte și cel de la miazăzi ore întregi și să-ți detalieze apoi cele mai recente măsuri în privința libertății religioase. Dar căsnicia lui e vraiste, iar el refuză să încerce să rezolve problema. Atenția lui pe evenimentele sfârșitului a devenit un substitut pentru lucrarea pe care trebuie să o facă în propriul caracter și în propria căsnicie.”

“Cred că înțeleg ce vreți să spuneți”, a răspuns Alecia. “Când studierea Bibliei ne privează de lucrurile bune și de cele mai bune înseamnă că suntem în dezechilibru.”

“Vezi? Ai înțeles.”

M-am uitat la J. D. și parcă îi vedeam roțițele minții învărtindu-se. “Domnule Hohnberger, uneori pare că trebuie să renunți la unele activități care sunt bune și plăcute – poate chiar permanent.”

“Da, așa e, J. D. Dacă aceste activități afectează relația cu cel sau cea cu care te-ai căsătorit, trebuie fie eliminate, fiindcă sunt musafiri nepoftiți, fie repositionate pe locul al doilea, al treilea sau al patrulea pe lista cu priorități. Avem cu toții un timp limitat și e nevoie de timp pentru a face din partenerul nostru o prioritate. Așa că, analizați-vă

2. Ioan 5:39, 40

Irezistibili

viața, timpul și prioritățile! Hotărâți-vă să încetiniți ritmul! Învățați să spuneți ‘nu’ cu amabilitate. Trageți linie, eliminând musafirii nepoftiți și apărându-vă prioritățile. A, și fiți pregătiți să rezistați atacului!”

“Ce vreți să spuneți prin ‘să rezistați atacului?’” a întrebat J. D.

“Când am eliminat televizorul, ziarele, revistele, sportul, politica și numeroasele obligații sociale și bisericești, pentru a petrece cu regina mea mai mult timp, familia, rudele și membrii bisericii nu au înțeles acest lucru. ‘Jim, devii fanatic! Ești dus! Nu mai ești unul de-al nostru!’

Dar reacția lor nu e o tragedie, fiindcă sunt încă îndrăgostit, la vârsta de șaiszeci de ani. Am cântărit lucrurile de care îmi păsa cu adevărat. Am analizat ceea ce este într-adevăr demn de timpul meu. Sau, altfel spus, am stat și m-am întrebat ce poate merita implicarea mea în așa măsură, încât să-mi afecteze relația zilnică de iubire cu soția mea. Și am ales un curs nou și mai bun.”

“Eu zic că se merită!” a îngânat Alecia.

“O, da,” am continuat eu. “Vedeți voi? Scopul real pe care Dumnezeu îl urmărește cu noi nu constă în lucruri trecătoare și superficiale, ci într-o autentică umblare cu El, în dragostea față de partenerul nostru, pe care să îl iubim așa cum ne iubește El, și apoi în răspândirea acestei atitudini în jurul nostru. Aceasta este viața împlinită, reușită pe care lumea și biserica așteaptă să o vadă.

Deci, definiți ce anume în viața voastră este rău, o pierdere de vreme, precum și ce este bun, foarte bun și cel mai bun. Apoi așezați în ordinea importanței lucrurile cele mai bune și foarte bune, iar de restul debarasați-vă. E chiar simplu – dar nu e deloc ușor! Suntem obișnuiți să ne ducem existența în mijlocul nimicurilor și fleacurilor pe care această lume ni le pune în față. Dar noi trebuie să punem capăt acestui tip de viață de joasă calitate, dacă vrem ca relațiile noastre de căsătorie să devină irezistibile.

V-ați putea teme – așa cum s-a temut Stan la început – că veți fi lipsiți tocmai de lucrurile pentru care merită să trăiești. Dar, între timp, veți descoperi adevăratul scop al vieții – relațiile.”

Alecia a adăugat meditativ: “E ca și când ar trebui să renunți la mâncarea nesănătoasă de fast food și să începi pentru prima oară un program de exercițiu fizic. E nevoie de disciplină și perseverență, dacă vrei să te simți mai bine.”

“Da, e o comparație bună, Alecia. *Este* greu la început să înveți să menții pe picioare acel scăunel numit *echilibru*. Dar pe măsură ce spui ‘nu’ la o mulțime de ispite și lucruri care îți distrag atenția, îți formezi un nou stil de viață și devine mai ușor. Isus a spus: ‘Ia-ți crucea și urmează-Mă!’³ Crucea reprezintă tot ceea ce trebuie eliminat din obiceiurile noastre zilnice, ca să se creeze spațiu pentru lucrurile cele mai bune pe care Dumnezeu le are de oferit.

Nu obosiți pe parcurs, ci perfecționați-vă! Aflați care sunt așteptările pe care le are Dumnezeu de la voi în prezent. Lăsați la o parte așteptările altora. Apoi concentrați-vă cele mai bune energii în cultivarea iubirii extravagante.”

Iubind extravagant

Le-am văzut din nou scipirile din ochi, în timp ce Alecia a întrebat: “Ce vreți să spuneți prin ‘iubire extravagantă?’”

“Am dat odată peste o poezie scrisă de Joni Eareckson Tada, care sună cam așa:

Dragostea este extravagantă
Prin *prețul* pe care cere să-l plătești,
Prin *timpul* pe care cere să-l investești,
Prin *energia* pe care cere să o folosești.

Cuvântul “iubire” a ajuns să se refere la toate lucrurile care ne produc plăcere. Spunem uneori: ‘O, iubesc la nebunie mașina asta!’ sau ‘Iubesc biscuiții cu ciocolată!’ sau ‘Îmi place la nebunie să mă plimb pe plajă!’ Nu e nimic greșit în acest tip de așa-zisă ‘iubire’, dar aceasta

3. Marcu 10:21

Irezistibilii

nu este în niciun caz iubire extravagantă. Așa cum spune poezia, dragostea extravagantă se măsoară în funcție de prețul pe care îl plătești în timpul și energia investite, nu în recompensa pe care o primești.”

“Cu alte cuvinte”, a adăugat J. D., “ceea ce *dai* contează mai mult decât ceea ce *primești*.”

“Exact. De aceea Calvarul este cea mai măreață demonstrație a iubirii extravagante la care a asistat universul vreodată. Pentru că acolo, Dumnezeu a pus în joc totul, pentru a ne răscumpăra pe noi. Prețul plătit a fost viața singurului Său Fiu. E, asta înseamnă extravagant! Probabil că cel mai cunoscut text din Scriptură este Ioan 3:16, ‘Căci atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat.’” (subliniere adăugată)

“Știți ceva, domnule Hohnberger” a intervenit Alecia cu respect, “eu cred că El nu numai că a dat – la timpul trecut –, ci încă dă și astăzi.”

“Ai perfectă dreptate, Alecia! Și asta, pentru că vrea să refacă legătura cu noi. Esența cerului este viața, iubirea și relația. Esența iadului este moartea, despărțirea, izolarea. Dumnezeu vrea să ne răscumpere din micile gropi ale iadului pe care ni le-am creat în viața noastră și să ne facă să gustăm din cer, cât ne aflăm pe pământ. Și este atât de atașat de noi, încât a fost dispus să-și dea propria viață!

Uite fix cu acest lucru Isus mi-a cucerit inima. Motivul pentru care Îl urmez pe Hristos nu ține atât de mult de ‘adevăr’ în sine, ci de faptul că El a fost dispus să moară pentru cei care au urât adevărul – iar lucrul ăsta contează pentru mine. A fost o vreme când nu voiam să am nimic de-a face cu Scriptura. Era în dezacord cu viața mea și cu ceea ce făceam. Dar când L-am văzut pe Dumnezeu manifestându-și iubirea față de mine când eu eram încă păcătos, inima mea a fost cucerită. De aceea Îl urmez – și, pe măsură ce continui să Îl urmez, El îmi dă putere să fac pentru Sally ceea ce El face pentru mine – să o copleșesc cu o dragoste extravagantă.”

J. D. și Alecia mă studiau cu hotărâre în ochi și cu dorința de a înțelege și mai mult. Da, erau dispuși să achite prețul pentru o căsnicie irezistibilă. Eu am continuat:

“Creștinismul, adevăratul creștinism, este marcat de existența unui scop major, de o hotărâre neșrămutată, care refuză să cedeze influențelor exterioare și nu țintește nimic mai jos decât standardul și exemplul lui Dumnezeu. ‘Doamne, Te urmez. Tu aprinzi în mine scânteia primară de a reface sau iniția dragostea extravagantă în căsnicia mea. Numai pășind prin credință și permițând ca harul Tău să mă îndrume zi de zi, pas cu pas, voi putea găsi ceea ce îmi așteaptă pe toți cei care cred și Te urmează.’

Vă aduceți aminte pilda mărgăritarului de mare preț, nu-i așa? ‘Împărăția cerurilor se mai aseamănă cu un negustor care caută mărgăritare frumoase. Și, când găsește un mărgăritar de mare preț, se duce de vinde *tot* ce are și-l cumpără.’⁴

Mărgăritarul de mare preț este Hristos, comoara mea cea mai valoroasă. El merită mult mai mult decât orice lucru la care aș putea eu să renunț, pentru a-l face Lui loc în viața mea. El a devenit sursa iubirii extravagante. Și odată ce L-am găsit pe El, am descoperit o altă minunată perlă – inima iubitei mele Sally.”

Sacrificiul nu e suficient

Am continuat cu gânduri legate de dragostea extravagantă până târziu în cursul aceiași seri. Este suficient doar sacrificiul, singur? Am ridicat eu întrebarea. Ca răspuns, m-am îndreptat spre 1 Corinteni 13:1-3. Iată în continuare aceste versete parafrazate:

Te poți adresa partenerului cu elocvența și farmecul îngerilor, dar fără a investi ceva și din inima ta, e doar un zângănit în urechile lui. Poți apela la inteligență, înțelepciune, înțelegere și credință pentru a depăși orice obstacol din căsnicia ta, dar fără o dragoste adevărată, care să lege o inimă de alta, toate acestea nu valorează nimic. Și îți poți sacrifica toată bogăția, sănătatea și chiar și viața pentru soțul sau soția ta – dar dacă inima ta nu se identifică și nu vibrează la fel cu profunzimea sufletului soțului sau soției tale, ai ratat sacrificiul adevărat – și iubirea adevărată de la Calvar.

4. Matei 13:45, 46, subliniere adăugată

Irezistibilii

La Calvar, Dumnezeu a făcut mai mult decât doar să sacrifice viața iubitului și prețiosului Său Fiu. El S-a identificat pentru totdeauna cu noi. S-a pus în locul nostru – un loc al slăbiciunii, al vulnerabilității și izolării. El știe din proprie experiență ce simțim noi. Se implică activ în bucuriile, supărările și luptele noastre. Îi este “milă de slăbiciunile noastre”.⁵ Și datorită acestei identificări cu noi, Se oferă să ne răscumpere și să refacă legătura cu noi.

Poți să faci câte fapte bune și sacrificii vrei pentru soțul sau soția ta, dar dacă nu îi dai și inima ta, nu ai parte de dragoste extravagantă. Eu mă ofer pe mine însumi reginei mele în fiecare zi. Cuvintele mele pot deschide urechile ei; faptele mele pot vorbi atât de tare, încât să-i deschidă sentimentele; atingerile mele pot să-i încălzească inima. Propria mea persoană oferită în dar o face să poată zâmbi. Timpul petrecut cu ea o face sigură pe iubirea mea extravagantă. Toate acestea îi spun: “Ești irezistibilă pentru mine!” Dragostea nu poate rezista prea mult dacă nu este exprimată. Prin urmare, nu lăsa ca inima partenerului tău să înfometeze din lipsă de atenție. Dă-ți seama care sunt nevoile lui. Pune-te în locul lui și încearcă să simți împreună cu el în luptele pe care le duce. Dedică-te cu totul slujirii lui. Fă-l să înțeleagă că nu există sacrificiu din timpul și energia ta care să fie prea mare pentru a fi făcut, nici un munte prea înalt pentru a fi urcat, nici un ocean prea lung pentru a fi traversat înot și nici o distanță prea mare pentru a fi parcursă, ca să păstrați relația pe care ați avut-o la început.

Și nu fac trimitere aici la dragostea aceea siropoasă din filme. Mă refer la dragostea adevărată, extravagantă, pusă în practică datorită principiilor lui Dumnezeu, prin puterea lui Isus Hristos. Voi înșivă nu puteți naște o astfel de dragoste. Ea vine numai în urma turnării iubirii lui Dumnezeu în inima voastră de către Duhul Sfânt.⁶ Este un proces continuu de filtrare, ascultare și apoi acționare conform cu ceea ce vă spune El să faceți.

5. Evrei 4:15.

6. Vezi Romani 5:5

Mici lucruri cotidiene

Dragostea extravagantă se dezvoltă prin mici atenții exprimate adesea. Importante în viață nu sunt atât de mult lucrurile mari, ci dragostea exprimată în mici gesturi de fiecare zi.

În primii ani, Sally și cu mine foloseam diferit tubul cu pastă de dinți. Ea, foarte atentă, îl strângea de la capăt, răsucea partea rămasă goală și îl punea apoi grijulie în dulăpior. Eu nu voiam să mă deranjez cu toate astea. Luam pur și simplu tubul, îl strângeam să iasă niște pastă și îl puneam undeva la îndemână. Probabil că știți foarte bine ce fel de tensiuni generează acest mic fapt!

Și mai era și felul în care foloseam prosopul după duș. Sally stătea în cabina de duș și se ștergea acolo. Se usca grijulie pe fiecare picior înainte să pășească pe covorașul de baie. Nu făcea nici măcar un strop de apă în jur. Eu? Nici nu opream bine robinetul că și săream din duș direct pe covorașul de baie, luam un prosop și mă ștergeam. Bineînțeles, când ajungeam să fiu uscat, covorașul era ud leocă. Sally intra în baie câteva minute mai târziu, având în picioare doar șosete, și călca exact pe covorul ud. Se înfuria, iar eu habar nu aveam despre ce e vorba.

O altă sursă de ciondăneli era perspectiva asupra punctualității. Tata mi-a băgat în cap ideea că dacă ajungi la timp, ai întârziat deja – și asta includea și ora la care se servea masa. Acasă la părinții mei, întotdeauna, masa era gata cu cinci minute înainte de ora stabilită. Familia lui Sally era mai permisivă în ceea ce privește masa. Atâta vreme cât aceasta era servită într-un interval de cincisprezece-douăzeci de minute de la ora stabilită, era bine. Lui Sally îi venea greu să înțeleagă de ce mă supăram atât de tare când încă mesteca în salată sau așeza farfuriile la cinci minute după ora fixată.

În fiecare dintre aceste situații, am început să analizăm modul în care ne raportam la conflict. Sally ținea furia în ea, evitând să condamne pe față comportamentul care o enerva, repetând de o mie de ori situația în mintea ei. Acest lucru nu făcea altceva decât să genereze înstrăinare între noi. Pe de altă parte, eu nu aveam nicio problemă când era vorba de izbucnirea unui conflict, și încă porneam ambele motoare.

Irezistibili

A trebuit să învățăm să mergem la Calvar și să găsim acolo voința de a face mai degrabă voia lui Dumnezeu decât voia noastră. Eu trebuia să-mi mai domolesc abordarea cam prea vocală, iar Sally trebuia să-și comunice deschis nevoile și dorințele. A fost nevoie ca pe rând să vorbim și să ne ascultăm unul pe altul.

În felul acesta, am putut găsi soluții pentru micile lucruri care generau divergențe între noi. Eu am învățat că nu e mare lucru să strângi tubul de pastă de la capăt, să-l răsucești și să-l pui la loc în dulăpior și nici nu e mare chin să iei covorașul de baie și să-l pui la uscat, după duș. Sally a învățat, în Hristos, cum să pregătească masa înainte, nu după ora stabilită. Bineînțeles, acestea erau mici sacrificii – dar ele s-au adăugat la dragostea mare și extravagantă!

Trăsătura definitorie

Dragostea extravagantă revine la Calvar ori de câte ori este nevoie. Cu alte cuvinte, vechile mele gânduri și tipare de gândire trebuie să fie răstignite, astfel încât noua relație de căsătorie, în Hristos, să vină la viață. Acest lucru poate fi simplu, dar nu e deloc ușor. E nevoie ca viața lui Hristos să fie împărtășită zilnic prin Cuvântul și Duhul Său cel Sfânt. E nevoie de o renunțare la vechile mele tipare și o adoptare a unor tipare noi. Înseamnă că trebuie să mă bazez pe o putere din afara mea pentru tot restul vieții. Aceasta este, de fapt, viața de creștin! În procesul de descoperire a iubirii extravagante, veți atinge și problema mântuirii prin Isus Hristos și prin intermediul principiilor Sale.

Dragostea extravagantă este trăsătura definitorie a prezenței lui Dumnezeu în viața și în căsnicia noastră. Haideți să aruncăm o privire asupra cunoscutului pasaj din 1 Corinteni 13:4-7, pentru a vedea cum se exprimă această iubire – și cum *nu* se exprimă. Îmi place să scriu cuvintele, ca să le pot vedea. Pe unele le-am parafrazat, după versiunea Strong a Bibliei, pentru a le putea aplica mai bine la căsnicia mea.

Ce face dragostea	Ce nu face dragostea
Suportă multe și, cu toate acestea, este amabilă	Nu invidiază – nu întreține sentimente negative
Exprimă bunătatea în fapte	Nu se laudă
Acoperă toate lucrurile – suportă cu răbdare defectele partenerului meu	Nu explodează
Crede toate lucrurile – caută să vadă situațiile și pe partenerul meu prin ochii lui Dumnezeu, nu în funcție de aparențe	Nu se comportă grosolan sau de prost-gust
Speră totul – rămâne optimistă	Nu insistă asupra perspectivei egoiste
Rezistă – nu renunță	Nu se enervează
Nu pierde niciodată din vedere scopul de a păstra sau a redobândi iubirea irezistibilă	Nu se concentrează pe aspectele negative
Pune mare preț pe ceea ce este bun, corect și adevărat – și comunică acest lucru	Nu se mulțumește cu metode superficiale și distructive de a relaționa

Gândindu-mă la aceste aspecte, le-am rezumat în trei principii care păstrează vie dragostea extravagantă.

Politica “ușilor deschise” adoptată de Dumnezeu

Invitația pe care ne-o adresează Dumnezeu tuturor este: “Veniți... să ne judecăm!”⁷ Uau! Dumnezeu universului nu numai că Se arată dispus să stea să analizeze situația cu noi, dar și lasă loc pentru perspectiva și individualitatea noastră – pe lângă faptul că e dispus să fie tolerant cu deficiențele noastre. Păi asta e ceva de-a dreptul uluitor! Haideți să vedem dacă putem asimila aceste concepte.

În prezent, Alecia și J. D. pot discuta unul cu altul orice. Nu numai că sunt deschiși unul față de celălalt, dar sunt și toleranți cu perspectivele diferite pe care le au. Ea e altfel decât el, iar dragostea lui extravagantă lasă loc individualității ei. Iar a ei, individualității lui. Ce iubire!

Totuși, dacă unul dintre ei începe să fie orientat doar spre propria persoană, întregul scenariu se schimbă. Dintr-odată, el nu mai are timp pentru “comentariile” ei și devine intolerant cu perspectiva ei, care diferă de a lui. Individualitatea ei are acum nevoie să fie neutralizată, modelată și să devină ca a lui – sau așa cum vrea el să fie. Dacă nu, ea devine ceva deranjant pentru el, un obiect folosit doar pentru nevoile și satisfacția lui. Ca rezultat, în timp, frumoasa ușă a inimii ei se închide. De ce? Pentru că iubirea de sine a preluat comanda. Acest proces se poate întâmpla și invers.

Notați că în fiecare relație, chiar și în relația cu Dumnezeu universului, perspectiva individuală este o calitate a iubirii extravagante. Aceasta nu înseamnă neapărat că suntem de acord în orice, ci că-i permitem celeilalte părți să aibă o viziune diferită. Cu alte cuvinte, să existe toleranță – nu pentru lucruri rele, ci pentru individualitate. Dumnezeu nu a creat două persoane exact la fel. El nu crede în formele identice decupate, ștampilând aceleași trăsături – făcându-ne ca pe niște oameni de turtă dulce. Nu, ci fiecare persoană are daruri diferite, talente și perspective diferite și un IQ variind de la foarte slab la extrem de ridicat. Unii oameni sunt introverțiți, în timp ce alții sunt extroverțiți.

7. Isaia 1:18

Unii au darul de a-i organiza pe alții, în timp ce alte persoane se concentrează eficient numai asupra propriei activități. Unora le place să se exprime într-o măsură foarte mare, în timp ce alții sunt mulțumiți cu doar câteva cuvinte.

Ce vreau să spun cu toate acestea? Vreau să spun că, dacă lui Dumnezeu Îi place varietatea, haideți să nu înăbușim individualitatea pe care El a creat-o în fiecare. Nu mă refer aici la tolerarea răului; mă refer la faptul de a ne oferi reciproc libertatea de a fi așa cum suntem și de a descoperi unicitatea fiecăruia, precum și ceea ce poate deveni celălalt în Isus, prin Cuvântul Său. Căsătoria este o unire a două vieți și ar trebui să reflecte două individualități – nu doar una dintre cele două.

Apostolul Pavel a scris: "...Unde este Duhul Domnului, acolo este [libertate]."⁸ Dacă Domnul permite o astfel de libertate, să nu o sufocăm noi în cei dragi. Trebuie să ajungem să vedem floarea unică pe care a creat-o Dumnezeu în partenerii noștri și apoi să-i permitem acelei flori – parfumului și petalelor – să fie ceea ce a intenționat Dumnezeu la început. Această atitudine într-o căsnicie face ca inimile celor doi să înflorească, nu doar să supraviețuiască.

Defecte

Cu toții avem defecte – unul sau mai multe domenii în care nu le împlinim așteptările celor dragi. Nu există om perfect. Isus a fost singura Persoană echilibrată și perfectă care a pășit vreodată pe această planetă. Unde putem, prin harul lui Dumnezeu, să ne corectăm defectele și să eliminăm dezechilibrele! Să nu folosim scuze de genul: "Așa sunt eu." În plus, în acest proces de găsire a echilibrului, în Isus, haideți să fim îngăduitori cu partenerii noștri, așa cum este Isus cu noi!

Să ne punem puțin în locul soților noștri și să încercăm să înțelegem ce simt. Apoi să facem pentru ei ceea ce ne-ar plăcea ca ei să facă pentru noi, dacă lucrurile ar sta invers. Haideți să fim sinceri unul cu altul cu privire la părțile noastre negative! Dar, în același timp,

8. 2 Corinteni 3:17

Irezistibili

haideți să recunoaștem că ceea ce unei persoane i se pare a fi simplu alteia i s-ar putea părea extrem de greu.

De exemplu, eu mă lupt cu nervozitatea, în timp ce Sally pare să se fi născut cu un temperament calm. Ea se luptă cu mâncatul în exces, în timp ce mie nu-mi pasă foarte mult de mâncare. Suntem diferiți; suntem altfel. Acolo unde ea este slabă, eu sunt puternic. Unde eu sunt slab, ea este puternică. Există un punct maxim pentru fiecare dintre noi. Haideți să învățăm să avem răbdare și să dăm dovadă de îngăduința lui Dumnezeu atunci când vedem aceste deficiențe la partenerul nostru. Iată ce este dragostea extravagantă – o dragoste pe care merită să o ai chiar de-ar fi să pierzi tot restul. Această dragoste extravagantă este la dispoziția tuturor. Este și la dispoziția voastră – dacă o vreți din toată inima, din tot sufletul și cu tot cugetul. Cu toții o putem avea, însă numai dacă o căutăm.

Câtă vreme este în desfășurare acest proces de dezvoltare a iubirii extravagante, haideți să ne concentrăm pe calitățile pe care le avem. Haideți să vedem din nou piatra prețioasă de care ne-am îndrăgostit și să nu uităm că partenerul nostru este ca un diamant neșlefuit. Să ne vedem soțul sau soția așa cum poate fi prin procesul de șlefuire al lui Dumnezeu și să nu pierdem niciodată din vedere acel ideal, rezolvând problemele care apar și rămânând concentrați pe soluții.

Mici atenții

Am dedicat deja trei capitole subiectului exprimării iubirii dezinteresate. Importanța acestui subiect nu poate fi niciodată prea mult scoasă în evidență. Dacă rezonezi cu inima partenerului tău în lucrurile mici, același lucru va fi valabil și în dreptul lucrurilor mari, în cele mai multe cazuri.

Sincer să fiu, consider că lucrurile mici care îmi apar în cale îmi pun la încercare mult mai mult puterea de sacrificare a timpului și a energiei – generând, în același timp, cea mai mare bucurie. Fiul meu Matthew a început să înțeleagă acest principiu pe când era prieten cu Angela, fata cu care s-a căsătorit, în final.

Eu și Matthew l-am invitat pe prietenul lui cel mai bun și pe tatăl acestuia să vină în excursia noastră anuală în Quetico, Canada. De ani de zile, făceam această excursie, iar Matthew abia o aștepta, la fel ca mine, de fapt. Dar în acest an la care mă refer, între el și Angela începuse să se creeze o oarecare apropiere. Nu suporta gândul că nu va vorbi cu ea sau nu o va vedea timp de două săptămâni. Angela se confrunta cu niște dificultăți și era disperată că va fi despărțită de Matthew atâta timp – deși nici nu voia să audă că el renunță la ieșirea preferată în natură.

Matthew și-a exprimat dragostea extravagantă prin faptul de a-i compune câte o scrisoare specială pentru fiecare zi în care era plecat. El le-a dat numele de “doza zilnică” a Angelei. Ideea era ca ei să-și continue relația zilnică prin intermediul acestor scrisori. Pe fiecare a scris data corespunzătoare deschiderii, le-a pus într-o cutie și i le-a dat Angelei în seara dinaintea plecării. În ochii ei au început să licărească lacrimi când Matthew i-a dat cutia plină cu iubirea lui extravagantă. Apoi a venit rândul lui Matthew să fie luat prin surprindere. Angela a scos din poșetă un mic teanc de scrisori, puse într-o pungă rezistentă la apă, pe care Matthew să le deschidă pe rând.

Matthew și Angela ne-au permis să aruncăm un ochi asupra acestor scrisori de dragoste, așa că iată mai jos conținutul uneia dintre ele:

“În căutarea unui telefon mobil” Scrisoarea 12

Draga mea Angela,

Astăzi sunt chinuit de încercarea de a găsi o modalitate să vorbesc cu tine. Gata, am găsit soluția: un telefon mobil. Știi tu, un telefon din ăla de care i-am interzis lui Craig să ia cu el în excursii de genul ăsta. Vai, vai, ce mi-aș dori să fi luat unul cu el de data asta! Dar m-am gândit totuși că există posibilitatea ca cineva să-și fi pierdut telefonul mobil prin zonă. Așa că începe căutarea. Sunt mânat aproape de o dorință incontrollabilă să stau de vorbă cu tine. Prin urmare, l-am trezit pe Craig foarte devreme și l-am informat despre importanta activitate de căutare a zilei de azi. Imediat ce la orizont

s-au ivit zorile, în liniște, ca niște profesioniști antrenați pentru luptă, ne furișăm din tabără, neștiuți de cele două gărzi sforăitoare aflate la datorie (tații noștri). Urcăm în canoe și începem să vâslim fără zgomot în sus și în jos, până la primul loc unde se poate debarca. Știi, aici e cel mai logic să se poată pierde un telefon, în agitația descărcării bagajelor, a comentariilor printre dinți și a oboselii.

Ancorând la mal, începem imediat să cercetăm zona, cu nasul aproape de pământ. Știi, e încă întuneric. Examinăm locul, uitându-ne sub bușteni, pietre, în spatele copacilor, printre pâlcuri de iarbă, greblăm cu degetele adânc prin fiecare băltoacă și adulmecăm ca niște ratori în căutarea hranei. Ține minte, dacă cineva a pierdut un telefon, acesta trebuie căutat în locurile cel mai puțin probabile.

Trecem de la un chei la altul, căutând, pentru că viața mea depinde de această căutare. Lumina crește, căldura zilei ne toropește, stomacurile ne sunt goale și chiorăie de foame, dar noi forțăm mai departe, căutând. Suntem la mile depărtare de tabără, iar gărzile sunt cu siguranță în derivă. Oboseala, foamea, cu siguranță nu mă va opri. Trebuie să încerc fiecare opțiune valabilă înainte să mă opresc.

Seara coboară peste noi. Decid că e timpul să apelez la FBI. Problema? Nu am cum să dau de agenți. Așa că trebuie să mă rezum la FBI-ul din mintea mea. Am cercetat cheiurile, potecile, movilele și mlaștinile. Nu mai avem decât o variantă – să căutăm pe fundul lacurilor. E posibil ca cineva să fi folosit un telefon mobil la pescuit, în canoe, ca să-și sune prietenul să-i povestească ce monstru a prins. Și, cum întotdeauna mândria vine înaintea căderii, în timp ce vorbea la telefon, peștele să se fi zbătut violent în canoe, făcându-l să scape telefonul din mână direct în apă. Da, cu siguranță că aceasta este o posibilitate, așa că trebuie să verific. Aruncându-ne în apă, înotăm până la fund, cercetând mai mult cu mâna decât cu privirea, pentru că nu avem ochelari. Ieșind la suprafață numai atunci când este necesar, ne scufundăm și înotăm până când, extenuați, ajungem în

dreptul locului nostru de tabără. În timp ce “gărzile” ne trag la țărnișă, știu că nu am reușit, dar măcar am încercat până la capăt. Și totuși, încă visez că cineva îmi va pune în mână un telefon, ca să pot auzi vocea ta veselă. Și uite așa, căutarea telefonului încetează.

Angela, ești pentru mine mai importantă decât însăși viața! Această despărțire este grea, dar, pe viitor, ne va face să prețuim mai mult timpul petrecut împreună. Mă gândesc la tine cu toată inima. Îmi place timpul petrecut de noi și niciodată în viitor nu îl voi trata superficial. De multe ori pe zi mă rog pentru tine. Curaj!

Cu dragoste,
Matthew

A fost nevoie de timp să scrie asemenea scrisori minunate. Îl costa ceva, dar cu câtă bucurie o făcea! Era nevoie de energie – dar, vai, cu câtă dispoziție o oferea! Atât Matthew, cât și Angela abia așteptau fiecare zi să deschidă, să citească și să savureze astfel de dragoste extravagantă.

Aceasta nu este altceva decât dragoste de tipul 1 Corinteni 13 pusă în acțiune. Să ne întoarcem la acest pasaj, având în minte tot ce am discutat despre iubirea extravagantă, doar că de data aceasta, să punem numele “Isus” în locul cuvântului “dragoste”. Acum citiți-o ca pe o rugăciune pentru căsnicia voastră, ca puterea iubirii lui Dumnezeu să se manifeste în voi și prin căsnicia voastră în Isus!

Isus este îndelung răbdător, este plin de bunătate: Isus nu invidiază; Isus nu Se laudă, nu Se umflă de mândrie, nu Se poartă necuviincios, nu caută folosul Său, nu Se mânie, nu Se gândește la rău, nu Se bucură de nelegiuire, ci Se bucură de adevăr; acoperă totul, crede totul, speră totul, suferă totul. Isus nu va pieri niciodată.⁹

Când această dragoste a lui Hristos devine elementul central al vieții noastre, superioritatea ei ne va face “irezistibili din nou”, indiferent

9. 1 Corinteni 13:4-8, parafrază personală

Irezistibili

de vârsta pe care o avem și de greșelile din trecut. Aceasta ar trebui să fie forța motrice a vieții noastre de zi cu zi până când Îl vom întâlni pe Isus.

Pe ce cale sunteți?

Deci, prețul ce trebuie plătit este mare. Trebuie să vă simplificați viața, să faceți din căsnicia voastră o prioritate și să cultivați dragoste extravagantă ca cea de la Calvar. Mulți oameni consideră că e prea ridicat costul. Dar cei care achită acest cost, nu au niciun regret.

Așa ca Bud și Paula – niște buni prieteni de-ai noștri. Le-am văzut familia crescând de aproape douăzeci de ani. Bud este mecanic-șef la John Deere, iar Paula este casnică și mamă. La începutul căsniciei lor, înainte să li se nască cele două fete, au cumpărat aproximativ o jumătate de hectar de pământ pe o colină în țara cerealelor. Au construit o casă frumoasă, totuși simplă, de 160 de metri pătrați, cu trei dormitoare și o baie, pe care o încălzesc cu lemne. Nevoia de electricitate și-o satisfac prin energie solară, iar factura lor de la supermarket este mică datorită grădinii pe care o cultivă. Nu au avut niciodată televizor sau o mașină luxoasă. Au crescut două fete și au făcut cu ele școală acasă. Bud și Paula susțin că nu s-au certat niciodată și că dintotdeauna au avut timp unul pentru celălalt.

La un moment dat, un prieten l-a încurajat pe Bud să-și deschidă propriul atelier auto, în garajul pe care l-a ridicat pentru mașina lui. Și așa a făcut – iar viața lui Bud s-a complicat. Clienți au început să apară la orice oră din zi. Hârtiile de completat cereau timp; telefoanele cereau atenție. Nu putea pleca în concediu, pentru că oamenii contau pe el. Stresul acumulat le-a afectat atât de mult timpul și energia, încât Bud s-a întors la vechiul serviciu.

Astăzi, Bud și Paula sunt doi dintre oamenii pe care eu îi respect cel mai mult. De ce? Relația lor nu numai că a supraviețuit – ci s-a și dezvoltat. Au plătit prețul pentru dragostea extravagantă și au făcut din casa lor un mic colț fericit de cer.

Nu pot să nu compar casa lui Bud și a Paulei cu cea a lui Jerry și a lui Vicki – un alt cuplu cu care suntem prieteni de ani de zile. Jerry

și Vicki se iubeau cu adevărat. Dar ei aveau priorități diferite. Jerry voia ca Vicki și toți ceilalți să îi poarte lui de grijă. El a demarat două afaceri – ambele foarte reușite. Atât de reușite, încât deseori trebuia să lucreze până la miezul nopții. Vicki era foarte implicată în diferite proiecte la biserică și în comunitatea locală.

Împreună, aveau doi copii, dar Jerry nu avea timp de ei, decât puțin ici, puțin colea. În loc să se investească pe el însuși în Vicki și în copii, Jerry și-a investit propria persoană în lucruri materiale, pe care le-a oferit apoi familiei sale. I-a construit lui Vicki o casă mare și nu a făcut economie la nimic. Avea menajeră pentru curățenie, un bucătar pentru mesele pretențioase pe care le dădea pentru clienți lui și proiectele ei sociale, o mașină sport elegantă pe care să o conducă atunci când mergea la cumpărături, beneficia de vacanțe luxoase și de orice altceva ar fi vrut.

Jerry și Vicki s-au distanțat unul de altul de-a lungul anilor, iar acum, având amândoi în jur de cincizeci de ani, doar coexistă. Mi se rupe inima să o spun, dar casa lor este exact opusul raiului pe pământ. A devenit un iad – în flăcări, de vâlvătaia certurilor, și înghețat, de răceala înstrăinării. Au puține lucruri în comun și deloc viață romantică. Vicki a amenințat cu divorțul de multe ori.

Ambele cupluri aveau priorități, însă diferite. Jerry și Vicki s-au prins în materialism și succes. Ei defineau succesul prin aparențe și bogăție, în timp ce Bud și Paula prin relația lor de dragoste reciprocă. În ambele situații, există un preț ce trebuie plătit. Totul depinde de ce anume ești dispus să sacrifici. Jerry și Vicki se află în punctul terminus al relației lor, în timp ce Bud și Paula sunt irezistibil îndrăgostiți.

Voi? În care dintre cele două situații vă aflați?

Dragostea este extravagantă

Prin prețul pe care cere să-l plătești,

Prin timpul pe care cere să-l investești,

Prin energia pe care cere să o folosești.

Întrebări de studiu pentru capitolul 6

1. Partenerul tău de viață ar spune că dragostea ta este extravagantă?
2. Ești dispus să plătești prețul pentru o asemenea iubire?
3. Ești dispus să-ți pui la dispoziție timpul necesar pentru a asigura această iubire?
4. Ești dispus să investești energia de care e nevoie pentru a dezvolta această dragoste extravagantă?
5. Ce sacrificiu îți cere Dumnezeu să faci pentru a-ți revitaliza căsnicia?
6. Simți că cel mai mare dar – iubirea extravagantă – merită prețul exprimat în timp și energie?
7. Căsnicia ta are ceva asemănător “politicii ușilor deschise”?
8. Ce vei face în privința defectelor partenerului tău?
9. Îi vei face partenerului tău mici atenții având în vedere nevoile lui?

CAPITOLUL 7

Asasinii dragostei

*“Prindeți-ne vulpile,
vulpile cele mici,
care strică viile [dragostei];
căci viile noastre sunt în floare.”*

– Cântarea cântărilor 2:15

Să recapitulăm: Ați plantat via iubirii extravagante. Ați făcut din ea o prioritate, ați cultivat-o, ați hrănit-o – iar acum începe să înflorească. Dar intră în ea vulpile mici. Sapă după rozătoare și distrug fragilele rădăcini; rod lăstarii fragezi și rup ramurile. În scurt timp, via voastră prețioasă este distrusă.

Fiecare cuplu are de-a face cu mici vulpi. Stan și Susan au avut. Ei au fost nevoiți să-și replanteze via și să învețe să o protejeze de lucruri mici care distrug dragostea la scară mare. Și Bill și Barbara știu ce înseamnă acest lucru. La fel, eu și Sally. Din fericire, J. D. și Alecia vor prinde “vulpile, vulpile cele mici, care strică viile [dragostei].”¹

De-a lungul anilor, pe măsură ce eu și Sally am cultivat propria vie a dragostei și am ajutat sute de cupluri să facă același lucru, am văzut cum aceste vulpițe apar iar și iar. Le-am numit “asasini ai dragostei” și le-am clasificat în cinci categorii:

1. Cânt. cântărilor 2:15

Irezistibili

1. Egoism
2. Comunicare ineficientă
3. Lipsa granițelor
4. Finanțe limitate
5. “Nu pot” sau “Nu vreau”

Dacă învățați să depistați aceste cinci “vulpi” din timp, le puteți alunga înainte să vă distrugă via. Sau, dacă s-au produs deja pagube, nu este încă prea târziu să le găsiți leacul. Haideți să le analizăm pe rând.

Egoismul

Egoismul este o vulpiță foarte vicleană care se furișează în vie deghizată în o mie de feluri. O puteți depista într-o subtilă schimbare în dispoziția de a vă sacrifica pentru partenerul de viață. În loc să vă concentrați pe *noi*, începeți să vă concentrați pe *mine*; încetați să vă mai adaptați nevoile și dorințele la cele ale soțului sau soției.

Henry Cloud a scris: “Când o persoană este egoistă, acest lucru garantează eșecul dragostei, deoarece dragostea este atașament între doi oameni, iar cel care este egoist neagă existența celui de lângă el. El îi vede pe alții ca extensii ale propriei persoane. Oamenii din jur există pentru a-l face pe el fericit, a-i satisface nevoile și a-i regla sentimentele sau pornirile.”²

Această dinamică din partea unuia sau a ambilor soți constituie un *mare* semn de avertizare. Eu și Sally nu l-am sesizat. În timpul prieteniei, visurile, speranțele, dorințele și nevoile lui Sally îmi captau întreaga atenție. Eram alături de ea – iar ea era alături de mine. Fiecare moment pe care îl aveam îl transformam în timp petrecut împreună.

Apoi ne-am căsătorit, iar Sally, ca asistentă, mergea la serviciu în tura de seară. Eu m-am plictisit, așa că am căutat înlocuitori pentru Sally. Prietenii, televizorul, sportul, știrile, vânătoarea și afacerea

2. <http://www.cloudtownsend.com/library/articles/7articles1.php>

personală, încet, dar imperceptibil, mi-au captat întreaga atenție. Nu am încetat să o iubesc pe Sally, dar o iubeam pe lângă multe alte lucruri care mă interesau, și o foarte subtilă schimbare s-a produs. În loc să continui să-i câștig afecțiunea, am lăsat-o să devină un simplu obiect casnic – ceva ce îmi făcea viața mai ușoară, îmi satisfăcea nevoile și mă făcea fericit. Și când nu mi-a împlinit așteptările, a simțit gustul indignării mele. Apoi, în încercarea de a-mi face pe plac, s-a adaptat situației, însă inima ei a început să se ascundă.

Această vulpiță a produs ceva pagube înainte ca Dumnezeu să ne poată atrage atenția. A fost nevoie de suficiente investiții, înainte să readucem lucrurile la normal. Sally a trebuit să riște comunicându-și adevăratele nevoi, dorințe și preocupări; eu a trebuit să învăț să o privesc din nou ca persoană de sine stătătoare – nu doar o prelungire a propriei mele persoane.

Acesta a fost contextul în care Dumnezeu a plantat în viața mea un principiu transformator. Situația stă cam așa: dacă un lucru este foarte important pentru partenerul tău de viață – și nu violează niciun principiu biblic – atunci FĂ respectivul lucru! Fiindcă ești creștin, se înțelege de la sine că trăiești ca să slujești, nu să fii slujit. Hristos și tot cerul trăiesc pentru a acționa în favoarea rasei umane. Lasă-l la o parte pe “nu vreau să...” și trăiește pentru a-i face pe plac partenerului tău de viață.

De exemplu, Sally răsfoia un catalog cu produse de grădinărit, când i-a atras atenția un gard viu. S-a uitat fix la el pentru o vreme, apoi a început să-și imagineze scena: gărdulețul într-un colț al grădinii noastre, cu flori multicolore peste tot în jurul lui. Cu cât se gândea mai mult, cu atât mai frumoasă devenea scena din mintea ei. Când s-a uitat afară pe geam, colțul acela de grădină i-a părut pustiu și plictisitor fără un gărduleț viu. A rupt pagina respectivă din catalog și a pus-o pe partea mea de birou.

Data următoare când m-am uitat prin hârtiile mele, am observat ce încercuse ea ca să văd. Mie nu mi-a plăcut, așa că am pus foaia pe partea ei de birou și pe loc am și uitat cu totul.

Irezistibilii

Dar anul următor, Sally a văzut același gard viu în catalog și i-a plăcut și mai mult. Așa că a rupt pagina și a pus-o pe partea mea de birou. De data aceasta, am întrebat-o: “Sally, chiar îți place gardul ăsta?”

“O, da, mult de tot, Jim!” a răspuns ea entuziasmată.

“Păi cam unde s-ar potrivi?” am întrebat, privind pe fereastră.

“Ar merge chiar acolo, în colț, cu un strat de flori în față. Va da un accent plăcut grădinii noastre. În plus, dintotdeauna mi-am dorit un gard viu.”

M-am încruntat. Devenea ușor enervantă toată povestea. “Bine, Sally, dacă am fi locuit la oraș, unde ai nevoie să privești la ceva frumos, aș mai fi zis să punem un gard viu. Dar trăim în natură. Putem privi la Munții Stâncoși. Gardul ăla nu ar face altceva decât să ne distragă atenția și să fie mai mult deranjant. Va trebui să tund iarba în jurul lui, să plivesc stratul cu flori, să-l tund, să-l ud... Nu cred că e cazul.”

Am închis subiectul, dar a apărut iarăși – și iarăși, și iarăși. Sally tot îmi pomenea de lucruri de genul: importanța “individualității” ei, ce preț mic avea respectivul gard viu, care se și încadra în bugetul nostru și faptul că dintotdeauna își dorise un asemenea gărduleț. Dar eu nu voiam să aud. Cu cât mă gândeam la acest aspect, cu atât mi se părea că nu are niciun sens.

Apoi, într-o dimineață, în timp ce mă rugam, mi-a venit în minte gardul viu. “*Jim, este gardul viu ceva imoral?*” m-a întrebat Domnul.

Nu, Doamne!

“V-ar incomoda bugetul?”

Nu, Doamne.

“Ți se pare atât de respingător, încât pur și simplu nu ai putea trăi cu el?”

Păi, nu chiar.

“Încalcă vreun principiu biblic pe care îl cunoști?”

Hm, nu prea.

“Atunci de ce nu sacrifici ceea ce tu consideri a fi ‘bun-gust’ și ‘logică’ și las-o pe Sally să se bucure de gardul ei viu?”

În acel moment, mi-am dat seama că insistența mea asupra propriei perspective nu era altceva decât egoism. Și aveam de luat o decizie.

Când Sally s-a așezat la micul dejun în acea dimineață, a făcut ochii mari. Pe farfuria ei era mult disputata pagină de catalog, cu un bilet mare lipit pe ea: “Cumpără-l, draga mea! Te iubesc! ♥”

Ca să fiu sincer, nici acum nu-mi place gardul acela viu. După părerea mea, este o jignire pentru ochi. Dar o iubesc pe Sally a mea și prețuiesc bucuria pe care mi-o produce faptul că țin la ea mai presus decât la opinia mea egocentrică.

Acest război împotriva egoismului nu este un război “odată câștigat, pentru totdeauna câștigat”. Trebuie să intri pe câmpul de luptă zilnic. De aceea spune Pavel: “În fiecare zi eu sunt în primejdie de moarte!”³ Această vulpiță stă permanent la pândă – abia așteptând o ocazie să facă pagube. Fără o viață zilnică de credință și consacrare, iubirea noastră se va schimba și va începe să trăiască pentru ea însăși, nu pentru celălalt.

Un alt mod în care egoismul se fofilează în relațiile noastre este ideea de corectitudine. Aparent, corectitudinea este un lucru bun – dar în căsnicii, face ravagii. La urma urmei, concepția: “ochi pentru ochi și dinte pentru dinte”⁴ are la bază ideea de corectitudine. Tradusă, aceasta sună cam așa: “Dacă te porți frumos cu mine, mă port și eu frumos cu tine; dacă mă rănești, te rănesc și eu.”

Bill și Barbara au fost prinși în plasa acestui fel de gândire. “Știi ce face Bill?” cugeta Barbara. “Mă tratează cu răceală toată săptămână, după care, la biserică, e amabil și binevoitor cu alte femei. Și se mai plânge că nu sunt încântată să fac dragoste cu el! Lasă că-i arăt eu lui. De fiecare dată când mă duc la benzinărie, Frank se apleacă peste teighea și mă întrebă ce fac. Pare sincer interesat de mine. Iar ultima oară când l-am văzut, m-a invitat să luăm prânzul împreună. Cred că mă duc. Dată fiind situația, mi se pare foarte corect.”

3. 1 Corinteni 15:31, subliniere adăugată

4. Matei 5:38

Irezistibili

Bineînțeles, când a aflat ce punea la cale Barbara, credeți că Bill și-a zis în sinea lui: “O, e logic. E numai corect ce face ea!” Bineînțeles că Bill n-a zis așa ceva. Pentru el, faptele Barbarei erau o lovitură sub centură, așa că era numai corect, în mintea lui, să-și protejeze sentimentele fragile, retrăgându-se și mai mult și, în același timp, plângându-se de incapacitățile Barbarei ca soție. Așa că jocul a mers mai departe.

Trebuie să ascultăm ce spune Isus: “Dacă îi iubiți pe cei ce vă iubesc, ce răsplată vi se cuvine? Și păcătoșii îi iubesc pe cei ce-i iubesc pe ei. Dacă le faceți bine celor ce vă fac bine, ce răsplată vi se cuvine? Și păcătoșii fac așa.”⁵

Fiecare relație are problemele ei și niciun soț și nicio soție nu este perfect. Dacă te bazezi pe ideea că totul trebuie să fie corect și echilibrat, atunci cel mai josnic comportament devine standardul cel mai înalt. Depășește această mentalitate! “Nu te lăsa biruit de rău, ci biruie răul prin bine!”⁶

De cele mai multe ori, dorința ta de a sacrifica “ce este corect” și a-L ruga, în schimb, pe Dumnezeu să te învețe cum să-ți iubești partenerul vor genera aceeași atitudine din partea celuilalt – sau, cel puțin, va deschide căile de comunicare cu privire la motivul pentru care a făcut ce-a făcut. În felul acesta ajungem la a doua categorie de “vulpi” pe care trebuie să le împiedicăm să ne distrugă via relației noastre de căsătorie.

Comunicarea ineficientă

Destul de des, comunicarea se deteriorează după nuntă – fie că nu mai constituie o prioritate, nu mai suntem motivați, fie nu deținem aptitudini corespunzătoare de comunicare. Ținând cont de aceste realități, trebuie să avem o abordare proactivă. Aceasta înseamnă că trebuie, în mod intenționat, să vă puneți timp deoparte pentru discuții

5. Luca 6:32, 33

6. Romani 12:21

deschise și apoi să colaborați pentru dezvoltarea unei comunicări eficiente între voi.

Eu și Sally facem acest lucru, de obicei, de două ori pe zi. La prânz, stăm împreună jumătate de oră în leagăn, în fața casei. Am numit acest obicei “obiceiul leagănelui”. Seara, ieșim amândoi la plimbare, tot jumătate de oră. Nu, nu putem face acest lucru chiar în fiecare zi – dar lipsa acestor două lucruri este o excepție, nu o regulă.

Uneori, în timpul discuțiilor, ne contrazicem și avem neînțelegeri, pe care trebuie să le rezolvăm. În alte ocazii, avem în vedere planuri și programe și modul în care vom colabora. Uneori, pur și simplu ne povestim ce am făcut în ziua respectivă sau medităm plini de recunoștință la viața noastră împreună.

În timpul acestor interacțiuni, încercăm să creăm o atmosferă de siguranță, în care fiecare să se simtă liber să spună deschis ce gândește, fără teama că va fi judecat sau întrerupt. Vrem să comunicăm inimă la inimă – iar acest lucru înseamnă să ascultăm dincolo de cuvintele rostite de celălalt și să încercăm să înțelegem intenția din inima ei sau a lui. Exact acest lucru îl făceam când eram prieteni, iar acum încercăm să păstrăm viu același obicei.

Fiecare om are nevoie să-și înțeleagă punctele slabe și punctele forte. Unii vorbesc mult și tare și cu ușurință fac diferite comentarii aspre sau jignitoare. Unii sunt prea tăcuți și ușor de intimidat. Își exprimă acordul deși nu sunt de acord, dar se tem de conflicte. Cunoaște-te pe tine însuși și potolește-ți sau întărește-ți personalitatea, în Domnul! Ascultă-ți conștiința și fă ce îți cere Dumnezeu! Învață să identifici acele vulpițe dibace care distorsionează comunicarea și trimite-le la plimbare. Iată în continuare câteva dintre cele pe care le-am descoperit eu:

Rămânerea în trecut. Unii oameni simt că trebuie să pună la punct absolut totul din trecut, înainte ca să poată merge mai departe. Dar această abordare aproape întotdeauna vă va abate din drum. Lăsați trecutul în pace – mai ales în timpul primelor nouăzeci de zile în care încercați să vă reformați căsnicia.

Irezistibili

Încercați să stabiliți un prezent nou. Dacă ceva din trecut rămâne nerezolvat, va reapărea el în prezent. Prin urmare, ocupați-vă de el în prezent, referindu-vă la trecut numai cu scopul de a dobândi perspectivă pentru rezolvarea problemei prezente.

Ambii parteneri ar trebui să-și prezinte viziunea fără să se atace reciproc, fără să se certe, să se întrerupă sau să se abată de la subiect.

Dacă emoțiile încep să iasă la suprafață și respectiva situație devine prea dificil de tratat, cădeți de acord să o amânați, până când veți avea timpul necesar să adoptați o nouă perspectivă. Apoi, cu rugăciune, încercați din nou. Dacă nici așa problema nu se rezolvă, rugați pe cineva cu experiență și cu o spiritualitate profundă să fie arbitru sau să vă sfătuiască. Dacă nici așa nu ajungeți la un consens, cădeți de acord că nu vă puteți înțelege.

Cearta. Când apar probleme – și vor apărea – petreceți cinci la sută din timp prezentând perspectiva personală și nouăzeci și cinci la sută din timp oferind soluții creative. Concentrați-vă pe soluție. Considerați-vă o echipă – unită să rezolve o situație apărută – nu niște adversari care se duelează.

Majoritatea cuplurilor petrec nouăzeci și cinci la sută din timp certându-se. “Tu ai făcut asta!” “Nu, nu-i adevărat, n-am făcut așa.” “Ba da, așa ai făcut!” “Ba nu.”

Foarte curând, veți fi atât de nervoși unul pe altul, încât abia dacă vă veți aduce aminte care a fost problema la început. În loc să se afle în centru problema care necesită o soluție, se află partenerul, care devine astfel un inamic. Acest tipar trebuie inversat.

Rugați-vă împreună și cereți-I lui Dumnezeu înțelepciune. Studiați dificultatea apărută, în contextul Scripturii, și fiți dispuși să aplicați principiile biblice. Întrebați persoane pe care le respectați cum au rezolvat situații similare. Rămâneți orientați spre soluții. Nu uita: soțul sau soția ta nu reprezintă un dușman.

Refuzul de a vedea contribuția personală la apariția problemei. Deseori e mai ușor să vezi vina soțului sau a soției decât propria vină, dar incapacitatea de a vedea și recunoaște propriul comportament –

mai ales dacă acesta e greșit – poate dăuna foarte mult unei relații. Nicio persoană și nicio relație nu este perfectă, dar se poate rezolva orice conflict atâta vreme cât ambele părți sunt dispuse și în stare să-și analizeze propriul comportament și să și-l asume. Când una dintre părți sau ambele nu vor sau nu sunt capabile să facă acest lucru, căsnicia se împotmolește.

Biblia spune: “Dacă zicem că n-avem păcat, ne înșelăm singuri, și adevărul nu este în noi.”⁷ Fii întotdeauna dispus să te autoanalizezi, pentru a vedea cum ai contribuit la problemă! În primul rând, ocupă-te de tine însuși și apoi colaborează pentru găsirea unei soluții!

Detașarea emoțională. Privind la J. D. și la Alecia stând în sufrageria noastră, am văzut că erau oricum, numai detașați emoțional nu. Erau într-o legătură strânsă – nu doar la nivelul minții – ci și la nivelul inimii. Își împărtășeau liber cele mai profunde sentimente, temeri, vulnerabilități și visuri. Rezultatul era o intimitate irezistibilă!

Dar ce se întâmplă când soții se detașează emoțional? Luminile sunt aprinse, dar nu e nimeni acasă. Fiecare începe să simtă “că-și iese din mână” în ceea ce-l privește pe celălalt și, în cel mai fericit caz, rezultă o relație placidă. În cel mai nefericit, cei doi se înstrăinează din ce în ce mai mult, până când căsnicia moare.

Dumnezeu vrea să-L iubim cu toată inima, dar și cu toată mintea noastră. Aceasta înseamnă că prețuiește sentimentele precum și gândurile noastre. Faptul de a ne conștientiza emoțiile și a le exprima în fața partenerului de viață îl ajută pe acesta să ne cunoască și creează apropiere.

Eu am crescut într-o familie rigidă, nemțească, ce nu-și împărtășea cu ușurință sentimentele și vulnerabilitățile. Ca adult a trebuit să învăț să comunic la acest nivel cu Sally. Credeam că nu o să mă mai respecte dacă îi destăinui emoțiile și sentimentele mele, dar am descoperit contrariul. În felul acesta se simte atrasă de mine – și eu de ea.

Pledoariile. Unii soți se comportă ca niște avocați pledând în favoarea propriilor cauze. Au subiectele lor preferate și caută orice ocazie

7. 1 Ioan 1:8

Irezistibili

posibilă să câștige. Problema e aceea că, în ansamblu, căsnicia pierde. O relație de căsătorie înseamnă “noi doi” – nu “eu contra tu”.

În loc să pledezi și să obții ce e cel mai bine pentru tine, roagă-L pe Dumnezeu să-ți arate ce e cel mai bine pentru căsnicia voastră. Creează-i soțului sau soției tale siguranța de a ști că urmărești în căsnicia voastră binele amândurora – nu numai interesele personale.

“*Tu ar trebui să...*” Soții și soțiile au fost creați să fie egali și să-și împartă viața într-un spirit al reciprocității. Când unul încearcă să-l domine pe celălalt cu o atitudine de genul “știi eu mai bine”, comunicarea și relația se deteriorează. În acest caz, un partener se comportă mai mult ca un părinte decât ca un soț. Unul dintre ei aude din ce în ce mai mult “ar trebui să”, pe măsură ce celălalt îi spune cum să gândească, să trăiască, să fie și să acționeze.

Cel care este dominat se simte minimalizat, controlat, nerespectat și deseori jignit. Încercarea acestuia de a se elibera din această dominare deseori se termină prin înstrăinare.

Iubirea și comunicarea eficientă se pot dezvolta numai acolo unde este căutat respectul pentru libertatea și drepturile ambilor indivizi. Hristos a murit pentru a ne garanta libertatea de alegere. Cum trebuie să Se simtă El când noi încercăm să-l privim pe partenerul nostru tocmai de acea libertate, prin refuzul de a-i respecta drepturile ca individ liber să facă ce vrea cu ce îi aparține?

Renunțarea. Toate deprinderile au nevoie de exercițiu pentru a se îmbunătăți, iar comunicarea eficientă nu face excepție. Fă în așa fel încât partenerul să vadă bunele tale intenții în stilul și abordarea ta. Nu renunța, iar cu timpul veți intra pe un făgaș al comunicării care vi se potrivește. Exersați-l și experimentați-vă pentru tot restul vieții!

Lipsa granițelor

Aceasta este cea de-a treia vulpe care vă amenință căsnicia. Când am schițat conținutul acestui capitol, asistenta mea mi-a sugerat că “lipsa granițelor” este un important asasin al dragoste în căsnicie. Prima mea reacție a fost: “Ce legătură au granițele cu iubirea și căsătoria?”

Iată ce mi-a răspuns ea: “Au o mare legătură cu iubirea și căsnicia. Majoritatea căsniciilor suferă din cauza problemelor nerezolvate, legate de anumite limite, și ar putea să aibă mult de câștigat dacă s-ar încerca o rezolvare.”

Cu cât m-am gândit mai mult la această problemă, cu atât mi-am dat seama că granițele într-o relație sunt esențiale pentru păstrarea vie a dragostei, deoarece acestea susțin ingredientele principale, și anume libertatea, individualitatea și responsabilitatea.

În domeniul imobiliar, granițele sunt cele care delimitează proprietatea și definesc drepturile și obligațiile mele de proprietar. Dacă dețin o casă cu grădină, sunt responsabil pentru ceea ce se întâmplă în interiorul “granițelor”. Dacă gazonul meu trebuie udat și buruienile trebuie smulse, sunt responsabil pentru îndeplinirea acestor sarcini. Pe de altă parte, responsabilitatea mea se termină în dreptul liniei de demarcație a proprietății. Nu am dreptul să mă cațăr pe gard în curtea vecinului și să încep să-i curăț grădina. Îi pot oferi ajutorul meu, iar el îmi poate deschide poarta ca să mă lase să intru, dacă vrea. Dar e alegerea lui.

În același fel, într-o relație, limitele îți spun unde începi și unde termini și pentru ce ești responsabil. Gândurile, sentimentele, atitudinile, comportamentul, alegerile, limitele, dorințele, valorile, talentele și dragostea noastră, toate se manifestă în cadrul granițelor proprietății noastre. Când acceptăm responsabilitatea de a le cultiva și le permitem sau le cerem partenerilor noștri să facă același lucru, descoperim libertatea pe care ne-o dorim cu adevărat.

Problemele legate de granițe se pot observa de obicei în incapacitatea cuiva fie de a spune “nu” atunci când trebuie, fie de a auzi “nu” atunci când îl rostesc alții. Drept urmare, fie le permitem oamenilor să ne calce în picioare într-un mod care ne distruge respectul, fie îi călcăm noi pe ei în picioare și “intrăm neautorizat pe proprietatea lor”, distrugând în felul acesta iubirea. Adevărata iubire respectă limitele celuilalt, spunând “nu” atunci când trebuie și respectându-l atunci când îl auzim rostit de alții.

Gina nu reușea să-și cunoască propriile granițe, iar Roy nu reușea să i le respecte. Roy aștepta ca Gina să-i servească o masă caldă ori de câte ori voia el și refuza să aibă un program regulat. Putea să se scoale într-o dimineață la ora 6 și să pretindă ca până la ora 6 să fie gata cine știe ce clătite sau tocăniță – plus un pachet pentru masa de prânz, cald și bine făcut, numai bun de luat la serviciu. Sau putea foarte bine să doarmă până la ora 8 și să mănânce în jurul orei 9. Gina a petrecut mulți ani de zile satisfăcându-i așteptările culinare, până când Dumnezeu i-a pus în inimă convingerea că avea nevoie de timp regulat, dimineața, pentru a se ruga, a studia și a face exerciții fizice. De asemenea, avea nevoie de un program destul de previzibil, dat fiind faptul că avea trei copii de vârstă școlară.

Multă vreme, Gina a ezitat să facă o schimbare, pentru că se temea de furia soțului ei. Credea aberația că ea este responsabilă pentru furia lui Roy și că trebuie să-i facă pe plac pentru a-i putea ține sub control ieșirile nervoase. Totuși, această strategie nu părea să dea rezultate. Indiferent cât de mult se străduia Gina să-l mulțumească pe Roy, el tot se înfuria când ceva nu era conform dorințelor lui. Ea se simțea victima acceselor lui de furie, pentru că, în același timp, credea că e responsabilitatea lui aceea de a o face fericită aprobând-o în absolut tot.

Vedeți cum, atât Gina, cât și Roy, depășeau granițele și așteptau din partea celuilalt să facă lucruri care țineau de propria curte – mai precis, sentimentele și fericirea lor?

Pe măsură ce Gina a continuat să se roage și să studieze, convingerea că avea nevoie de mai multă ordine în viață s-a aprofundat și, într-un final, a făcut primul pas. În primul rând, l-a abordat pe Roy cu nevoia unui program. El a repezit-o, spunându-i: “Știi ceva? Dacă aștepți din partea mea să-ți pun salariul pe masă, atunci și eu aștept să-mi dai de mâncare atunci când vreau.”

Gina a fost puțin zdruncinată de reacția lui, așa că s-a întors la Dumnezeu. Oare greșise? Nu, încă simțea că Dumnezeu îi cerea să cultive regularitatea. Cu multă rugăciune, a hotărât în fiecare dimineață o oră fixă la care servea micul dejun – lucru care o ajuta să petreacă

timp cu Dumnezeu și să aibă și copiii o rutină. Dacă, dintr-un anume motiv, Roy voia micul dejun mai devreme, trebuia să o anunțe cu o zi înainte, astfel încât să poată lăsa ceva în cuptor. Dacă plănuia să mănânce mai târziu decât restul familiei, atunci trebuia să-și reîncălzească mâncarea.

Roy s-a enervat când a auzit planul Ginei. Ea se lupta cu o mare măsură de vinovăție, iar Roy, cu reproșuri. Dar cu timpul, Roy a respectat-o pe Gina pentru poziția adoptată și a descoperit că programul regulat era și în avantajul lui. A ajuns chiar să devină un mare apărător al acestuia. Gina a învățat că-l poate iubi pe Roy mai mult când nu este obligată să facă ceva de frică sau din sentimente de vinovăție. Căsnicia lor s-a dezvoltat odată cu creșterea conștienței cu privire la responsabilitatea și libertatea fiecăruia, în Hristos.

Acest exemplu ilustrează un alt aspect al granițelor, și anume necesitatea comportamentului responsabil din partea fiecărui partener și nevoia de a lua atitudine împotriva acelor vulpi care se vâra neinvitate, luând diferite fețe. Iubirea adevărată nu se poate dezvolta când răul este lăsat să triumfe. Când stabilim granițe, având “groază de rău”⁸ și luând atitudine împotriva lui, menținem latura pozitivă a relației și o ajutam să se dezvolte, rezolvând problemele.

Dacă acest concept vă este necunoscut, vă recomand călduros cărțile *Boundaries* și *Boundaries in Marriage* (Granițe și Granițe în căsătorie), de Henry Cloud și John Townsend.⁹ Principiile pe care ei le prezintă sunt și biblice, și extrem de practice în reglarea divergențelor relaționale.

Finanțe limitate

Conflictul financiar este unul dintre principalele motive pentru care căsniciile se încheie prin divorț. Și chiar și în căsniciile care se mențin, lipsa de unitate în deciziile financiare poate genera certuri,

8. Romani 12:9

9. Publicate la editura Zondervan

Irezistibili

măncând relația de vie. Nu lăsați aceste “vulpițe” să vă fure ce aveți mai bun!

Societatea ne-a programat să credem că proprietățile imobiliare, mașinile, mobila, îmbrăcămintea, echipamentele sportive și alte bunuri ne aduc fericirea și că nu e nimic greșit să faci credite la bancă pentru a fi fericit. Un fapt de-a dreptul înfricoșător este acela că o persoană obișnuită din statele americane cheltuiește 1,10 dolari pentru fiecare dolar câștigat.¹⁰ Cineva a spus: “Când cheltuielile îți depășesc veniturile, cheltuielile de întreținere sunt cele care te aruncă în colaps.” Prin încercarea de a obține mai mult, tot mai mult de la această lume, ne bucurăm de puțin, tot mai puțin de cei din jur și de Dumnezeu. Curând, ne vom trezi că viața noastră și problemele financiare o iau la vale, fără să le mai putem controla.

Prima soluție la care apelează majoritatea dintre noi atunci când întâmpină dificultăți financiare este să încerce să câștige mai mulți bani, iar unele persoane au nevoie de calificare suplimentară pentru a putea avea venitul dorit. Dar, de cele mai multe ori, proasta administrare și obiectivele materialiste constituie adevărata cauză a problemelor pecuniare; simpla mărire a veniturilor nu va rezolva situația. Trebuie să ne ocupăm mai întâi de atitudinile noastre și de convingerile profunde legate de bani. Modul în care ne administrăm banii este deseori mai important pentru stabilitatea financiară decât suma de bani pe care o câștigăm.

Lui Dumnezeu Îi pasă de banii noștri și vrea ca aceștia să fie o binecuvântare. Tot ce avem Îi aparține Lui. Bunurile materiale ne sunt încredințate de Dumnezeu, iar El așteaptă să fim buni administratori. Biblia conține 2.350 de versete despre ce trebuie făcut cu banii și valorile materiale. Unul dintre ele spune: “Mai mult face puținul celui neprihănit, decât belșugul multor răi.”¹¹

10. Conform lui Howard Dayton, *Your Money Map* (Chicago: Moody Publishers, 2006), p. 118

11. Psalmi 37:16

În perioada în care eram prieten cu Sally, obișnuiam să o rog să mă tundă, fiindcă nu aveam bani să merg la frizerie. Pentru noi nu conta lipsa banilor. Ne aveam unul pe altul și eram îndrăgostiți. După ce ne-am căsătorit, am dobândit bogățiile acestei lumi și am pierdut dragostea extravagantă dintre noi. Care dintre cele două variante e mai bună?

Am învățat pe pielea noastră cum să nu cazim în capcana cheltuielilor prea mari. Datoriile devin o povară exasperantă, care generează stres și certuri. E mai bine mai puțin decât mai mult. Feriți-vă de mitul “visului american”. Concentrați-vă pe relație și mulțumiți-vă cu “puținul celui neprihănit”! Dacă nu puteți fi mulțumiți cu ce aveți, nu veți fi mulțumiți nici cu ceea ce vă doriți.

Autoeducați-vă conform principiilor lui Dumnezeu cu privire la administrarea banilor. Cuplurile care fac eforturi să-și conștientizeze tendința de a cheltui prea mult și care colaborează în plan financiar – indiferent că e vorba de cheltuieli, economii, donații sau investiții – vor vedea că relația de căsătorie se consolidează. Nu e scopul acestei cărți aprofundarea acestui subiect, dar aveți la dispoziție materiale excelente pentru a vă ajuta în această direcție. Una dintre resursele pe care le recomand călduros este Crown Financial Ministries.¹²

Dobândirea libertății financiare necesită disciplină și planuire, dar merită acest efort în vederea protejării și sprijinirii căsniciei voastre. Adevărata fericire, bucurie și pace se nasc atunci când două inimi se unesc, nu când abundă mijloacele materiale și viața e neapărat ușoară.

“Nu pot” sau “nu vreau”

Dintre toate “vulpițele” care rod via dragostei, niciuna nu produce mai multe pagube ca aceasta, deoarece ține numai de atitudine. Dacă două persoane căsătorite au atitudinea “pot totul, în Hristos, care mă întărește”¹³, dificultățile generate de egoism, comunicarea ineficientă,

12. www.crown.org.

13. Filipeni 4:13

Irezistibili

granițele personale și banii puțini nu vor face altceva decât să le împingă înainte, spre succes. Doi oameni decizi să-și asume și să-și rezolve problemele apărute în căsnicie se vor dezvolta, cu siguranță.

De aceea eu cred că adaptabilitatea este una dintre cele mai importante trăsături ce trebuie căutate la viitorul partener de viață. Căsătoria aduce laolaltă două vieți distincte. Două moduri diferite de administrare a familiei. Două perspective diferite. Nu se poate să se potrivească în absolut totul.

Multora le e greu să înțeleagă această realitate. Egoismul – încăpățânarea – este elementul dominant, dar trebuie răpus cu orice preț. În toate problemele care nu presupun principii biblice, trebuie să existe dispoziția de a găsi alternative creative cu care să se identifice ambii parteneri de-a lungul vieții lor maritale.

Trebuie să existe o minuțioasă analiză de sine, lăsând Cuvântul lui Dumnezeu să vorbească, iar Spiritul Său Sfânt să conducă. Rigiditatea trebuie lăsată complet la o parte. Dispoziția de a lua în considerare punctul de vedere al celuilalt este o obligație neîntreruptă.

Toți soții diferă în anumite privințe. Este un lucru dat. Însă modul în care ei procedează cu aceste diferențe determină succesul în căsnicie.

Dacă unul sau ambii parteneri adoptă atitudinea “nu pot” sau “nu vreau”, căsnicia va stagna și se va bloca. Mulți soți trăiesc toată viața blocați – lucru care, în general, înseamnă ajungerea într-un punct mort. Și ei cu mâna lor contribuie la această stare de lăncezeală. Din păcate, pierd din vedere mărțelul potențial pe care Dumnezeu li-l pune la dispoziție – dragostea irezistibilă. E posibil ca fiecare să-și dorească să se dezvolte, dar așteaptă ca celălalt să facă primul pas – așa că ajung în punctul mort. Niciunul nu se schimbă. Pur și simplu conviețuiesc într-o familiaritate deranjantă. Dar Dumnezeu spune: “Căci în ei nu este nicio nădejde de schimbare și nu se tem de Dumnezeu.”¹⁴

Dacă spui “nu pot” sau “nu vreau”, spui, de fapt, “eu dețin controlul”. Iar acest lucru înseamnă că ești sub control omenesc, nu

14. Psalmi 55:19

dumnezeiesc, fiind inadecvat pentru intrarea în Împărăția lui Dumnezeu.

Totuși, nu faptul de a stagna este, în sine, problema, ci reprezintă doar un simptom. Atitudinea de bază – “nu vreau” sau “nu pot” – este adevărata problemă, care paralizează căsnicia, împiedicând-o să meargă înainte.

“Nu vreau” este atitudinea de complacere, pornind de la egoism, rigiditate sau pură indolență. E ca și când ai spune: “Îmi place unde sunt și nu vreau să mă clintesc. N-am chef să investesc timp și energie pentru a-mi face căsnicia irezistibilă.”

Dacă acesta este cazul tău, trebuie să vrei să te ajute alții să vrei. În puterea lui Hristos, trebuie să lași la o parte gândurile și sentimentele reactiv-negative și să le înlocuiești cu gânduri și emoții proactive: “Da, pot.”

Uneori, nepăsarea este confortabilă, pentru că nu e cuiul chiar atât de lung. Ce vreau să spun prin asta?

Într-o zi toridă și înăbușitoare, un bărbat vizita o fermă, când a observat un câine tolănit la umbră, pe marginea verandei. Se vedea din privirea și poziția câinelui că nu se simțea deloc bine. Bărbatul i-a atras atenția fermierului, care i-a răspuns: “A, e așa, fiindcă fix în locul în care stă e un cui mare ieșit în afară.”

“Păi atunci de ce nu se mută de-acolo?” a judecat numai logic musafirul.

Fermierul s-a gândit o clipă, apoi a răspuns alene: “Păi cre’ că nu e cuiul chiar atât de lung.”

Uneori, Dumnezeu lasă ca situațiile să “lungescă cuiul” ca să ne motiveze să ne rupem de rădăcinile cu care suntem obișnuiți. Dacă situația câinelui de mai sus te descrie chiar pe tine și simți că lucrurile nu merg prea bine în viața și relațiile tale, s-ar putea ca Dumnezeu să te înghiontească iubitor să te muți într-un loc mai bun. Ca să înaintezi, trebuie să trăiești conform principiilor Cuvântului Său și ale vieții lui Isus – nu să te iei după propriile emoții și sentimente.

Irezistibilii

Sora lui “nu vreau” este “nu pot”. “Nu vreau” are la bază comoditatea, dar “nu pot” este de obicei motivat de teamă. Poate că tipul “nu pot” s-a aventurat să facă ceva în trecut, dar rezultatele au fost proaste. Poate că se teme să nu se ardă din nou. “Nu pot” pare soluția ideală pentru persoane de acest gen.

Într-un anumit sens, tipul “nu pot” are dreptate. De aceea are nevoie de Dumnezeu, așa cum am discutat în capitolul 2. Dumnezeu este Sursa înțelepciunii, a puterii și a curajului. Apelând la harul Său, persoana “nu pot” poate găsi curajul să răspundă la apelul Său, să-și înfrunte frica, să pășească pe noi cărări și să încerce din nou.

Dumnezeu nu vrea ca noi să rămânem blocați în indolență sau frică. El are suficient har pentru fiecare dintre noi care dorim să-L prindem de mână și să mergem alături de El, pas cu pas. Oare ce se întâmplă când unul dintre parteneri dobândește viziunea iubirii irezistibile, Îl prinde pe Dumnezeu de mână, începe să facă pași înainte – dar partenerul îi spune: “Nu, nu vreau. Nu știu cum. Nu pot.”?

Ce faci când căsnicia ta stagnează? Vom răspunde la această întrebare în capitolul următor.

Întrebări de studiu pentru capitolul 7

1. Care dintre “vulpițele” descrise în acest capitol distruge via dragostei voastre?
2. Îți respecti soțul sau soția ca individ diferit de tine sau îl vezi ca o prelungire a propriei tale persoane, merit să-ți satisfacă nevoile și dorințele?
3. În ce aspecte vrei să fii “corect”?
4. Comunicarea dintre voi este, în cea mai mare parte, eficientă sau ineficientă?
5. Petreceți mai mult timp certându-vă cu privire la trecut și la probleme, în loc să vă ocupați de prezent și de soluții?
6. Îți vine greu să spui “nu” atunci când e nevoie? Îți vine greu să auzi cuvântul “nu” rostit de partenerul tău de viață?
7. Atât tu, cât și soțul sau soția ta cereți din partea celuilalt comportament responsabil când vine vorba să vă ocrotiți relația de “vulpi”?
8. Sunteți stăpâni pe bani sau banii sunt stăpânii voștri?
9. Detectezi fie comoditate, fie teamă la propria ta persoană, care te împiedică să faci pașii pe care Dumnezeu ți-i cere în relația de căsătorie?
10. Când veți începe să vă ocupați de “vulpile” din căsnicia voastră?

CAPITOLUL 8

Stagnarea

“Să știi că cine întoarce pe un păcătos de la rătăcirea căii lui va mântui un suflet de la moarte și va acoperi o sumedenie de păcate.”

– Iacov 5:20

Iată-i din nou – aceiași doi soți care mi-au atras atenția la ultimele două întâlniri. În timp ce predicam, dintr-un anume motiv, mi se păreau altfel decât restul auditoriului. Poate pentru că erau un cuplu foarte reușit, dar cred că mai mult contrastul dintre atitudinile lor îmi atrăgea atenția. Ea sorbea fiecare cuvânt pe care îl pronunțam, lua notițe și reacționa cu zâmbete, aprobări din cap și aminuri la momente potrivite. Era atentă la mine de la începutul până la sfârșitul predicii.

Comportamentul lui era exact opusul. Evita contactul vizual cu mine și uneori părea să primească și să trimită sms-uri pe telefonul mobil, în timp ce eu vorbeam. Avea o figură plictisită, care parcă voia să spună: “Aș prefera să fiu oriunde altundeva.”

Imediat ce întâlnirea a luat sfârșit, m-am îndreptat spre ei. Ea a făcut nerăbdătoare prezentările: numele ei era Nancy, iar al soțului ei, Todd. Cunoscându-i personal, am sesizat exact același contrast văzut de la amvon. Ea era caldă, cordială și implicată în discuție. El era rece, rezervat, distant – lucru care a făcut să nu ajungă prea departe conversația noastră.

Mai târziu, când eu și Sally ne îndreptam spre cabană, am găsit-o pe Nancy așteptându-ne pe o bancă din drumul nostru. “Aș putea vorbi cu dumneavoastră puțin?” Fața îi era brăzdată de lacrimi.

“Sigur, avem răgaz câteva minute. Și dacă nu e suficient, ne vom rezerva de azi mai mult timp pentru mâine.” Eu și Sally ne-am așezat lângă ea și povestea ei a început – aceeași pe care am auzit-o repetată mult prea des, atât de către soți, cât și de către soții.

Unul dintre parteneri începe să-și imagineze și să-și dorească o căsnicie irezistibilă și vrea să o realizeze. Merită să lupte pentru așa ceva. Schimbarea este bine-venită. Însă partenerul nu are aceleași intenții. Este mulțumit cu lânchezeala: “Nu-mi clătina barca; nu vreau să mă clintesc din loc.”

Dar căsătoria este un parteneriat, prin urmare, dacă o parte refuză să se urnească, cealaltă este condamnată să rămână pe loc, nu? Nu neapărat.

Căsnicia este un parteneriat dinamic – asemenea unor copii pe un balansoar. Ceea ce face unul dintre soți are efect asupra celuilalt. Nu poți schimba modul în care partenerul tău stă pe capătul lui de balansoar, dar poți vedea ce e de făcut pe capătul tău. Ascultând îndrumările venite de la Dumnezeu cu privire la ce să faci în pătrățica ta, soțul sau soția ta va simți niște efecte în pătrățica lui. Apoi va trebui să aleagă cum să reacționeze.

Eu nu cred că există numai o singură cale de a salva o căsnicie. Dumnezeu are o mie de căi prin care poate îndrepta lucrurile care merg prost. Nu pretind că le știu pe toate. Totuși am observat cinci căi prin intermediul cărora Dumnezeu acționează în diferite feluri, pentru a infuza o nouă viață în căsnicia ta. Deci, dacă partenerul tău de viață nu este motivat, este prea nepăsător, egoist, are alte interese sau are un comportament imoral, te rog să te gândești, cu rugăciune și împreună cu Domnul și Cuvântul Său, la acești cinci pași pe care îi poți face pentru a produce o schimbare. Nu uita că scopul este acela de a-l recâștiga pe celălalt – nu de a-l muștra, condamna sau a-l da la o parte.

Ajutor din exterior

1. O grupă de sprijin. Când iei decizia de a face pași pentru a pune în mișcare o căsnicie ajunsă într-un punct mort, riști să pierzi ceva

Irezistibilii

pentru că ai vrut să câștigi ceva. Legătura cu partenerul tău poate că nu e neapărat una pozitivă, dar este cea pe care ai învățat să te bazezi. Când începi să faci schimbări, este foarte real pericolul de a fi abandonat sau izolat de către partenerul tău de viață. Nimic nu garantează că acesta va rămâne în balansoar. Poate, pur și simplu, să renunțe și să plece. Sau s-ar putea să încerce prin diferite tactici să te preseze să menții vechile tipare.

În oricare dintre cazuri, ai nevoie de surse de iubire și apropiere, altele decât soțul sau soția ta, care să te încurajeze să faci dificilii pași ai dragostei tenace, care îi vor da căsniciei tale șansa să devină irezistibilă. Nu încerca să pornești sigur sau singură pe acest drum!

Dumnezeu este principala sursă de susținere. Îți mai aduci aminte ce am discutat în capitoul 2? Acela este întotdeauna punctul de pornire. Dumnezeu este Izvorul a tot ceea ce ai nevoie și poți avea totală încredere în El. Îți va pune la dispoziție putere, înțelepciune, ocazii, îndrumare, consolare, vindecare, iertare, capacitate, dragoste, speranță, curaj, principii și multe alte lucruri. Are o mie de feluri în care îți poate sta alături, de care n-ai nici cea mai vagă idee. Deci, deschide-ți inima înaintea Lui! Ia legătura cu El! Permite-I să acționeze în viața ta, conform voinței Sale!

Deseori, Dumnezeu lucrează prin intermediul trupului Său – biserica – pentru a oferi sprijinul de care e nevoie. Pavel a făcut o paralelă între biserică și un corp, al cărui Cap este Hristos. Fiecare membru al corpului are un rol de jucat în sprijinirea și ajutorarea celorlalte membre. Așadar, în timp ce te bazezi pe Dumnezeu pentru suport și îndrumare, caută ocaziile pe care El ți le oferă pentru a intra în legătură cu oameni care te vor sprijini în obiectivul tău de a-ți urni căsnicia din loc.

Ai nevoie de persoane care să fie “pentru” căsnicia ta – nu oarbe la schimbările ce trebuie făcute și nici nerăbdătoare să-l scoată în decor pe partenerul tău. Sistemul tău de sprijin poate include prieteni, membri ai familiei, un sfătuitor de încredere sau un pastor înțelept. Unii dintre acești oameni vor apărea exact atunci când ai nevoie de ei. Pe alții va trebui să-i cauți în mod special. Dumnezeu înzestrează pe fiecare dintre

aceste persoane cu câte un lucru care îți va împlini o anumită nevoie și vei vedea că iubirea, sprijinul, înțelepciunea, reacțiile, încurajările și experiența pe care le găsești la fiecare este, de fapt, iubirea lui Dumnezeu revărsată asupra ta prin ele.

2. *Câștigat de comportamentul tău.* Când doi oameni sunt înțepeniți într-un tipar nesănătos de relaționare, nu e ceva neobișnuit ca unul dintre ei să-și dorească schimbarea, în timp ce celălalt să refuze să se clintească din loc. Cel care vrea schimbarea începe să se simtă victima încăpățănării celuilalt. Așa că îi e ușor să cadă în capcana cicălelii, a bosumflării și a acuzațiilor. Și, în loc de îmbunătățiri, dezechilibrul se accentuează și nimeni nu face schimbări în bine.

Soluția este aceea ca partenerul care dorește schimbarea să ia inițiativa. În loc să-ți bați soțul sau soția la cap, investește-ți energia în iubire față de el. Înlocuiește bosumflările cu rugăciunea, iar acuzațiile, cu respectarea granițelor. Acest lucru nu garantează că partenerul tău va alege să se schimbe în bine. El sau ea ar putea lua decizia de a renunța, dar șansele tale de a realiza o căsnicie irezistibilă sunt mult mai crescute atunci când vrei să înveți să faci lucrurile așa cum dorește Dumnezeu, nu în vechile și nesănătoasele tipare. Și vei avea de câștigat neprețuita comoară a unui caracter evlavios, indiferent ce alege să facă partenerul tău.

Petru se referă la câștigarea soțului necredincios nu atât de mult prin argumente, ci printr-un exemplu evlavios.¹ Biblia spune că “fără cuvânt” partenerul poate fi câștigat datorită purtării.² Excelent! Ce ocazie ni se oferă! Cu adevărat, faptele vorbesc mai tare decât cuvintele. Iubirea lui Hristos pentru mine este cea care m-a constrâns să-L urmez. În același fel, se poate ca iubirea extravagantă, care se sacrifică – genul de iubire 1 Corinteni 13 –, să-l câștige pe partenerul necredincios sau neinteresat.

1. Vezi 1 Petru 31:1, 2.

2. Vezi vers. 1.

Un zel greșit orientat

Ruth și Cliff erau amândoi necredincioși până când Ruth a participat la o serie de întâlniri, s-a aprins și a încercat apoi să aprindă același foc și în soțul ei, Cliff. Și Cliff s-a aprins, dar nu de noile convingeri ale lui Ruth. Nu-i plăcea schimbarea și nu-i plăceau nici bâzâielile religioase ale lui Ruth cu privire la greșelile pe care el le făcea. Considera că avuseseră o căsnicie suficient de bună până să se convertească Ruth. Acum îl bătea la cap continuu, dar fără niciun rezultat.

Așa că Ruth a cerut întăriri. L-a rugat pe noul ei pastor să-i facă o vizită lui Cliff și să încerce să-l convertească la “adevăr”. Cliff a mirosit imediat motivul din spatele bine intenționatei vizite a pastorului și și-a consolidat și mai tare poziția. Timp de doisprezece ani, Ruth și Cliff au continuat acest nefericit joc în balansoar – încăpățănare din partea lui, cicăleală din partea ei.

I-am întâlnit pe Ruth și pe Cliff după unul dintre seminarele noastre de weekend. Cum l-a convins să vină, nu-mi pot da seama. Când am dat cu ochii de ei, ea, practic, îl târa să vină să stea de vorbă cu mine. Limbajul trupului spunea totul. Ea se aștepta să-l dau pe brazdă, iar el se simțea ca un băiețel în biroul directorului.

Ruth a început entuziasmată: “Jim, am apreciat foarte mult mesajul tău. Cuplul la care te-ai referit ne reprezintă categoric și pe noi. Sunt nerăbdătoare să pun în practică adevărul, dar Cliff, aici de față, pur și simplu nu vrea să mi se alăture. Am zis că poate vorbești tu cu el!”

M-am uitat la Cliff, care se holba în podea, arătând de-a dreptul nefericit.

“Ruth”, am început eu, “văd că soțul tău se opune unei discuții cu mine. Nu putem face nimic în privința lui, dar putem face o mulțime în privința ta.”

Urechile lui Cliff s-au ciulit la auzul acestor cuvinte și parcă îl simțeam privindu-mă cu coada ochiului. Am continuat: “Ruth, simt că ești decisă să faci ce trebuie și vrei ca și Cliff să-ți fie alături. Dar eu

cred că trebuie să-ți investești toate eforturile în practicarea adevărului, nu în predicarea lui. Dă-i lui Cliff ocazia să vadă o predică în carne și oase, în loc să fie lovit în cap cu nu știu câte predici.”

Cu aceasta, Cliff a reînviat și chiar a exclamat: “Amin!” Ruth s-a uitat la mine neîncrezătoare. Ochii au început să-i lucească, iar fața să i se îmbujoreze. “Jim, vrei să spui că nu e nevoie ca soțul meu, Cliff, să se schimbe?”

“Nu, acum nu mă refer la Cliff. Mă refer la tine. Încetează să-l mai bați la cap și începe să-l iubești.” Și am continuat să vorbesc cu Ruth despre cele două principii: a-L iubi pe Dumnezeu cu toată ființa noastră și a ne iubi soțul sau soția fără să așteptăm nimic în schimb. Ea a început să se potolească, iar când am terminat de vorbit, devenise chiar tăcută. “Îți mulțumesc, Jim. Am multe lucruri la care să mă gândesc.”

Cliff, pe de altă parte, s-a animat imediat. În loc să mă considere avocatul acușării, a început să vadă că are un prieten la tribunal. M-a întrebat dacă putem discuta ceva în particular. Am avut timp chiar atunci, așa că am mers să facem o plimbare, iar Cliff s-a deschis în fața mea.

“Jim, chiar mi-aș dori o schimbare în viața mea. Dar ceea ce îmi doresc nu am văzut la Ruth. Ea deține acum multe informații noi, dar nu e cu nimic diferită de cum era înainte. E vechea Ruth, cu aceeași pălărie – doar că acum are o limbă prin care se autoîndreptățește!”

Nu mai știu ce s-a întâmplat cu Cliff și Ruth. Nu i-am mai întâlnit niciodată, dar când mă gândesc la ei, îmi vine în minte textul din Romani 1:18. Sunt mulți care “înăbușă adevărul în nelegiuirea lor”. Ruth exact asta făcea. Avea un adevăr prețios, dar nu și o dragoste prețioasă. Când acestea două se combină – adevărul și dragostea – generează o adevărată forță de convingere a soțului necredincios.

Analizează-te, înaintea lui Dumnezeu, dacă nu cumva ai încercat, de capul tău, să-l îboldești pe soțul sau soția ta să se schimbe. Dacă da, trebuie să încerci o nouă abordare, lăsându-L pe Dumnezeu să te îndrume spre o iubire extravagantă. Foarte des încercăm să ne

convingem partenerul prin intermediul argumentelor când, cel mai bun argument este o dragoste care pune propria persoană pe locul doi și se sacrifică, în felul acesta cucerind inima și mintea celui iubit.

Transformă bosumflarea în rugăciune

Când cicăleala nu merge, mulți oameni se bosumflă. Dicționarul meu online definește bosumflarea ca “manifestarea prin tăcere a dezamăgirii, furiei sau resentimentelor”.³ Când ne îmbufnăm, hrănim nemulțumirea din noi, care crește în imaginația noastră, până când devine mai mare decât este în realitate. Calitățile partenerului sunt pe deplin uitate, iar distanța dintre noi crește. Nu știu de nicio căsnicie care să fie ajutată de acest obicei al îmbufnării. Știe cineva?

În loc să devii tăcut și ursuz, concentrează-ți energia în rugăciune de mijlocire pentru partenerul tău. Dumnezeu poate face lucruri mari prin intermediul rugăciunii. “Rugăciunea este cheia în mâna credinței, pentru a deschide tezaurul cerului, unde sunt păstrate resursele inepuizabile ale Celui Atotputernic.”⁴ Colaborează cu El – și vezi ce se întâmplă!

Sally a mea este o mare partizană a rugăciunii de mijlocire. Au fost situații în căsnicia noastră când ea a văzut la mine anumite lucruri ce trebuiau schimbate, spre binele relației și a familiei noastre. Încearca, în felul ei timid, să discute cu mine, dar în mintea mea lucrurile nu erau atât de limpezi ca în mintea ei. Atunci, ea s-a hotărât să recurgă la rugăciunea de mijlocire, zilnic, și a învățat ce anume funcționa și ce anume nu.

La început, își exprima în rugăciune motivul de îmbufnare: “Doamne, Jim are nevoie să-și schimbe comportamentul. Uneori e chiar bătăran și mă întristează foarte mult. Doamne, nu mai suport. Trebuie să faci ceva. Doamne, de ce nu-mi răspunzi la rugăciune?” Și repeta toate defectele mele o dată și încă o dată, în fața Domnului, în timp ce viziunea ei cu privire la mine devenea din ce în ce mai proastă.

3. Encarta(r) World English Dictionary (c) 1999 Microsoft Corporation.

4. Ellen G. White, Calea către Hristos, p. 94, orig.

Ulterior, mi-a spus că se ridică de la rugăciune mai împovărată decât atunci când se așezase pe genunchi.

Pe măsură ce a continuat să-L caute, Dumnezeu a învățat-o o metodă mai bună de a se ruga. În primul rând, a făcut-o să-și examineze propria atitudine față de mine. “Doamne, mărturisesc sincer că am resentimente față de Jim. L-am tratat cu răceală. Te rog să crezi în mine o atitudine frumoasă față de el și să mă ajuți să mă port cu el așa cum vrei Tu.”

Apoi menționa un defect care o deranja. “Doamne, ascultă-mi rugăciunea! Tu ne-ai unit. Am nevoie de ajutorul Tău. Jim nu vede unde greșește. Uneori își pierde cumpătul.” [Aici poți aminti propriile probleme. E important să-ți vezi soțul sau soția așa cum poate fi el sau ea în Isus. Acest lucru te poate ține departe de capcana îmbufnării.]

“Doamne,” continua Sally, “vrea să facă ce e bine, dar uneori anumite lucruri îl împiedică. Nu știi ce anume, dar Tu știi. Te rog, ajută-l așa cum știi Tu că e mai bine.”

Ultimul, dar în niciun caz cel mai puțin important aspect al rugăciunii de mijlocire găsit de Sally este faptul de a-și uni mâinile cu Dumnezeu și a lua măsura pe care El considera că ea trebuia să o ia. Uneori, era vorba de rostirea unor cuvinte blânde sau de începerea unei conversații dificile cu privire la subiect. Alteori, de oferirea unor atenții mai speciale sau de luarea unei poziții ferme împotriva răului. În unele situații trecea peste voința mea, lua decizii sau pur și simplu îmi împărtășea punctul ei de vedere.

“Doamne, sunt gata”, se ruga Sally. “Orice ar fi nevoie să fac pentru a reface căsnicia noastră, voi face, pe termen lung. Dacă trebuie să ne confruntăm cu probleme financiare sau cu pierderea sănătății – indiferent ce durere, jignire sau suferință va presupune – sunt pregătită. Ai acordul meu să faci tot ce va fi nevoie pentru a schimba situația noastră, iar eu Te voi urma. Dă-mi puterea și înțelepciunea Ta să urmez calea pe care ne-o arăți!”

Cu această nouă modalitate de a se ruga, Sally se ridică de pe genunchi simțindu-se mai ușoară. Inima i se umplea de încrederea că

Irezistibili

Dumnezeu va acționa în favoarea noastră și pornea la treburile ei zilnice cu zâmbetul pe buze – chiar dacă nervii mei erau încă nepotoliți. Procesul a durat mai mult decât și-ar fi dorit, dar în același timp s-a încheiat mai repede decât se aștepta. Dumnezeu a început să aibă, în sfârșit, o reacție din partea mea cu privire la lipsa mea de autocontrol și am început să mă schimb, pe măsură ce mi-am recunoscut nevoia și I-am predat lui Dumnezeu de nenumărate ori firea mea cea iute. Acolo unde bosumflările lui Sally nu făcuseră altceva decât să pună paie pe foc, rugăciunea ei a avut rezultate benefice pentru amândoi.

Înlocuiește acuzele cu respectarea granițelor

Faptul de a pune da vina pe partener pentru problemele noastre este ceva ce ne stă în fire multora. Acest joc al învinovățirii reciproce s-a jucat încă din ziua când Adam i-a răspuns lui Dumnezeu: “Femeia pe care mi-ai dat-o ca să fie lângă mine, ea mi-a dat din pom și am mâncat.”⁵ Problema e că acuzele devin singura (și unica) lor răsplată. Când dai vina pe altul ești propria ta victimă. Te simți neajutorat și dai fuga la partenerul mai puternic. Simți că nu ai un cuvânt de spus în cadrul relației.

În cele din urmă, acuzele înlocuiesc dragostea. Un soț încearcă să țină piept vinei care i se aduce, în timp ce celălalt soț încearcă să-l doboare. Unul dintre parteneri primește eticheta de “răul” familiei, în timp ce celălalt este obiectul resentimentelor și jignirilor. Faptul de a da vina pe cineva nu rezolvă problemele existente. Nimeni nu câștigă din acest joc al învinovățirii.

O metodă mai bună decât aruncarea vinei asupra celuilalt este discutarea problemei, cu multă iubire, făcându-l pe partener să înțeleagă că nu vei tolera anumite lucruri, vei stabili niște granițe și, dacă respectivul comportament continuă, va suporta consecințele.

Acesta este un subiect sensibil – mai ales în societatea și în bisericile noastre permissive, de astăzi. Dar Dumnezeu a folosit uneori o motivație

5. Geneza 3:12

puțin forțată pentru a-l trezi pe Israel. Când nicio metodă nu a mai funcționat, El a permis ca Israel să fie dus în captivitate de armatele babiloniene. De ce? Pentru că Dumnezeu ne iubește atât de mult, încât, dacă planul Său de a ne binecuvânta nu ne mișcă inimile, El permite să vină peste noi lipsa acelor binecuvântări, ca să ne motiveze. “Pentru că nu se aduce repede la îndeplinire hotărârea dată împotriva faptelor rele, de aceea este plină inima fiilor oamenilor de dorința să facă rău.”⁶ Nu sunt prea mulți cei cărora să le placă această variantă, în climatul creștin foarte permisiv al secolului XXI. Dar uite că este scrisă exact în Cuvântul lui Dumnezeu și este o opțiune legitimă, ce poate fi luată în calcul, dacă cel în cauză este mânat de Domnul, nu de firea pământească.

În căsnicia noastră, Sally mi-a permis – la început – să fac anumite lucruri. A adoptat o strategie blândă, conciliantă și răbdătoare cu mine, prin aceasta nefăcând altceva decât să mă înrăiască în trăsăturile mele regretabile de caracter. Dar acolo unde nu sunt consecințe pentru comportamentul nepotrivit, rareori există motivație pentru schimbare. Dacă Sally ar fi luat măsuri mai drastice de la bun început, drumul meu spre caracterul lui Hristos ar fi fost parcurs mult mai repede.

Modul în care stabilești granițele și hotărăști consecințele e tot secretul. Fiecare om este unic și este motivat de abordări diferite. Asigură-te că știi care sunt atitudinea și metodele permise de Dumnezeu. Apoi treci la acțiune, în Domnul. Încerci să-ți câștigi partenerul, nu să-l desființezi!

Am cunoscut câteva soții care, mânate de firea pământească, au spus: “Nu-ți mai fac de mâncare. Nu mai fac curățenie. Să-ți pui pofta în cui. Te învăț eu minte!” Și firea pământească trezește firea pământească. Ce semeni aceea seceri. De atitudinea cu care este rostit un lucru depinde dacă acesta va genera mai multă rezistență sau va fi primit cu sufletul deschis.

Dar, în niciun caz, să nu permiți ca teama de a rezolva într-un mod neobișnuit o problemă să te determine să nu o mai rezolvi deloc.

6. Eclesiastul 8:11; vezi și Levitic 26.

Irezistibilii

Cere-I lui Dumnezeu o inimă umilă, cere îndrumarea Sa și apoi acționează. Evaluează permanent situația, împreună cu El, pe măsură ce stabilești anumite granițe, cu iubire.

De exemplu, am văzut mulți bărbați care le adresează soțiilor cuvinte aspre, au o atitudine dominatoare, au o bolnăvicioasă lipsă de sensibilitate cât e ziua de lungă, după care se așteaptă ca acestea să fie iubite pasionale noaptea. Așa ceva e imposibil. Soția care permite un asemenea comportament devine ea însăși factorul încurajator negativ al soțului ei și amândoi vor culege roadele, prin pierderea adevăratei intimități – deoarece adevărata intimitate vine numai ca rezultat al unirii a două inimi în sinceritate, afecțiune și dragoste dezinteresată.

Aceste soții trebuie să le comunice foarte deschis soților lor faptul că, dacă nu există nicio dovadă de iubire în timpul zilei, nu va exista nicio dovadă nici în timpul nopții. Dar, este extrem de important cum e abordată această situație și atitudinea în care se trece la fapte. Nu rosti aceste gânduri ca pe o pedeapsă. Nu, de o mie de ori nu. Ci cultivă acel tip de comportament care naște dorința unei apropieri între voi. Un comportament nepotrivit va reduce la tăcere inima și sentimentele și, drept urmare, manifestările practice ale iubirii.

Unii creștini bine intenționați interpretează eronat versetele biblice în care se vorbește despre soția care trebuie să se supună soțului ei, susținând că ea trebuie să renunțe la conștiința ei și să dea dovadă de supunere oarbă la tot ce-și dorește soțul ei – indiferent de caracterul, dispoziția și dorințele lui. Ei cred că Biblia vrea să spună că soția nu trebuie niciodată să-i facă observații soțului sau să stabilească, plină de iubire, limite pentru comportamentul lui.

Nu, nu, nu! Scriptura exprimă clar faptul că Dumnezeu este factorul superior și, atât soțul, cât și soția trebuie să răspundă în fața Lui. O soție poate da dovadă de supunere totală numai față de Salvatorul ei, care a răscumpărat-o cu sânge pe Calvar. După aceea ea se poate supune soțului ei, însă numai atunci când acesta Îi este supus lui Dumnezeu. Când el nu I se supune lui Dumnezeu, soția trebuie să rămână supusă doar lui Dumnezeu – chiar dacă acest lucru înseamnă

să treacă peste voința soțului ei.⁷

Metoda granițelor este valabilă de ambele părți. Când o soție nu-și poate controla dorința de a cheltui bani sau nu poate ține casa în ordine, atunci soțul, mânat de Hristos, trebuie să înceteze să-i mai permită acest lucru. Ar trebui să-i facă observație în mod clar, să caute soluții, să o ajute să devină mai responsabilă și apoi să o lase să suporte consecințele, dacă schimbările reale se lasă așteptate.

De exemplu, în această situație, el ar putea spune: “Draga mea, țin la căsnicia noastră prea mult ca să te las să faci în continuare datoriile pe cardurile noastre de credit. Până când nu văd că poți să te ții de un plan de cheltuieli și poți să-ți controlezi impulsul de a face cumpărături, trebuie să-ți iau cardurile de credit. Știu că această măsură s-ar putea să te zbârlească puțin, dar țin prea mult la relația noastră ca să-mi pese de puțină ciufuleală.”

Când li se face această observație, unele soții s-ar putea să argumenteze: “Dar așa sunt eu. Așa am fost crescută. Pur și simplu trebuie să te împaci cu gândul.” Însă cu toții am putea să ne scuzăm defectele cu acest argument. Evanghelia înseamnă schimbare. “Căci în ei nu este nicio nădejde de schimbare și nu se tem de Dumnezeu.”⁸ Cu toții avem nevoie de schimbare. Niciunul dintre noi nu este perfect echilibrat. Dragostea extravagantă se obține la schimb cu dispoziția de a ne demonstra iubirea – nu de a ne controla soțul sau soția.

Scriptura spune că n-ar trebui să avem nicio legătură cu faptele zadarnice ale întinericului și că harul lui Dumnezeu va veni să ne învețe să rezistăm poftelor lumești și nesfinte.⁹ Cred că aceste texte înseamnă că, atunci când partenerul este hotărât să continue cu obiceiuri și practici distructive pentru el și pentru alții, noi trebuie să nu mai luăm parte la acele lucruri și să nu mai permitem acel comportament distructiv. Ci trebuie să-l lăsăm pe el să culegă ce a semănat, astfel încât să-și dorească să fi semănat o sămânță mai bună.

7. Vezi Efeseni 5:22; Coloseni 3:18; Iacov 4:7; Fapte 5:9.

8. Psalmi 55:19

9. Vezi Tit 2:11, 12; Efeseni 5:11.

Consecințele pe care le facem cunoscute ar trebui motivate de o atitudine de genul: “Te iubesc și te respect prea mult ca să-ți permit să te comporți în acest mod distructiv pentru unul sau amândoi dintre noi și, în cele din urmă, pentru căsnicia noastră.” Nu e cazul să specific ce trebuie făcut exact în anumite situații, dar iată mai jos câteva principii ce pot fi avute în vedere când se ia în calcul ideea de suportare a consecințelor:

- Ia această măsură cu multă rugăciune și cu mare atenție, nu impulsiv sau în valul emoțiilor puternice. Ia-ți timp să cercetezi principiile lui Dumnezeu și încearcă să înțelegi situația partenerului. Roagă-te, roagă-te și iar roagă-te! Asigură-te că ești condus de Dumnezeu, nu de firea pământescă.
- Aducerea la cunoștință a consecințelor ar trebui să aibă în vedere necesitatea luării unor decizii din partea celuilalt, nu pedepsirea lui. Ceea ce vrei să demonstrezi este că îți iubești și îți respecti soțul sau soția suficient de mult încât să îl/o ajuți să ia o decizie în respectiva privință. Trebuie să îți faci partenerul să înțeleagă că nu acționezi din frustrare și nici nu încerci să-l pedepsești. Ideea nu e să-l faci să se simtă prost.
- Atât consecințele în sine, cât și severitatea lor ar trebui să fie adaptate la comportamentul care trebuie schimbat. De exemplu, dacă soțul își lasă hainele murdare pe jos în baie, în loc să și le pună în coșul cu rufe, o consecință potrivită ar fi refuzul de a spăla respectivele haine împreună cu celelalte. Privarea de apropiere emoțională ar fi o măsură inadecvat de severă și fără nicio legătură cu greșeala ce trebuie îndreptată.
- Odată prezentate, aceste consecințe ar trebui să fie impuse – dacă nu, nu sunt cu nimic mai valoroase decât o amenințare fără acoperire.
- Ține cont de libertatea soțului sau a soției tale, ca individ, de a lua propriile decizii.
- Ar trebui să-i respecti drepturile.

Sfatul lui Isus

3. *Consiliere obiectivă* – Matei 18. Dacă tot împotmoliți sunteți, după toate încercările de a analiza problema împreună, principiul lui Isus prezentat în Matei 18:15, 16 spune că ar trebui apelat la un ajutor din afară. Îmi place punctul ăsta. De fapt, multe cupluri au nevoie de cineva care să le faciliteze comunicarea și să le ajute să creeze o punte în relația lor disfuncțională. S-ar putea să fiți nevoiți să renunțați la abordările distructive și să învățați să le înlocuiți cu abordări constructive, care încurajează comunicarea într-un mod sănătos, în loc să o blocheze. Suntem cu toții oameni și majoritatea intrăm pe un fâgaș din care, ca să ieșim, avem nevoie de ajutor. E ca atunci când ai nevoie de o altă mașină care să-ți tracteze mașina din șanț și să o pună înapoi pe drum.

Dacă acesta este cazul vostru, roagă-ți soțul sau soția să-ți spună de la cine ar vrea să cereți ajutor din exterior. Nu forța nota. Abordează-ți partenerul cu un spirit blând și liniștit. Fă câteva sugestii fără să îți impui punctul de vedere. Poate găsiți un bun consilier creștin. Poate pastorul sau un cuplu pe care amândoi îl respectați și îl cunoașteți ar fi dispus să vă ajute. Dar găsiți pe cineva cu care amândoi sunteți de acord și treceți la acțiune.

E bine dacă ambele părți merg la consiliere cu o inimă deschisă și cu o atitudine dispusă să audă o altă viziune și niște soluții. Dar chiar dacă situația voastră nu este aceasta, uneori un punct de vedere obiectiv al unui consilier imparțial poate produce o schimbare notabilă, pentru a ajuta unul sau ambii parteneri să-și vadă atitudinile care țin pe loc relația.

De exemplu, Duane și Melanie erau blocați în problema întârzierii ei cronice. Duane era ca mine – dacă ești la timp înseamnă că ai întârziat. Numai dacă ești mai devreme înseamnă că ai ajuns la timp. Melanie nu era deloc motivată de nevoia de a nu întârzia. Ori de câte ori mergea undeva ajungea în timp, după părerea ei. Duane ura ideea de a întârzia la întâlniri și programări. S-au certat în toate felurile cu privire la acest subiect și s-au împotmolit. Ea credea că el e prea chițibușar și ar trebui

Irezistibili

să se mai relaxeze. El era rănit de lipsa ei de dorință de a se clinti din loc.

Când au început consilierea cu pastorul lor, Melanie încă ținea la ideea că timpul nu contează. Pe măsură ce a lucrat cu ei, pastorul i-a arătat lui Melanie că atitudinea ei față de timp era mai mult o problemă de egoism decât de autodisciplină. Brusc, lui Melanie i s-a aprins un becuț. Ea a văzut ce însemna pentru Duane faptul că ea întârzia: lipsă de dragoste și de respect față de el, ca partenerul ei de viață. Cu ajutorul perspectivei oferite de o persoană obiectivă, ea a reușit, în final, să înțeleagă ceea ce Duane încercase să-i comunice de la bun început. Astfel, că ea a început să ia măsuri în privința întârzierii ei cronice, dar nu numai pentru că Duane avea dreptate, iar ea nu, ci pentru că ținea cu adevărat la el.

Consilierea a fost mașina care i-a tractat din groapă și le-a oferit soluția practică ce a rezolvat problema. Și pe voi consilierea vă poate ajuta. Faceți atâtea ședințe cât sunt necesare până când căsnicia voastră își găsește speranța și direcția de care are nevoie.

4. Răbdarea. Uneori, niciunul dintre pașii enumerați până acum nu produce speratele schimbări. În acest punct, trebuie să-ți dai seama dacă Dumnezeu vrea să continue cu aceleași măsuri până când soțul sau soția ia o decizie sau dacă e nevoie de alte măsuri, extreme. Am văzut soți ezitând, nehotărâți ani de zile, fără să aibă din partea partenerului vreun indiciu de atitudine cooperantă. Situații de genul acesta chiar pun la încercare dragostea extravagantă.

În era sms-urilor, ideea de a avea îndelungă-răbdare nu e la modă. Vrem o rezolvare pe loc. Rezultate imediate. Să încheiem povestea rapid. Dar în economia lui Dumnezeu, creșterea cere timp. Cel mai falnic cedru a fost la început o sămânță micuță. Așa cresc și oamenii. Schimbarea necesită elemente ca har, adevăr și timp.¹⁰

A da dovadă de har înseamnă a-l accepta pe partener cu toate părțile lui, bune și rele, și a-l iubi pentru ceea ce este el – nu pentru ceea ce ai vrea tu să fie. Această atitudine creează o zonă de siguranță

10. Vezi Ioan 1:14; Luca 13:6-9.

pentru soțul sau soția ta, în care își poate manifesta compasiunea și iertarea. Acest lucru este esențial pentru creștere. Totuși, doar singur, harul îl poate încuraja pe partener să profite. Așa că harul trebuie manifestat în legătură strânsă cu adevărul.

Adevărul este realitatea. Este ceea ce conferă direcție și consistență vieții noastre. Asigură disciplina și motivația de a identifica probleme și a căuta soluții. Împreună cu harul, adevărul acționează pentru refacerea căsniciilor noastre și a propriei noastre persoane, din starea de stagnare în care ne aflăm.

Asemenea luminii soarelui și a ploii care se revarsă asupra vegetației, harul și adevărul trebuie aplicate la căsnicia voastră, de-a lungul timpului, pentru ca aceasta să se poată dezvolta. Uneori, creșterea se produce în pământ, fără să se poată observa mare lucru în exterior.

În cazul lui Joe și al lui Joann, rezultatele s-au văzut după aproape șaisprezece ani, în care Joann a dat dovadă de dragoste extravagantă, neîntreruptă și dedicată – fără să existe vreun indiciu de răspuns din partea lui Joe. Dar într-o zi, Joe a mers la pastorul lui Joann și i-a spus: “Vreau să mă pregătesc pentru botez. Vreau și eu ceea ce are soția mea.” Prin viața ei răbdătoare, Joann l-a întors pe soțul ei din greșelile lui, iar acum amândoi se bucură de o căsnicie fără suferință.

Mă gândesc și la Jeff, care ani de zile a îndurat cu răbdare stilul de viață libertin al soției lui. În prezent, amândoi sunt trecuți de șaiszeci de ani. Recent, am primit un e-mail de la soția lui Jeff: “Ne putem întâlni toți trei? Sunt gata și știu că și Jeff este. Vrem ajutorul dumneavoastră.”

Numai Dumnezeu poate ști ce va face sau ce nu va face dragostea extravagantă în căsnicia ta. De aceea nimeni nu îți poate spune cât de mult trebuie să aștepti și de câte ori trebuie să întorci și celălalt obraz. Numai Dumnezeu știe și depinde de tine să te apropii în așa măsură de El, încât să te poată îndruma îndeaproape pe această cale. Când ne căsătorim, intrăm într-un “legământ al dragostei”, la bine și la rău, în vremuri de boală și în vremuri de sănătate. Acesta este un jurământ sacru, care trebuie respectat în practică.

Bineînțeles, când te căsătorești, te aștepti să ai parte de tovarășie, intimitate și o relație foarte strânsă cu partenerul tău. Dar chiar dacă aceste așteptări nu ți s-au împlinit, poți avea o viață fericită într-o căsnicie nefericită, dacă vei face pașii pe care i-am discutat în capitolele 2 și 3. Dumnezeu este Izvorul de dragoste și de bucurie – și doar pentru că partenerul tău nu pune în practică “planul A” pe care Dumnezeu îl are pentru căsnicia voastră, nu înseamnă neapărat că ești condamnat la nefericire. Dumnezeu a promis că-ți va împlini toate nevoile și Se va ține de cuvânt, în măsura în care tu ai încredere în El și Îl iubești cu fiecare fibră a ființei tale.

5. *Separarea.* Da, separarea este o opțiune legitimă când comportamentul scăpat de sub control al unui soț sau al unei soții pune în pericol sănătatea fizică, mintală și spirituală a celuilalt. Chiar și Dumnezeu, în cer, a trebuit să facă uz de separare ca un mijloc de protecție împotriva pagubelor spirituale pe care Lucifer le cauza printre îngeri.

Separarea poate fi instrumentul de trezire a părții care greșește și poate transmite un mesaj foarte serios cu privire la faptul că anumite situații sau comportamente nu pot continua. Totuși, nu folosi separarea cu scopul de a fugi de răspunderea dată de jurămintele de căsătorie și/ sau cu scopul de a te ascunde de probleme. Separarea ar trebui să-l ajute pe partenerul tău să ia o decizie capitală, în timp ce ție îți oferă o umbrelă protectoare față de cel care te rănește.

Abuzul domestic este o problemă uriașă astăzi – atât în căminele religioase, cât și în cele nereligioase. Numai în anul 2001, 588.490 de femei americane (peste jumătate de milion) au fost victimele violențelor nonfatale comise de partenerul lor. În medie, peste trei femei sunt omorâte de soții sau iubiții lor în fiecare zi în Statele Unite.¹¹ Dar, deși majoritatea victimelor violenței domestice sunt femei, și bărbații pot fi ținte ale abuzului.

Abuzul domestic înseamnă ceva mai mult decât violența fizică. Poate presupune abuz emoțional, abuz sexual, abuz economic sau izolare. Abuzul domestic apare atunci când unul dintre parteneri

11. Biroul de statistică privind justiția, criminalitatea și violența între parteneri, 1993-2001, februarie 2003.

încearcă să-l domine și să-l controleze pe celălalt. El sau ea se folosește de frică, vinovăție, rușine și intimidare să-l doboare pe celălalt și să obțină putere totală asupra lui. Soțul sau soția abuzivă își poate amenința partenerul sau îl poate răni pe el sau pe alții din familie. Abuzatorul nu recunoaște statutul de persoană de sine stătătoare al partenerului și îl tratează ca un dușman care trebuie învins, nu ca un partener care ar trebui iubit și prețuit.

Aceste situații de abuz sunt cu totul altceva decât situațiile în care doi soți au opinii diferite cu privire la un lucru și caută să găsească soluții. Situațiile de abuz sunt rareori rezolvate fără separare. Faptul de a continua viața cu persoana care te abuzează îți lasă cicatrici pe termen lung ție, copiilor tăi și abuzatorului. Separarea poate fi unul dintre cele mai pline de iubire lucruri ce trebuie făcute.

Dacă ești victima abuzului, caută ajutor la Dumnezeu și la cei din comunitatea locală care te pot susține și ajuta să faci un plan și să iei măsuri practice.

Deseori, după separare, abuzatorii vor avea o “experiență spirituală” și vor promite că niciodată nu-și vor mai abuza partenerul. Apreciază această decizie și atitudine, dar rămâi circumspect. Dacă cel care abuzează vrea într-adevăr să se schimbe și să se împace cu tine, el sau ea va trece prin dificilul proces de consiliere spirituală, consiliere terapeutică și terapie de grup.

În cazurile de abuz, consilierea maritală nu ar trebui să intre în discuție decât după ce toate părțile simt că abuzatorul face progrese în ceea ce privește tulburările lui de personalitate. Evaluează-i hotărârea de a-și sprijini familia! Plătește pensie alimentară sau pensie de întreținere? Este interesat de compania unor persoane creștine? Respectă toate deciziile tribunalului?¹² Participă regulat la ședințele de terapie? Până când abuzatorul nu dă dovadă că a făcut progrese în chestiunile legate strict de abuz, nicio problemă maritală nu poate fi rezolvată. Abuzul este un nor care pune în umbră toate celelalte comportamente

12. În Statele Unite, separarea poate fi decisă de un tribunal, pentru cuplurile care nu sunt încă pregătite pentru un divorț. – n.tr.

Irezistibili

și probleme de comunicare. Atâta vreme cât abuzul se produce, nu e realist să se aștepte din partea victimei să încerce să rezolve alte probleme maritale, chiar și acelea în care trebuie ea însăși să facă schimbări.

Separarea maritală nu e un lucru prea simplu. Dar, dacă Dumnezeu te conduce pe acest drum, poți merge în siguranță alături de El și poți fi sigur că El urmărește binele tău – și binele partenerului tău abuziv –, pentru a crea între voi dragostea aceea irezistibilă. Uneori, poate părea ceva imposibil, dar la Dumnezeu totul este posibil. Nu-ți pierde curajul! Dumnezeu e alături de tine!

Un cuvânt despre divorț

Dumnezeu a lăsat o porțiță foarte îngustă pentru ieșirea din contractul de căsătorie: imoralitatea sexuală.¹³ De ce? De ce cultura noastră – și chiar biserica – pare să caute modalități de a lărgi semnificația acestei stipulări clare? De ce Dumnezeu a limitat atât de strict posibilitatea de dizolvare a căsătoriei cu acordul Său?

După părerea mea, pentru că relația de căsătorie reprezintă adevărul legământului de iubire în care Dumnezeu vrea ca fiecare dintre noi să ne simțim în siguranță. Dacă acest legământ este încălcat, sentimentul de siguranță al soțului, soției, copiilor, rudelor, comunității și al societății este profund afectat. Din acest motiv urăște Dumnezeu divorțul.¹⁴ Pentru că lezează esența a tot ceea ce familia și casa ar trebui să fie. Drept urmare, El așteaptă din partea noastră să trăim având conștiința unui legământ durabil și să creștem într-un spirit de iertare și împăcare.

Divorțul nu rezolvă o căsnicie cu probleme, ci îi pune capăt. Dumnezeu permite divorțul în cazul extrem, dar nu îl impune. El ar prefera mult mai mult ca acea căsnicie să se vindece. Trebuie să luptăm pentru relația noastră de căsătorie. Merită efortul. Cunosc cupluri căsătorite de treizeci de ani, în care ambii parteneri s-au implicat în relații adultere, dar care, în cele din urmă, și-au întors sentimentele unul spre celălalt.

13. Vezi Matei 19:9

14. Vezi Maleahi 2:16

Prea mulți dintre cei pe care i-am consiliat cred că dificultățile din căsnicie sunt cauzate de faptul că s-au căsătorit cu persoana nepotrivită. Sunt convingși că, dacă se căsătoreau cu altcineva, lucrurile ar fi stat altfel. Deseori, ambii parteneri au în sinea lor probleme pe care nu le-au rezolvat, fiindcă au fost prea ocupați cu cicăleala, bosumflarea și acuzarea partenerului. Ei cred că următorul partener de căsătorie va fi mai potrivit pentru ei, doar ca să descopere – cu timpul – că și noul soț sau noua soție are probleme chiar mai mari decât fostul sau fosta și că ei înșiși nu și-au tratat propriile neajunsuri interioare. Dacă într-o căsnicie nu ți-ai rezolvat problemele de caracter pe care le ai, vei continua să crezi probleme și în următoarea căsnicie. Simpla schimbare a partenerilor nu este soluția.

Totuși, dacă divorțul reprezintă cea mai bună variantă pentru situația ta, nu-ți pierde curajul! Cu Hristos ca Tovarăș, poți construi o casă a păcii și siguranței – chiar dacă în singurătate.

Curaj!

Nu am cuvinte să accentuez importanța acestui întreg proces de punere în practică – neobosit și din toată inima – a primului principiu enunțat în acest capitol. Niciunul dintre noi nu putem, prin noi înșine, să refacem o căsnicie zdruncinată sau distrusă. Numai Dumnezeu poate citi inima ta și a soțului sau soției tale. El știe de cât timp este nevoie, care sunt motivațiile necesare și sacrificiile care se cer pentru a face căsnicia voastră irezistibilă.

Nu renunța, până nu ești sigur că Dumnezeu îți cere să renunți. Ceea ce poate părea imposibil în ochii noștri umani poate fi foarte posibil în ochii Iubirii infinite. Acum un an și ceva în urmă, asistenta mea personală s-a despărțit de soțul ei. Atât eu, cât și ea i-am acordat căsniciei ei aproape cinci la sută șanse de supraviețuire. Dar astăzi, căsnicia ei e excelentă. Împreună cu Dumnezeu, ea și soțul ei au făcut ca relația lor să treacă de la incompatibil la irezistibil. Și tu și partenerul tău, alături de Dumnezeu, puteți face același lucru!

Întrebări de studiu pentru capitolul 8

1. Ești dispus să faci pașii necesari, indiferent care ar fi aceștia, pentru a întoarce inima partenerului tău de la căile lui greșite?
2. Comportamentul tău se potrivește cu declarația ta de credință?
3. Ești dispus să lași luminița ta să lumineze, pentru a genera strălucire în soțul sau soția ta?
4. Ești dispus să apelezi la un consilier marital imparțial?
5. Crezi că “motivațiile extreme” pot fi folosite eficient, dacă sunt puse în practică “în Domnul”?
6. Ești dispus să persisti în “legământul tău de iubire” până când se va transforma în dragoste extravagantă de ambele părți?
7. Dacă fiind situația ta dramatică, te cheamă Dumnezeu să te separi de soțul sau de soția ta pentru a-i motiva decizia și/sau a proteja părțile nevinovate implicate?
8. De ce crezi că Dumnezeu urăște divorțul?

CAPITOLUL 9

De la incompatibil la irezistibil

*“Îi voi duce pe orbi pe un drum necunoscut de ei,
îi voi povățui pe cărări neștiute de ei,
voi preface întunericul în lumină înaintea lor
și locurile strâmbे în locuri netede:
iată ce voi face și nu-i voi părăsi.”*

– Isaia 42:16

Era în Sabat dimineața. Jeanette era trezită devreme, stabilind ultimele detalii la programul pentru copii de la Școala de Sabat, repetând puțin partitura de pian pentru biserică, împachetând mâncarea pentru masa de părtășie și pregătind micul dejun. Bradley, fiul ei de opt ani, era la duș, iar Rady, soțul ei, era încă în pat. Gândindu-se la Rady, au cuprins-o sentimente contradictorii cu privire la conflictul nerezolvat din ziua precedentă – care, în realitate, nu era altceva decât o nouă manifestare a unei tensiuni clocotind, care se adăugase la ani de neînțelegeri și amărăciune. Jeanette nu-și putea da seama ce sentiment era mai puternic – dorul după dulceața pierdută din timpul scurtei lor prietenii înainte de căsătorie sau resentimentul generat de tragismul situației lor prezente.

Lacrimi au început să-i curgă pe obraji, în timp ce se gândea la “alea prieteniei”. Ea și Rady nu se cunoșteau de foarte mult timp când el a invitat-o să se plimbe împreună pe alea din fața casei ei. Era una dintre acele nopți romantice, cu lună plină, iar Rady a rostit

Irezistibili

întrebarea care îi stătea pe inimă: “Jeanette, îmi place foarte mult de tine și mă întrebam dacă nu cumva ar putea fi ceva mai mult între noi decât prietenie.”

Roșind, Jeanette a încetat să mai respire pentru o clipă. După o ezitare ușor surprinsă, a murmurat: “Și mie îmi place foarte mult de tine.” Plimbarea lor sub lună plină s-a încheiat cu o îmbrățișare caldă, care a aprins focul unei prietenii în trombă.

S-au trezit irezistibil îndrăgostiți și puteau discuta unul cu altul ore întregi. Au văzut că nu era niciun subiect pe care să nu-l poată aborda împreună. Sinceritatea lor reciprocă le-a împletit imediat inimile. Rady era blând, înțelegător și plin de compasiune. Se purta cu Jeanette ca și cu o prințesă și o făcea să se simtă de parcă, în ochii lui, ea nu putea greși cu nimic. Jeanette era blândă la vorbă, sensibilă și atrăgătoare. Avea grijă de corpul ei și îi plăceau, în aceeași măsură ca și lui Rady, activitățile antrenante de exterior, cum ar fi alergatul și alpinismul.

Deseori am spus că “scânteia” este unul dintre elementele esențiale de care au nevoie (printre altele)¹ cei care se gândesc să se căsătorească. Ei bine, Rady și Jeanette aveau această scânteie. Se vedea de la o poștă. Atracția lor unul pentru altul era vizibilă, puternică, dulce și irezistibilă.

Ca o minune, un adevărat paradis! Fiecare simțea că a găsit iubirea vieții lui și abia aștepta să se căsătorească. Atât Rady, cât și Jeanette trecuseră prin eșecul și senzația de pierdere ale unei căsnicii eșuate și fiecare își dorea o relație care să le dea sentimentul de împlinire. Erau hotărâți să continue să comunice și după ce se vor căsători și să nu permită să treacă o zi fără să-și rezolve eventualele neînțelegeri sau jigniri.

De la irezistibil și incompatibil

Cum e posibil ca bunele lor intenții, solemnele lor promisiuni și fierbințile lor dorințe să dispară atât de rapid? În locul paradisului pe

1. Vezi capitoul-cadou pentru câteva idei speciale pentru cei care vor să vadă dacă sunt meniți unul pentru celălalt.

care îl așteptau, s-au trezit într-un balansoar pe care nu-l observaseră niciodată și nici nu se confruntaseră cu el în căsniciile anterioare. Rady a început să fie pretențios și poruncitor, iritabil și egoist acasă – în timp ce la biserică era în continuare un creștin model. Jeanette a încercat din răspuțeri să se conformeze în exterior pretențiilor lui Rady, dar în interior se simțea o victimă și se lupta cu sentimente de amărăciune, care izburneau în cuvinte și gesturi nervoase, din când în când.

Ziua de ieri nu fusese cu nimic diferită. Pe măsură ce se gândea la ea, Jeanette era cuprinsă de resentimente care creșteau în inima ei ca un val pornit să distrugă orice trăire pozitivă pe care ar fi avut-o anterior.

Rady și Jeanette răspuseseră apelului de a se muta la țară și își construiau o căsuță în zona rurală din Idaho. Pentru a economisi bani, locuiau într-una din camerele care erau gata, terminând pe rând celelalte încăperi. Cu o zi înainte de acest Sabat, zugrăviseră unul dintre dormitoare. Jeanette folosea o pensulă pentru colțuri, în timp ce Rady folosea un trafalet pentru suprafața întinsă a pereților. Jeanette făcea tot posibilul să se facă utilă, dar nu părea că reușește să facă totul așa cum trebuie.

Rady s-a uitat peste umăr, a oftat iritat și a izbucnit: “Dă-o-ncolo de treabă, Jeanette! Nu vezi că nu mai ai vopsea pe pensula aia? De câte ori ți-am spus că trebuie să înmoi pensula des în vopsea? Ce-ai? Orbu’ găinilor?”

Ochii lui Jeanette scânteiau de indignare, dar și-a mușcat limba și a pus mai multă vopsea pe pensulă. Câteva momente mai târziu, Rady s-a uitat să verifice din nou și a suflat apăsător a nemulțumire: “Acuma pui prea multă vopsea! Nu vezi cum curge?”

Smulgându-i nervos pensula din mână, a împins-o la o parte. “N-am decât să fac totul singur! Nu văd ce-i așa de complicat?” Uitându-se la ea server încă o dată, a adăugat pe un ton poruncitor: “De ce nu te duci mai bine să faci ceva de mâncare? Vreau să mănânc după ce termin de făcut colțurile tale.”

Clocotind, Jeanette a ieșit din cameră cu pași apăsați, a coborât pe scări și s-a dus în bucătărie. Rady a continuat să zugrăvească, frustrat

Irezistibili

de incapacitatea lui Jeanette. Curând a terminat treaba și a coborât să mănânce.

“Încă nu e gata masa?” a întrebat el scurt.

“Nu încă!” a răspuns ea, pe un ton defensiv.

“Hm, așteaptă leul după ban,” a comentat el sarcastic.

Vai, cât mai ura Jeanette această expresie! Părea să fie una dintre modalitățile preferate de Rady de a-i atrage atenția că nevoile lui, dorințele lui, proiectele, timpul și prioritățile lui erau mai importante decât ale ei. Cel puțin, ei așa i se părea. Din nou, Jeanette și-a mușcat limba. Dar furia ei se exprima foarte puternic prin limbajul corporal, trântind una și alta, în timp ce așeza masa.

Jeanette l-a chemat pe Bradley la masă, dar Rady s-a așezat fără să mai aștepte, și-a făcut singur rugăciunea și a început să mănânce. Ea și Bradley s-au rugat împreună și au mâncat pe tăcute. Când a terminat de mâncat, Rady s-a ridicat și s-a trântit pe canapea, pentru un pui de somn, în timp ce Jeanette și Bradley au spălat vasele.

Acum, în această dimineață de Sabat, aceste scene și altele asemenea se desfășurau din nou și din nou prin fața ochilor lui Jeanette. De ce nu poate Rady să se poarte frumos? De ce nu-și vede măcar din când în când lungul nasului? Resentimentele ei au început să crească în intensitate, dar ea le-a înăbușit. La urma urmei, creștinii nu explodează în nervozitate.

Între timp, sus în dormitor, în pat, Rady medita asupra săptămânii. Avea o vagă impresie că lucrurile nu mergeau prea bine în căsnicia lor – și, sincer vorbind, nici el nu era fericit – dar a dat din umeri a renunțare. Pentru el, asta era viața normală de familie. Nu-i plăcea când Jeanette era bosumflată, dar și-a zis în sinea lui că și așa nu avea ce să-i facă.

Familia s-a îndreptat spre biserică în liniște, fiecare absorbit de propriile gânduri. Când au ajuns, Rady s-a transformat în alt om. Zâmbea, vorbea amabil cu unii și cu alții, dădea mâna cu toată lumea, pe câțiva i-a îmbrățișat și a condus programul ca un prezbiter entuziasmat ce era.

Jeanette era obișnuită cu această transformare, dar de fiecare dată se întreba: De ce nu poate fi așa și acasă? De ce nu se poartă cu mine măcar așa cum se poartă cu cei de la biserică? Același fenomen se întâmpla la magazin, la bancă sau la oricare loc de muncă a lui Rady. Jeanette s-a convins în sinea ei că ar fi mult mai bine să nu mai fie soț și soție. Să fie doar buni prieteni. Dar acum era prea târziu. Înăbușindu-și odată în plus resentimentele, Jeanette a afixat un zâmbet larg și s-a concentrat pe responsabilitățile ei de la biserică.

Vă puteți regăsi în situația lui Rady și a lui Jeanette? Tu și partenerul tău de viață ați jucat vreodată acest joc al unui tip de comportament în particular și al altui comportament în public? Rady și Jeanette erau foarte zeloși în multe lucruri bune. S-au implicat până peste cap în procesul de mutare la țară, în reforma sănătății, a îmbrăcămînții și în home schooling pentru fiul lor. Erau activi la biserică și în proiectele pentru comunitatea lor. Au mers chiar și într-o expediție misionară de trei săptămâni în India, au ținut întâlniri evanghelistice și au contribuit la înființarea unei noi biserici. Toate aceste lucruri erau bune și își aveau locul lor, dar nu puteau să înlocuiască rezolvarea neînțelegerilor dintre ei, care făceau din casa lor un loc al nefericirii.

Rady și Jeanette au continuat să se dea în acest îngrozitor balansoar un număr bunicel de ani, până când Jeanette a făcut un anunț cam pe nepusă masă: “Dragul meu, sunt însărcinată!” S-a uitat cu atenție la fața lui Rady, sperând la o reacție plină de gingășie.

Dar Rady nu se putea gândi decât la responsabilitatea în plus pe care o presupunea un copil. Deja se simțea copleșit, iar ideea unei “probleme” în plus pe capul lui, pur și simplu, era prea mult. Fața i s-a înroșit, mușchii gâtului i s-au încordat și cuvinte pline de frustrare i-au ieșit pe gură: “De ce ai lăsat să se întâmple așa ceva? Poate avem noroc și o să pierzi și sarcina asta!”

Cuvintele lui s-au înfipt ca un pumnal. Ea își dorea atât de mult acel copil! Dar după trei luni, dorința lui Rady s-a împlinit. Jeanette a încercat să treacă peste pierderea suferită, dar s-a trezit înecat în durere

Irezistibili

și depresie, din care nu găsea nicio cale de ieșire. Starea ei o împiedica să-i satisfacă toate cerințele lui Rady. El reacționa cu și mai multă critică, ce nu făcea altceva decât să-i adâncească ei depresia. Joaca lor pe balansoar devenise ca o alunecare pe o spirală în jos.

“Așa cum sunt”

Jeanette tânjea după o atmosferă de stabilitate, de dragoste și acceptare, dar îi era clar că Rady nu avea să-i ofere ce avea ea nevoie. În disperare, a început să-L caute pe Dumnezeu ca niciodată până atunci. Fără să-și dea seama, aplica principiul 1 pe care l-am discutat la începutul acestei cărți: îndepărtarea de fântânile crăpate și îndreptarea spre Izvor. În loc să facă o rutină din cititul Bibliei, rugăciune și obligațiile ei de la biserică, Jeanette a început să-L lase pe Dumnezeu să se ocupe de durerea și luptele ei. S-a agățat de promisiunea lui Isus din Ioan 6:38 ca un om care stă să se înece, de cel care vine să-l salveze: “pe cel ce vine la Mine nu-l voi izgoni afară”.

Rănită și la capătul puterilor, a strigat: “Doamne, sunt sătulă de jocul de-a religia exterioară, în timp ce în interior sunt nefericită și distrusă. Dacă într-adevăr vorbești serios, atunci oferta Ta trebuie să fie valabilă și pentru mine și să acționeze acolo unde mă doare cel mai rău. Vin la Tine așa cum sunt. Sunt ca unul dintre acele ‘morminte văruițe’ pe care le-ai amintit Tu – descurcându-mă foarte bine să joc rolul religiei, în timp ce în sufletul meu sunt ciuruită de sentimente putrede, gânduri chinuitoare și multă durere. Văd și eu că nu mă pot salva singură, nu mă pot repara. Mă las în voia milei Tale!”

A renunțat să mai încerce să se ridice deasupra poverilor ei zdrobitoare și, făcând acest lucru, s-a lăsat în brațele lui Dumnezeu. El era pe aproape, pregătit pentru acest moment. În loc să o condamne pentru starea ei disperată, a strâns-o în brațe și i-a șoptit blând la ureche: “Nu te teme de nimic, căci Eu te izbăvesc, te chem pe nume: ești [a Mea].”²

2. Isaia 43:1

O, ce ușurare, ce binecuvântare era să fie eliberată de luptele ei, odihnindu-se în brațele lui Dumnezeu! El era cu adevărat pentru Jeanette un izvor nesecat de viață, iar ea L-a prins cu putere, bând cu nesaț, pentru a-și potoli setea. Psalmul 139 a devenit pentru ea ca o respirație continuă, în rugăciune: “Doamne, Tu mă cercetezi de aproape și mă cunoști. [...] Vezi dacă sunt pe o cale rea și du-mă pe calea veșniciei!” (versetele 1 și 24)

Dumnezeu a început să o conducă într-un proces de examinare a concepțiilor ei despre El și despre viață – și aici Jeanette a descoperit rădăcina nefericirii ei. Fără să-și dea seama, le permisesse oamenilor să ocupe în inima ei locul care Îi aparține exclusiv lui Dumnezeu.

Jeanette era genul de persoană care făcea pe plac la toată lumea – îi era frică să gândească pentru ea însăși și se simțea obligată de așteptările celor cu personalitate puternică din viața ei, mai ales cele ale soțului ei. Scopul vieții ei era să fie aprobată de cei din jur și niciodată nu simțea că se ridică la așteptările lor. Ura controlul pe care Rady îl exercita asupra ei, dar considera că era de datoria ei să fie binevoitoare și să se supună. Simțea că nu are alternativă – că și Dumnezeu aștepta același lucru din partea ei. Tehnica ei de rezolvare a conflictelor era aceea de a nu avea nicio opinie proprie, să fie cât se poate de pasivă și cât de mică se putea și să lase ca cealaltă persoană să aibă câștig de cauză. Când nu le făcea altora pe plac, se temea să nu fie respinsă. Dar când reușea să le facă pe plac, aprobarea pe care o primea era de scurtă durată, iar dezamăgirea ei se exprima prin furie, resentimente, invidie și gelozie.

Dumnezeu a început să o învețe pe Jeanette că ceea ce își dorește sau așteaptă o altă persoană nu e neapărat ceea ce așteaptă Dumnezeu din partea ei. Dumnezeu voia să aibă o relație strânsă cu Jeanette și să o îndrume personal. Voia să o ajute să-și dezvolte individualitatea, astfel încât să poată spune “nu” atunci când trebuia, să-și poată exprima propriile gânduri și opinii și să aibă un cuvânt de spus în cadrul relațiilor ei.

Fericire într-o căsnicie nefericită

“Doamne, vrei să spui că pot fi o soție fericită într-o căsnicie nefericită? Că pot fi mulțumită în sinea mea chiar dacă Rady se poartă urât cu mine?” a întrebat ea.

“Da, asta vreau să spun! Nu Rady este cel care îți satisface ție toate nevoile – ci Eu. Planul meu A este să lucrez asupra lui Rady și să-l conving să îți satisfacă nevoile, dar dacă el nu reușește acest lucru, nu sunt legat de mâini. Încă te pot umple cu dragoste, bucurie și pace – indiferent de conjuncturile în care te afli.”

Pe măsură ce Jeanette trăia această experiență cu Dumnezeu, a început să prindă gustul libertății, pe care nu-l cunoscuse niciodată până atunci. Găsise o stâncă stabilă pe care să construiască și din acel moment viața ei n-a mai fost aceeași.

Imediat ce Principiul 1 a început să-și găsească aplicabilitate în viața ei, Principiul 2 a devenit posibil de la sine. În loc să încerce cu disperare să-i facă pe plac lui Rady, astfel încât el să o recompenseze cu aprecierea lui, Jeanette a început să se lase condusă de Dumnezeu în modul de a relaționa cu Rady. A început să învețe cum să-și iubească soțul în mod profund, fără ca principalul motiv să fie vreun lucru egoist pe care să îl aibă de câștigat.

De exemplu, Dumnezeu i-a cerut lui Jeanette să înceapă să-l întâmpine pe Rady la ușă cu o îmbrățișare caldă, un sărut și un zâmbet, atunci când el se întorcea acasă de la serviciu – chiar și atunci când Rady se purta rece cu ea, iar ea nu avea niciun chef să facă acest lucru. A fost nevoie și de ultima picătură de renunțare la sine și de multă încredere în Dumnezeu, dar într-un final, ea s-a lăsat condusă de Dumnezeu și a simțit o libertate pe care nu o cunoscuse până atunci.

Uneori, Dumnezeu o îndruma să spună “nu” la așteptările lui Rady, lucru care îi ridica serioase probleme în latura mai slabă a personalității ei. Era atât de obișnuită să cedeze! Se lupta pe dinăuntru și găsea în Dumnezeu puterea de a suporta reacția de nemulțumire a lui Rady. Când el o trata cu răceală, în timp ce se purta cu căldură cu alții, Jeanette a învățat să-și găsească mulțumirea de sine în Dumnezeu,

în loc să se retragă și să se bosumfle. A început să învețe și să pună în practică modalități de a fi o soție mai bună, o casnică mai bună și o mamă mai bună; a învățat cum să realizeze legături emoționale la un nivel mai profund, în loc să se rezume la un nivel superficial. A devenit mai stabilă emoțional. Dar să nu credeți că i-a fost ușor. Nu i-a fost deloc – pentru că reacția lui Rady nu a fost cea la care vă așteptați!

Rady a observat schimbarea la Jeanette, dar în loc să se bucure, s-a alarmat. Ea devenea bucuroasă și mulțumită. Trecutul îl învățase pe Rady să caute să dețină controlul, nu să aibă legături sufletești profunde cu cei din jur. Cum senzația lui de control începea acum să se risipească, în locul ei a început să se instaleze senzația de distanță dintre el și Janette, care existase de fapt de multă vreme. El nu mai putea să o “calce pe nervi” și să primească aceași reacție.

Răspunsul negativ al lui Rady la libertatea câștigată de ea a pus-o pe Jeanette la grea încercare. S-a luptat în repetate rânduri cu dilema: Să rămână la libertatea ei și să continue să crească în Dumnezeu? Sau să se facă mică de tot și să se întoarcă la vechile tipare?

Jeanette a ales să facă pași înainte în noua ei experiență creștină. În repetate rânduri, și-a spus în sinea ei: “Cred că Dumnezeu mă poate schimba. Cred că Dumnezeu îl poate schimba pe Rady. Și cred că, împreună cu Dumnezeu, putem avea o casă fericită.” Era sigură că, în timp, Rady va dori și el ceea ce avea ea și apoi casa lor va deveni una plină de bucurie.

În schimb, tensiunea părea să escaladeze. Pur și simplu Jeanette nu înțelegea. Devenea o soție și o mamă mai bună, mai veselă, mai săritoare și mai atentă – dar Rady părea să devină din ce în ce mai morocănos și mai arogant.

A încercat să fie înțelegătoare, dar toate încercările ei de a se apropia de soțul ei erau primite cu răceală sau răbufniri înverșunate. Cu cât trecea timpul, cu atât tensiunea devenea mai mare. Rady era blocat în niște idei false de care avea nevoie să scape, dar se temea de schimbare atât de mult, încât ocolea respectivele “zone”, așa că nu își identifica

Irezistibili

acele concepții greșite și nu le înlocuia cu adevărul. Această atmosferă beligerantă s-a intensificat de-a lungul a șase ani.

În tot acest timp, Rady, Jeanette și Bradley participau la taberele noastre, iar noi nu vedeam altceva decât o familie liniștită, drăguță, care se prezenta destul de bine. Sally a ajutat-o pe Jeanette în ceva probleme legate de educația copiilor, iar Jeanette a început să corespundă cu ea în legătură cu demersul ei spiritual. Încetul cu încetul, am început să punem cap la cap ce se întâmpla de fapt în spatele ușilor închise.

În una dintre tabere, m-am așezat pe o bancă alături de Rady și am discutat pe larg despre experiența creștină și despre cum aceasta ar trebui să se traducă în cele mai strânse relații. Rady era foarte bun la teorie, dar când am împins discuția spre latura practică, a devenit foarte nehotărât și a refuzat să-și ia un angajament. Și nu e singurul în această situație. Am întâlnit o mulțime de bărbați – și câteva femei - asemenea lui. Aceștia țin adevărul în curtea exterioară. Când încerc să-i ajut să-l introducă înăuntru, prin decizii simple, de exemplu să-și ia angajamentul să spună un cuvânt frumos în fiecare zi partenerului de viață, nu vor să facă acest pas. Îl evită, se eschivează și amână.

Tensiunea dintre Rady și Jeannete continua să crească. Stresul începea să devină nociv. Jeanette învățase să fie o soție fericită într-o căsnicie nefericită, totuși situațiile nerezolvate cu care se confrunta familia și-au luat tributul în ceea ce privește sănătatea și energia ei. Era pe deplin devotată lui Dumnezeu și soțului ei, dar, dacă soțul ei și Dumnezeu nu erau pe aceeași lungime de undă, ea avea să-L urmeze pe Dumnezeu.

Cinci variante

Dumnezeu a început să-i arate lui Jeanette că dragostea extravagantă nu înseamnă să te mulțumești cu starea de lucruri prezentă, ci presupune schimbare. În timp ce respecti drepturile celeilalte persoane, nu trebuie să te complaci în ceva rău. Pe măsură ce situația se apropia din ce în ce mai mult de punctul critic în familia lor, Jeanette

se ruga și încerca toate abordările care îi treceau prin minte ca să facă pace, fără să-și calce pe conștiință.

Într-o zi ne-a sunat și ne-a împărtășit lupta ei. I-am sugerat că are cinci opțiuni, similare cu cele pe care le-am discutat în capitolul precedent:

1. *Continuarea în situația actuală.* Jeanette era deja convinsă că Dumnezeu o chema să facă altceva. Situația era distructivă pentru toți cei trei membri ai familiei lor.

2. *Divorțul.* Aceasta este o opțiune pe care o aleg mulți. Dacă s-au lovit cu capul de zid timp de șase ani, consideră că au făcut suficient și renunță. Dar Jeanette și Rady nu aveau temeuri biblice pentru divorț. Mai mult decât atât, Jeanette nu voia să divorțeze. Voia să-și repare căsnicia. În loc să devină o simplă cifră într-o statistică rece, ea voia să devină o dovadă a milei lui Dumnezeu.

3. *Consiliere.* Puteau amândoi să pună în aplicare niște sfaturi bune și să-și refacă relația. Jeanette își dorea acest lucru, dar nu știa dacă Rady va fi de acord.

4. *Supportarea consecințelor.* Dacă Rady nu va fi de acord cu ședințe de consiliere sau nu va respecta sfaturile primite, ea va trebui să-l lase să suporte consecințele propriilor lui alegeri – nu ca să-l pedepsească, ci ca să limiteze efectele distructive ale comportamentului său asupra ei și ca să-l încurajeze să ia o decizie într-o direcție pozitivă.

5. *Separarea.* Dacă metoda consilierii și cea a suportării consecințelor nu va diminua tensiunea, ea urma să fie pusă în fața alegerii de a continua să trăiască în acel fel sau să se despartă.

Jeanette s-a luptat săptămâni întregi. Ezita să-i prezinte aceste opțiuni lui Rady, fiindcă știa că acesta se va simți pus la colț, iar ea nu voia să-i facă așa ceva. În același timp, se temea că el va decide că nu merită să lupte pentru ea și o va părăsi.

Rady a simțit că Jeanette pune ceva la cale și s-a temut că o va pierde pe ea și tot ce îi era lui drag. A stat blocat în lipsa lui de reacție, până într-o dimineață, când și-a făcut singur curaj și a întrebat-o direct pe Jeanette: “Vreau să știu exact ce ai de gând să faci.”

Irezistibili

Și atunci ea i-a spus cele cinci variante. Exact cum se temuse Jeanette, Rady s-a simțit de parcă i s-ar fi dat un ultimatum și nu avea nicio variantă de ales. A început să plângă și a spus că nu voia să-i piardă pe Jeanette și pe Bradley.

Lacrimile lui Rady i-au dat ceva speranță lui Jeanette. Comportamentul lui îi transmisese ei că o urăște. Lacrimile îi transmiteau însă că el încă voia ca relația lor să meargă bine. Rady a ales varianta consilierii și ne-a preferat pe mine și pe Sally. Jeanette și Rady au ingenuncheat să se roage cu lacrimi curgându-le din abundență pe obraji. Și-au luat angajamentul în fața lui Dumnezeu că vor face orice va fi nevoie ca să-și refacă relația, ca să fie spre slava Sa. Păreau să fi ajuns la un punct de cotitură.

Ceea ce nu știau era că luptele cele mai mari abia atunci aveau să urmeze. Una e să fii de acord cu adevărul și alta e să-l pui în practică. E ca și cum ți-ai amputa un braț sau ți-ai scoate un ochi.

Nu voi uita niciodată sesiunile de consiliere cu Jeanette și Rady – deși ei nu se deosebesc prea mult de numeroase cupluri cu care am lucrat, de-a lungul timpului. Pe de o parte, unul dintre soți e nerăbdător și dispus să facă ceva pentru a-și repara căsnicia. E entuziast. În sfârșit se vor găsi soluții! Se implică în discuții, își recunoaște partea de vină și se angajează în găsirea soluției.

Pentru celălalt soț, ai impresia că ești un fel de dentist, nu un prieten. Nu te ascultă. Nu pricepe. Tace și opune rezistență. Se comportă de parcă l-ai duce într-un câmp plin cu mine de teren. Reacționează cu o mulțime de exclamații de genul: eh, daaa, mmm, îhî etc.

Rady ne mai auzise vorbind despre înlăturarea spinilor din căsnicie, așa că a venit cu o listă de “spini” pe care Jeanette trebuia să îi îndepărteze. Dar cu ei, am simțit imboldul de a avea o altă abordare. Practic, dacă poți readuce dragostea într-o căsnicie, spinii se smulg foarte ușor. Așa că le-am dat tema de a face acele gesturi care îi transmit partenerului că e iubit – și să nu facă acele gesturi care îi transmit acestuia că nu e iubit. I-am rugat pe fiecare să scrie trei lucruri pe care voiau ca celălalt să le facă și trei lucruri pe care nu voiau ca acesta să le

mai făcă. Apoi să făcă schimb de liste. I-am rugat expres să respecte în fiecare zi ce scria pe listă.

Jeanette a răspuns cu entuziasm; Rady tăcea. Ne-a mărturisit mai târziu că a simțit cum e copleșit de un imens val de opoziție. Își dorea foarte mult să aibă o legătură profundă de dragoste și încercase să o obțină prin critici, comenzi și control. Cum acea abordare nu dăduse rezultate, se simțea copleșit să renunțe.

După o experiență ce s-ar asemana foarte bine cu scosul unui număr frumușel de dinți, Rady a fost de acord să încerce. Dar după câteva zile, s-a dat bătut. Prin urmare, săptămâna următoare am încercat să analizăm situația și apoi să încercăm o abordare diferită. Situația aceasta a continuat luni de zile. Nu păream să facem niciun pas înainte. Rady își dovedea intențiile bune, dar apoi se întorcea repede la vechile obiceiuri.

Între timp, Jeanette se lupta cu disperarea. Nu-i plăcea direcția în care se îndreptau lucrurile. Nu-și dorea altceva decât să fie pe aceeași lungime de undă cu Dumnezeu și cu Rady și să aibă o familie fericită. Nu voia să aplice metoda consecințelor – i se părea că o pune în poziția mai mult a unui părinte. Se ruga foarte mult și își analiza sufletul, ajungând la concluzia că îl iubea și îl respecta pe Rady prea mult – pe adevăratul Rady ascuns în cochilie – ca să poată permite ca relația lor disfuncțională să continue așa. “Pentru el nu pot alege, dar pentru mine, pot”, și-a spus în sinea ei.

Prin urmare, a luat decizia de a-i spune foarte clar lui Rady că, dacă în următoarele două săptămâni nu va dovedi o dorință sinceră de a aplica sfaturile primite și de a face schimbări, ea îl va ruga să se mute în altă cameră – știind ce lovitură va fi aceasta pentru el.

Rady a simțit o și mai mare respingere și distanță – lucru care se pare că îl aducea în incapacitatea de a face vreo schimbare. S-a mutat în alt dormitor fără nicio ceartă, dar pe parcursul lunilor care au urmat a devenit și mai nesuferit. Gravitatea situației creștea, nu descreeștea.

Cam în aceeași perioadă, Empowered Living Ministries a achiziționat un teren și a conceput planurile pentru un nou sediu. Am

Irezistibili

Început să căutăm un constructor și am descoperit că cei din zona noastră erau deja angajați în alte lucrări. Într-o zi, în timp ce mă rugam în această privință, mi-a venit în minte Rady. Știam că e constructor – dar oare va fi disponibil? Și va dori să se implice cu noi într-un proiect?

Ca să scurtez povestea, a fost și disponibil, și dispus. Pe la începutul lunii iunie 2005, familia Houghtelling era în Montana, locuind într-o rulotă mică, pe cinci roți, lângă șantier.

Acum, țineți cont că Rady și Jeanette dormeau în camere separate de peste patru luni. Dar rulotele nu au dormitoare separate. În spațiul acela limitat, Rady a simțit că lucrurile revin la “normal” – și, într-adevăr, acest proiect de construcție le oferea un răgaz de șase luni, cu multe ocazii de a se produce anumite schimbări. Dar, din nefericire, nu s-a produs nicio schimbare pozitivă. Din punctul meu de vedere, Rady a devenit mai ursuz, mai acru și mai încăpățânat; oricine petrecea timp cu Rady și Jeanette putea simți tensiunea acumulându-se.

Atingerea punctului critic

Jeanette știa că nu mai are decât o singură variantă, dar nu voia să audă de ea. Se temea că separarea va însemna sfârșitul – eșec, ruină totală, despărțire iremediabilă. Ea voia să-și refacă relația de căsătorie, nu să-i pună capăt. Și totuși, singurele ei opțiuni erau să trăiască într-o tensiune nesfârșită, nerezolvabilă și în permanentă creștere sau să se despărță de soțul ei.

S-a luptat, s-a rugat, a plâns, a studiat și a participat la consiliere câteva luni de zile, convingându-se din ce în ce mai mult că avea nevoie să întrerupă cercul vicios, prin inițierea separării. Totuși continua în aceeași situație gravă. Nu voia să facă pasul. Pentru ea, separarea era ca și când ar fi comis suicid emoțional și social.

Într-un final a pus caierul de lână în arie – un test –, cerându-I lui Dumnezeu să-i arate clar încotro să o ia. Răspunsul care a venit nu a fost acela pe care și-l dorea: separarea. În sfârșit, a căzut de acord cu Dumnezeu să facă acest pas.

Când Rady a primit scrisoarea lui Jeanette în care îi cerea să se despartă, la început a fost șocat și trist, apoi s-a enervat. A încercat să o intimideze pe Jeanette, să se târguiască cu ea. Dar ea luase deja decizia. Era convinsă că Dumnezeu îi cerea să închidă ușa unei vieți trăite permanent în tensiune. Voia ca în casa ei să domnească pacea lui Dumnezeu. Dacă Rady voia să facă schimbările de care era nevoie pentru acest lucru, ea era încântată, dacă nu, era dispusă să-și trăiască restul vieții ca femeie singură.

Când realitatea separării a devenit evidentă pentru Rady, acesta s-a simțit copleșit și paralizat de senzația unui imens gol. Cele mai mari temeri ale lui deveniseră realitate. A început să caute disperat dragostea adevărată, cercetându-se la cel mai profund nivel și plângând, strigând la Dumnezeu, zi după zi, să pună capăt existenței lui nefericite.

Și Dumnezeu i-a răspuns la rugăciune printr-o serie de seminare despre ieșirea din starea de depresie, organizate la biserica lui. Aici, Rady a găsit informații utile, oameni dispuși să-l sprijine și un nou concept care i-a schimbat viața: discuțiile cu propria persoană. Ceea ce îți spui ție însuși, ajungi să și crezi, devenind în cele din urmă regula ta de viață. Rady a început să-și dea seama că el însuși – nu Jeanette – fusese cel mai aprig dușman al său și că Dumnezeu îl va ajuta să-și rezolve lupta interioară care îl chinase toată viața. A înțeles faptul că Dumnezeu nu-l părăsise și că va fi cu el pe tot parcursul acestei lupte.

Rady a început să-și spună lui însuși adevărul:

- “Poate că mă simt singur, dar nu sunt singur.”
- “Cu Dumnezeu, pot înfrunta teama de ‘a face pasul’ și a analiza de ce fac ceea ce fac.”
- “Teamă că nu voi fi înțeles nu trebuie să mă împiedice să mă explic.”
- “Mă pot simți imposibil de acceptat, dar Dumnezeu îmi spune că mă acceptă și eu Îl voi crede pe El, mai degrabă decât propriile mele sentimente și propriul trecut.”
- “Îmi pot domina mânia, în loc să o înăbuș în mine. Cu

Dumnezeu, pot încerca să analizez problemele care apar și să schimb negativismul gândurilor și sentimentelor mele.”

- “Nu trebuie să renunț atât de ușor. Alții au ieșit la liman din acest tip de situații și și-au schimbat cu totul viața. Cu ajutorul lui Dumnezeu, și eu pot face același lucru.”

Încetul cu încetul, Rady a început să simtă cum o senzație de bine ia locul nefericirii lui. Aplica primul dintre cele două principii – apelarea la Fântâna cu apă vie – și roadele începeau să se vadă.

În toată această perioadă, se mai întâlnea cu Jeanette din când în când – de obicei duminica. Ieșeau să mănânce în oraș, schiau împreună sau lucrau la diferite proiecte pe proprietatea pe care o dețineau împreună. Jeanette ținea relația lor foarte atent sub observație, ca să vadă dacă exista vreo schimbare în modul cum se purta Rady cu ea. Încet, încet, speranța încolțea în sufletul ei, dar apoi era dezamăgită din nou. Rady simțea din ce în ce mai multă libertate personală, totuși încă nu înțelegea cum să o traducă în cadrul relației lui cu Jeanette.

În acest punct, sentimentele lui Jeanette erau deja complet date peste cap. Agitația interioară prelungită și puternicele sentimente de eșec și rușine au copleșit-o, iar sănătatea ei a început să aibă de suferit. Experimenta profunde senzații de rușine, care se puteau vedea în toată ființa ei. Se simțea extrem de departe de toți și de toate – chiar și de Dumnezeu. Știa că făcuse acest pas cu El, și totuși uneori nu-I putea simți prezența alături de ea. Se simțea singură.

Când Rady s-a implicat mai mult în programul de la biserică, lui Jeanette i s-a părut că recade în vechile obiceiuri. Diferite femei o sunau acasă sau o opreau, spunându-i: “Vai, ce om minunat e soțul tău!” Asta era pentru Jeanette insulta supremă – falsele aparențe o făceau pe ea să pară o femeie absurdă și nemulțumită. Sănătatea ei era precară, iar senzația de izolare, dezaprobarea și lipsa de înțelegere din partea celorlalți o făceau să se simtă prizonieră într-o situație în care era prea slabă ca să-și ia singură apărarea.

O rază de speranță

Rady își dorea să petreacă mai mult timp cu Jeanette, dar ea voia din ce în ce mai puțin să fie în compania lui. Simțea nevoia să-și vindece mai întâi rănilor. Cam în această perioadă, cineva i-a dat lui Rady cartea *Discovering the Mind of a Woman* [Descoperind cum gândește o femeie] și l-a încurajat să o citească. Persoana care i-o oferise nu știa că el începuse să o citească în urmă cu trei ani, dar renunțase după o vreme, prin cuvintele: “Asta nu e pentru mine.”

Totuși, de data aceasta, Rady a citit-o. Și nu numai atât, dar a fost total motivat să adopte sfaturile din ea și să le aplice în viața lui. Mai mult decât orice, Rady voia să repare răul pe care îl făcuse în căsnicia lui și să-și vadă relația refăcută. Citind cartea, ideea responsabilității bărbatului în căsnicie a început să îi fie foarte clară, adresându-se exact inimii lui. Anormalitatea pe care el o cultivase de atâta vreme în mintea lui începea să iasă la iveală.

Într-un sfârșit, a răsărit în mintea lui Rady ideea că Jeanette are un suflet și că Dumnezeu îi cerea lui – ca soț al ei – să aibă grijă de sufletul ei. Dumnezeu a început să-l învețe pe Rady ce înseamnă să investești într-o relație – lucru străin pentru el până atunci, deoarece era atât de obișnuit să se gândească numai la propriile nevoi.

Rady a început să vadă că problema principală era legată de caracter și că Dumnezeu îl considera răspunzător pentru acest lucru. A înțeles că Dumnezeu dorea inima lui și voia să refacă în el chipul Său. Astfel, Rady s-a hotărât să devină asemenea lui Hristos, chiar dacă el și Jeanette nu aveau să se mai împace niciodată. Cu alte cuvinte, motivația lui s-a schimbat. Nu o mai făcea de dragul lui Jeanette – ci investea în el însuși, pentru a deveni o ființă nouă, un bărbat nou pe care îl respinsese de atât de multă vreme. Totul era între el și Dumnezeu. A reușit să renunțe la atitudinea de autoapărare și și-a schimbat viziunea asupra relației. A început să-și dea seama cât de mult îi afecta comportamentul lui pe cei din jur, a început să se concentreze pe ceea ce putea oferi, nu pe ce ar putea primi și să fie conștient de motivațiile pe care le avea.

A contribuit la formarea unei grupe de discuții pentru bărbați, care avea ca obiectiv analiza acestor concepte, o seară pe săptămână. I-a spus și lui Jeanette ce are de gând să facă și a rămas surprins de reacția ei, pe care ea mi-a redat-o astfel: “Rady o să dovedească în fața întregii lumi – numai în fața mea, nu – că el știe să se poarte cu o femeie. Ce tâmpenie!” Totuși, adânc în sufletul ei, își dorea din toată inima ca schimbarea în Rady să fie reală. Mai mult decât orice pe lume, voia să fie adevărat – doar că nu suporta să fie din nou înșelată și să pretindă că totul e bine, când, de fapt, nu era deloc.

M-am întrebat dacă reacția lui Jeanette avea să-l descurajeze pe Rady. Dar nu. El și-a dat seama că era într-un proces foarte îndelungat, deoarece în căsnicia lor se produsese pagube pe termen lung, iar el fusese factorul principal, chiar dacă nu recunoscuse acest lucru. Rady a rămas pe poziție, pentru că a crezut că Dumnezeu îl transformă pe el și poate transforma și căsnicia lor.

În acest moment, Rady și Jeanette erau despărțiți de un an și nouă luni. Jeanette începea să creadă că relația lor de căsătorie se apropia de încheiere și începea să se obișnuiască să trăiască singură. Îi dădea căsniciei lor doar 5 % șanse de recuperare.

Între timp, Rady începuse să găsească o libertate pe care nu o mai simțise niciodată înainte și abia aștepta să o împărtășească cu Jeanette. Totuși, simțea că între ei sunt zidurile Ierihonului. S-a rugat pentru o schimbare continuă în ceea ce-l privea pe el, care să fie vizibilă pentru Jeanette în puținele situații în care intrau în contact.

Pentru o vreme, situația nu părea să se îndrepte nicăieri, apoi Rady s-a hotărât să-și strângă tot curajul ca să o invite pe Jeanette la un picnic.

Ea și-a zis în sine ei: Hai, da, o luăm de la capăt! Altă pierdere de vreme! Dar cu voce tare a răspuns: “Lasă-mă să mă rog pentru asta și o să te caut eu.” În timp ce se ruga, a simțit un impuls puternic să accepte invitația. Când i-a spus și lui Rady – și s-a oferit să aducă mâncarea – el a rămas șocat, dar a început să-și pună în aplicare planul.

Găsise un loc retras care știa că o să-i placă lui Jeanette – un loc în care un pâraiaș curgea încolăcit prin pădure și cădea în mici cascade în canionul de dedesubt. S-au întâlnit imediat după biserică și s-au strecurat împreună în acest loc special.

Era o zi caldă, însorită, iar Rady simțea cum gheața începe să se spargă. După ce au mâncat și au vorbit despre una și alta, Rady a început să-i spună câte ceva din lucrurile pe care le înțelesese cu privire la sine și cum ajunsese să vadă modul în care faptele lui le afectase familia. Apoi el i-a cerut părerea ei și o reacție.

Lui Jeanette nu-i venea să-și creadă urechilor. Rady o privea fix în față, cu o sinceritate și o nerăbdare pe care nu le mai văzuse niciodată la el. Părea chiar să asculte ceea ce ea avea de zis – să-i asculte inima, nu doar cuvintele. El a încurajat-o să spună cât mai multe. Apoi a recunoscut de bunăvoie partea de vină în ruperea relației lor și părea că regretă sincer durerea pe care o provocase. Zidul gros cu care ea era obișnuită dispăruse. Ea a început să spună din ce în ce mai multe – punându-l la probă – dar el nu s-a enervat și nici nu s-a retras în el însuși.

Când s-au întors acasă în acea seară, Jeanette nu se putea abține – speranțele ei erau mari de tot, deși nu voia deloc să fie așa. Era sigură că nu era ceva de durată... și totuși nu putea nega faptul că inimile lor comunicaseră la un nivel mai profund decât în orice moment al căsniciei lor de șaisprezece ani. Era de-a dreptul irezistibil!

Rady s-a întors acasă în seara aceea zburând mai sus decât un zmeu. Și-a dat seama că ceea ce se întâmplase fusese rodul cooperării cu Dumnezeu (principiul 1) și al aplicării lucrurilor învățate despre cum să te porți cu o femeie așa cum are ea nevoie – să devii sensibil la sufletul ei și să iei inițiativa de a-l hrăni (principiul 2).

Acel picnic a marcat începutul celei de-a doua prietenii dintre Rady și Jeanette. Dumnezeu le-a dat șansa de a o lua de la capăt. Au început să petreacă Sabatele împreună – stând unul lângă altul la biserică, mergând pe munte, citind și discutând – de la inimă la inimă. Duminicile, tăiau lemne împreună, lucrau în grădină, urcau pe munte

Irezistibili

cu rucsacul în spinare și petreceau mult timp discutând. Rady începea să iasă la iveală – adevăratul Rady. În sfârșit, amândoi erau pe aceeași lungime de undă – amândoi iubindu-L total pe Dumnezeu și slujindu-se unul pe altul neegoist.

La 1 ianuarie 2008, după douăzeci și cinci de luni de despărțire (și nouă ani și jumătate după ce Jeanette a făcut primul pas cu Dumnezeu), Rady și Jeanette și-au reunit familia – și ce familie diferită aveau acum! Era pace, bucurie și o atmosferă plăcută. Bineînțeles, fiecare dintre ei avea încă deficiențe de învins și din când în când se mai loveau de bolovani în cale, însă acum se îndreptau amândoi în aceeași direcție. Amândoi sunt devotați aplicării celor două principii din capitolele 2 și 3, în mod permanent. Și procesul dă roade! Au devenit din nou irezistibil îndrăgostiți!

Întrebări de studiu pentru capitolul 9

1. Crezi că, împreună cu Dumnezeu, poți avea o familie fericită?
2. Crezi că Dumnezeu te poate schimba – cu cooperarea ta?
3. Crezi că îl poate schimba pe partenerul tău de viață – cu cooperarea lui?
4. Ce ar putea Dumnezeu să facă pentru voi și familia voastră, dacă unul dintre voi sau amândoi puneți în practică principiile 1 și 2, discutate anterior în această carte?
5. Te vei opri acolo unde te afli acum și vei spune: “Totul începe cu mine”, chiar dacă partenerul tău de viață nu e pe aceeași lungime de undă cu tine?
6. De unde îți cere Dumnezeu să începi chiar astăzi?

Dați mai departe!

“Ei l-au biruit, prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor, și nu și-au iubit viața chiar până la moarte.”

– Apocalipsa 12:11

Alecia și J. D. erau în al nouălea cer. În loc să dispară spuma iubirii lor, era mai albă și mai multă ca niciodată. La început, părușeră cam timizi și agitați, dar acum erau în largul lor și jubilau. Erau siguri că relația lor de căsătorie va fi o excepție, iar acum aveau și mijloacele necesare să reușească.

Acea după-amiază memorabilă se apropia de încheiere. Pususeră minunate întrebări – profunde. Iar după reacția lor, mi-am dat seama că acceptaseră ceea ce le-am spus. Eram încântat.

Am vrut însă să le mai împărtășesc un ultim lucru: să le imprim un simț al misiunii, o viziune care să-i ajute să-și fixeze o țintă în viață. Am vrut să-i inspir cu dorința pe care o are Dumnezeu pentru viața lor, și anume să-i atragă pe alții la El prin intermediul lor și a mărturiei vii pe care să o reprezinte viața lor.

Am privit la fețele lor tinere și radiante și am spus: “Să nu uitați că va trebui să aplicați neînterupt aceste principii! Făcând acest lucru, veți avea o căsnicie irezistibilă! Apoi, dați mai departe! Lumea noastră are nevoie disperată de demonstrarea practică a puterii lui Dumnezeu, acționând în familii și căsnicii. Cel mai puternic impact pe care l-ați

Irezistibili

putea avea asupra lumii din jurul nostru este prin intermediul unei căsnicii irezistibile. Familia reprezintă cărămida din care e construită societatea, iar căsătoria este temelie. Această temelie e în prezent fisurată – cu efecte devastatoare asupra copiilor noștri și a societății în întregime.

E o realitate tragică aceea că peste un milion de copii americani trec anual prin experiența divorțului părinților lor. Și jumătate dintre copiii care s-au născut anul acesta în familii cu părinții căsătoriți își vor vedea, înainte de a împlini optsprezece ani, mama și tatăl divorțând. Dovezi din ce în ce mai multe și mai concludente arată că divorțul are efecte devastatoare la nivel fizic, psihic, emoțional și financiar asupra copiilor, efecte care continuă să îi influențeze și în viața de adult, având un impact negativ mai larg asupra generațiilor viitoare.¹ Când părinții nu fac o prioritate din căsnicia lor, contribuie la decăderea societății.

Dar nu acesta trebuie să fie și cazul vostru, Alecia și J. D.! Prin harul lui Dumnezeu, voi le puteți transmite copiilor voștri un alt fel de moștenire – moștenirea unei căsnicii irezistibil de fericite. Copiii care trăiesc în familii pline de căldură, în care se comunică deschis și există o atmosferă de siguranță fizică și emoțională, dezvoltă un fundament emoțional care îi va influența toată viața. La rândul lor, vor avea mari șanse să-și întemeieze căsnicii fericite și să perpetueze o influență pozitivă asupra generațiilor următoare.

Așadar, construiți-vă o căsnicie irezistibilă! Faceți din Dumnezeu Centrul și Îndrumătorul vieții voastre! Rămâneți aproape unul de altul atât în momentele fericite ale vieții, cât și în cele nefericite! Apoi dați mai departe ceea ce aveți! Dați-le copiilor voștri! Vecinilor, semenilor creștini și, pe măsură ce Dumnezeu creează ocazii, dați-i și lumii din jur! Puteți produce o schimbare majoră!”

Conducându-i la ușă pe Alecia și J. D., parcă simțeam în aer noua lor încredere și “fiorii” veniți odată cu ea. Minte și inimă lor și voința lor erau pe deplin angajate. Mână în mână, au ieșit în ninsoarea

1. Patrick F. Fagan and Robert Rector, *The Effects of Divorce on America*, The Heritage Foundation Backgrounder, no. 1373, June 5, 2000.

liniștită, au urcat în mașină și au plecat, fiind și mai profund dedicați unul altuia și căsniciei lor.

Și finalul poveștii lor? Care să fie oare?

Nu i-am mai văzut pe J. D. și pe Alecia până în ziua nunții. Urmărindu-i în timp ce-și jurau dragoste unul altuia, nu am putut să nu mă întreb cum se va termina povestea lor. Eu și Sally am consiliat foarte multe cupluri. Cele care au aplicat principiile pe care le-am enunțat pentru J. D. și Alecia și-au văzut căsnicia revitalizată și fericită. Cei care nu au depus niciun efort sau care au obosit pe parcurs au rămas înțepenți în mediocritate sau au mers pe căi separate. Oare acest cuplu ce drum va urma?

Gândurile mele s-au întors apoi spre propria căsnicie. Unde am fi fost eu și Sally în prezent, dacă faima și banii ar fi rămas esențialul vieții noastre? Unde ar fi fost băieții mei noștri, dacă nu am fi făcut din căsnicia noastră prima prioritate? M-am cutremurat gândindu-mă. Nu regret nimic din ceea ce am făcut pentru a lega o relație strânsă cu Dumnezeu și cu soția mea. Fericirea pe care o simțim ne-a umplut cu pasiunea de a-i ajuta și pe alții să găsească ceea ce am găsit noi.

Dumnezeu ne cheamă să trăim nu numai pentru noi înșine. Trebuie să ne punem în slujba oamenilor din jurul nostru. Responsabilitatea noastră nu e numai aceea de a-i învăța pe oameni din Biblie. Este datoria noastră să-i învățăm cine este Dumnezeu prin intermediul experienței noastre reale. Au nevoie să-L vadă în ochii noștri, să-L citească pe fețele noastre, să-L audă în glasurile noastre și să-L observe în modul cum ne comportăm cu partenerii noștri de viață.

Nu trebuie să excludem pe nimeni. Nici pe comuniști, nici pe musulmani. Nici pe necreștinii din Africa sau din Asia sau pe eschimoșii din Alaska. Nici pe cei cu care nu putem cădea de acord sau pe cei care fac lucrurile altfel decât noi. Cu toții au nevoie să vadă o demonstrație vie a ceea ce poate face Dumnezeu în inima unui om, într-o căsnicie, într-o familie. Avem responsabilitatea de a trăi experiența pe care o oferă Isus și apoi să o împărtășim cu alții, în măsura în care El ne

Irezistibili

crează ocazii. Să nu ascundem durerea de care suferă comunitățile noastre! Societatea e un dezastru! Lumea suferă. Doamne, deschide-mi inima să văd, nu să ignor strigătele lumii în nevoie! Doamne, fă-mă în stare să ajut pe cineva, astăzi!

Cum trebuie să Se simtă Hristos când privește spre lumea noastră și îi vede pe cei care au fost binecuvântați cu bogate resurse spirituale nefăcând nimic pentru a deveni demonstrații practice ale harului irezistibil al lui Dumnezeu, față de aceia care zac în întuneric spiritual?

Dacă ați citit această carte, înseamnă că Dumnezeu vă cheamă să aplicați aceste principii și să căpătați experiențele amintite în aceste pagini, astfel încât să vă pregătiți pentru a împărtăși această viziune cu alții. Avem obligația morală să ne creăm căsniciile irezistibile – și apoi să proclamăm ceea ce am reușit să avem. Dumnezeu nu ne cere să mergem, ci ne poruncește să mergem. “Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea...” Care Evanghelie? Aceasta. Evanghelia care produce schimbări vizibile. Evanghelia care face căsniciile irezistibile și reunește familii. Deci, când începeți să simțiți că Dumnezeu vă umple viața, împărtășiți această experiență cu cineva din jur! Dacă observați că există o nevoie, iar voi aveți resursele necesare să ajutați, iar Dumnezeu nu vă împiedică prin intermediul conștiinței, atunci mergeți înainte! Dați o mână de ajutor!

Cercul tău de influență

Fiecare dintre noi are un amvon, chiar dacă nu este predicator. Influența pe care o exercităm în jur este amvonul nostru. Iar acest amvon ne urmează pretutindeni unde mergem – acasă, la magazin, la aeroport, la serviciu sau la biserică. Voi ce predicați de la amvonul vostru? Se armonizează declarațiile voastre verbale cu viața și căsnicia voastră? Nu mă înțelegeți greșit! Nu vreau să spun că trebuie să fim perfecți în absolut tot ce facem, pentru a putea să dăm mărturie și altora. Dar trebuie să fim conștiincioși în a-L urma pe Dumnezeu. Le împărtășiți și altora lucrurile care v-au ajutat, care v-au încurajat și v-au făcut să progresați?

După ce Stan și Susan au făcut ca relația lor să devină irezistibilă, nu se puteau abține să nu vorbească despre acest lucru. Familie, prieteni, membri ai bisericii și colegi de serviciu au auzit cu toții “mărturia” lor. Drept urmare, cinci cupluri au venit la una dintre taberele noastre Empowered Living chiar în același an. Am avut privilegiul de a le consilia pe două dintre ele și să discutăm cu celelalte trei. Și, deloc surprinzător, mărturia lui Stan și a lui Susan i-a ajutat pe prietenii lor să se bucure de aceeași libertate – libertatea de a iubi și a fi iubit necondiționat. După cum se poate ușor vedea, Evanghelia – vestea bună – trece dincolo de un sistem bine definit al adevărului. Acesta este bun și își are rolul lui. Dar vestea bună trece dincolo de doctrină și teologie, pentru a găsi putere în Hristos, care te poate face liber să iubești extravagant.

Cu ocazia acelei tabere, i-am rugat pe Susan și pe Stan să-și împărtășească experiența. Sute de oameni au fost impresionați. Femei, cu lacrimi de speranță amestecate cu îndoieli, bărbați, cu conștiințe trezite, au fost încurajați să aplice în viața lor principiile unei căsnicii irezistibile. Nu cunosc finalul poveștii de viață a lui Stan și a lui Susan, dar știu că în Împărăția cerurilor vor exista relații care se datorează dispoziției acestui cuplu de a da mărturie – de a se face vulnerabil în fața celor din jur. Amândoi au arătat sincer cine erau, cum a fost căsnicia lor, ce au descoperit și cum au pus în practică schimbările care le-au infuzat relația cu o viață mai bună.

Vă cere Dumnezeu și vouă să faceți același lucru? Nu spuneți că e prea devreme în experiența voastră să începeți să dați mărturie! Nu spuneți că le veți împărtăși și altora abia după ce încep să funcționeze pentru voi aceste principii! Nu spuneți că o să dați mărturie numai după ce veți simți noua viață în Hristos! Ci începeți chiar acum!

Demonizații pe care i-a eliberat Isus au început să povestească puținul pe care îl înțelegeau despre puterea Lui chiar în ziua în care au fost eliberați. De fapt, datorită mărturiei acestor doi bărbați, tot orașul a ieșit să-L vadă și să-L audă pe Cel care le transformase viața. E adevărat că, dacă începeau să predice cât timp demonii îi controlau, nu ar fi

Irezistibili

fost prea credibili. Dar, imediat ce au experimentat schimbarea pe care a produs-o Isus în inimile lor, au început să le povestească celor din jur ce li se întâmplase.

Și voi puteți face același lucru! Aplicați principiile Sale, gustați harul Său și apoi împărtășiți-le și altora, astfel încât cei cărora le e prea frică sau care sunt prea rușinați să ceară, să primească o mărturie vie și să aibă ocazia de a vedea dacă aceste lucruri se vor dovedi reale și în cazul lor.

Dumnezeu vă va conduce. Conștiința vă va da imboldul de a spune cuvântul la momentul potrivit. Nu vă fie rușine! Unde ați fi fost astăzi, dacă altcineva nu ar fi avut curajul să dea mai departe? Ce-ar fi fost dacă acea persoană n-ar fi fost dispusă să se facă vulnerabilă în fața voastră? Scriptura spune că Andrei i-a spus lui Petru.³ Filip i-a spus lui Natanael.⁴ Ce s-ar fi întâmplat dacă ei nu ar fi spus mai departe? Aceasta este metoda stabilită de Dumnezeu pentru a fi atinse nenumărate suflete. Declanșați o reacție în lanț printre cuplurile pe care le cunoașteți! Treceți de nivelul superficial și mergeți mai în adânc! Îndrăzniți să fiți vulnerabili!

Bill și Barbara au fost atât de entuziasmați, încât au cumpărat o geantă plină de cărți scoase sub egida Empowered Living Ministries și le-au oferit cadou, punând bazele unui grup de revitalizare a relațiilor de căsnicie, care se întrunea miercuri seara. Desemnau un capitol pe care fiecare cuplu trebuia să-l citească acasă, apoi se întâlneau și discutau întrebările și exercițiile de la sfârșitul capitolelor. Săptămână după săptămână, membrii acestui grup se întâlneau, își împărtășeau experiențele și se încurajau unii pe alții. Uneori, insistau două sau trei săptămâni asupra unui capitol. Erau atât de împovărați de situațiile dificile din viața de zi cu zi, încât nu voiau să treacă mai departe până când nu acopereau toate punctele. Au avut loc o mulțime de dezvăluiri sincere, deseori însoțite de lacrimi. De multe ori, simțim că suntem singurii care se luptă cu probleme. Când descoperim că nu suntem

3. Ioan 1:40, 41

4. Ioan 1:45

uniciei, luăm putere unii de la alții. Un mic grup îi poate oferi unei persoane șansa de a discuta, de a-și împărtăși experiența, de a fi înțeleasă și de a primi încurajare pe parcursul vieții.

Rady și Jeanette le-au trimis o scrisoare tuturor celor aflați pe lista lor de Crăciun, anunțându-le vestea bună a refacerii căsniciei lor. Și-au povestit experiența la tabăra noastră și cu ocazia “ușilor deschise” a casei noastre, pe care o organizăm în fiecare an, și alte cupluri au fost încurajate să vadă că nu sunt singure și că Dumnezeu poate să le schimbe și pe ele. Și Rady și Jeanette au înființat o grupă mică pentru a ajuta cuplurile să-și rezolve problemele din căsnicie și să le confirme că principiile lui Dumnezeu acționează atunci când sunt puse în practică.

Alți doi soți pe care îi cunosc invită acasă la ei câte un cuplu și îi împărtășesc DVD-ul de la Seminarul Empowered Living. Dacă cei invitați sunt interesați de ceea ce li se prezintă, întâlnirile continuă. Dacă nu, sunt chemați alți doi soți.

Poate că tu și soțul sau soția ta ați vrea să prezentați un program la biserică sau v-ați putea relata experiența. Poate că ați fi dispuși să împărțiți cărți și broșuri, să prezentați DVD-uri sau să oferiți CD-uri. Nu așteptați până când simțiți că relația voastră de căsătorie e complet refăcută! Faptul de a studia și a discuta cu alții, a primi încurajare și a ști că cineva se roagă pentru voi vă poate ajuta să rezolvați propriile probleme exact în zonele în care îi ajutați și îi încurajați voi pe alții.

Evanghelia nu trebuie răspândită doar de predicatori, evangheliști și misionari. Voi aveți un rol pe care nu-l poate juca nimeni. Puteți fi martori pentru persoane la care nu poate ajunge nimeni altcineva. Toți oamenii au o responsabilitate, nu numai față de Dumnezeu, ci și față de frații și surorile lor, pentru a le împărtăși experiența.

Eu nu știu ce vă cere Dumnezeu să faceți. Asta e între voi și El. Dar ce știu este că El dorește să nu fiți ca Marea Moartă – doar să luați și niciodată să dați. Și nu vrea să fiți nici ca o fântână secată – să dați până secați, fără să primiți ceea ce voi înșivă aveți nevoie. Dumnezeu vrea să fim cu toții ca Lacul Bowman – un lac în Parcul Național Glacier, chiar peste râu de casa noastră. Acest lac este înconjurat de

Irezistibili

piscuri acoperite cu zăpadă și de ghețari bătrâni, care îl alimentează constant cu șuvoaie de apă cristalină, care se prăvălesc pe coastele munților prin păduri veșnic verzi. Lacul este proaspăt și plin de viață. Castori își construiesc stăvilare, vidre mișună în lumina soarelui, peștii abundă. Am văzut urși adulmecând pe maluri, căprioare coborând pentru o gură de apă și vulturi plonjând după pește. Este un loc al splendorii care pur și simplu te atrage. Din această abundență de viață se scurge un pârâu cu limpezime de cristal, care udă valea de mai jos.

Așa trebuie să fie și adevărata viață de creștin – primind constant viață de la Dumnezeu prin diferite mijloace și apoi dând mai departe această binecuvântare. Am ajuns să înțeleg că, pe măsură ce le ofer altora, Dumnezeu îmi dă mie mai mult în schimb. El multiplică talentele pe care le folosesc. E mare bucurie să fii o unealtă în mâna lui Dumnezeu și să vezi viața altora influențată în bine, așa cum a fost și a mea!

Înapoi la prezent

“Vă declar soț și soție! Ceea ce Dumnezeu a unit omul să nu despartă!” Gândurile mele s-au întors înapoi la J. D. și Alecia. Stăteau față în față, în timp ce pastorul s-a uitat la ei suficient de mult cât să pară o veșnicie. Într-un final, J. D. i-a șoptit ceva pastorului, care era bunicul lui. Acesta s-a uitat puțin surprins, așa că Alecia s-a aplecat și i-a repetat același lucru. Bunicul încă nu pricepea, așa că J. D. și Alecia au ridicat din umeri, și-au aruncat brațele unul în jurul celuilalt și au savurat primul lor sărut de oameni căsătoriți. Asistența a explodat în aplauze și urale.

Noul cuplu a început să coboare scările spre ieșire când, brusc, J. D. s-a oprit, s-a întors spre strălucitoarea lui mireasă, a ridicat-o în brațe și a dus-o înapoi la amvon, în timp ce toată lumea îi aclama din nou. (Ulterior, l-am întrebat pe J. D. dacă a plănuit acest gest, iar el a zis că nu.)

Irezistibili – da, așa sunt J. D. și Alecia! Și la fel de irezistibili – Sally și cu mine, Stan și Susan, Bill și Barbara, Rady și Jeanette. Și voi puteți fi la fel. Când veți reuși, dați mai departe!

Întrebări de studiu pentru capitolul 10

1. Vă cere Dumnezeu să vă împărtășiți experiența?
2. Ce înseamnă pentru voi expresia: “Nu și-au iubit viața chiar și până la moarte” (Apoc. 12:11)?
3. Vă îndeamnă Dumnezeu să împărtășiți principiile care sunt pe cale să vă schimbe căsnicia?
4. Vă impulsionează Dumnezeu să înființați o mică grupă de studiu? Să împărțiți cărți? Să prezentați materiale pe DVD sau să împrumuți CD-uri? Să mergeți și să vă adresezi unei alte culturi sau într-o altă țară?

Îndrumări pentru tineri îndrăgostiți

*“Cărarea pe care mergi să fie netedă
și toate căile tale să fie hotărâte.”*

—Proverbe 4:26

Mulți tineri ne abordează deseori pe Sally și pe mine cu variațiuni pe aceeași temă: “Cum pot să-mi dau seama dacă persoana pe care o simpatizez o să fie pentru mine un partener bun de viață?” Sau părinții unor tineri ne întrebă: “Care ar fi câteva modalități de a ne ajuta fiul sau fiica să ia decizii înțelepte în ceea ce privește viitorul partener de viață?”

Importanța magistrală a acestei întrebări nu poate fi exprimată în cuvinte. Cu cine îți vei petrece restul vieții este o decizie capitală. Îți poți schimba mașina, îți poți vinde casa și îți poți schimba locul de muncă fără prea multă bătaie de cap. Dar schimbarea partenerului de viață înseamnă sfășierea unei țesături împletite de Însuși Dumnezeu într-o unitate fără seamăn – și anume, două inimi și două vieți – având urmări decisive atât în viața aceasta, cât și pentru veșnicie.

Aceasta a constituit o problemă importantă pentru Sally și pentru mine, pe măsură ce pe băieții noștri adolescenți au început să-i intereseze fetele. Stăteam îndelung de vorbă toți patru în timpul serilor petrecute în familie și i-am încurajat pe băieți să scrie o listă cu trăsăturile de

Îndrumări pentru tineri îndrăgostiți

caracter care considerau ei că sunt importante la viitoarele soții. În ședințele noastre de consiliere, îi sfătuim pe tineri să facă același lucru – să întocmească o listă înainte de a se atașa emoțional de cineva. Dacă nu, “cocktailul dragostei” despre care am vorbit în capitolul 1 le va influența așteptările.¹

După mai mulți ani, am identificat șapte factori în funcție de care tinerii întocmesc această listă:

- valori comune
- compatibilitate
- adaptabilitate
- spiritualitate
- “scânteia”
- “programul de descoperire” de treizeci de zile
- îndrumarea lui Dumnezeu

Valori comune

Există patru domenii importante de luat în considerare în ceea ce privește valorile comune: religia, stilul de viață, viziunea asupra educației copiilor și obiectivele pe termen lung. Nu e neapărat necesar să aveți valori identice în toate cele patru domenii, dar trebuie să decideți care dintre ele sunt negociabile și care nenegotiabile. Acest fapt vă poate scuti de viitoare și dificile ajustări.

Religia: E o idee bună să găsești pe cineva care are aceleași convingeri religioase. Când doi oameni de religii diferite se căsătoresc, de obicei se confruntă cu probleme infernale după căsătorie. Se trezesc având dispute cu privire la creșterea copiilor, la viața socială și la perspectiva asupra vieții, în general. Nu cumva să cazi în plasa iluziei de a crede că, după ce te căsătorești, o să-ți convertești partenerul la modul tău de gândire. Acest lucru se întâmplă rar.

Stilul de viață: Dacă unul dintre voi adoră o viață simplă și liniștită la țară, cu o casă modestă, plăcută și practică, în timp ce celălalt tânjește

1. Exemple de astfel de liste apar la sfârșitul acestui capitol

Irezistibilii

după agitația orașului și o vilă impunătoare, va fi aproape imposibil să găsiți o variantă care să vă mulțumească pe amândoi. Dacă unul dintre voi este cheltuitor, iar celălalt este econom, puteți face în așa fel încât să găsiți echilibrul? Sau neîntrerupt aveți conflicte pe această temă? Aveți același punct de vedere în ceea ce privește împrumuturile?

Dar așteptările în ceea ce privește rolul fiecăruia dintre soți? Are vreunul dintre voi idei rigide în ceea ce privește “treburile de bărbat” sau “treburile de femeie”? Sau veți găsi o cale de mijloc de a vă ajuta reciproc?

Poate că unuia dintre voi îi plac activitățile de societate foarte mult și îi place să interacționeze frecvent cu prietenii și cu familia, în timp ce celălalt preferă singurătatea și liniștea. Dar distracțiile și relaxarea? Aveți aceleași gusturi și valori cu privire la programele de televiziune și filme? Preferați să mergeți mai degrabă la o plimbare și să discutați sau să citiți o carte împreună?

Unul dintre voi pune mare accent pe forma fizică, în timp ce celălalt preferă să mănânce când, cum și ce vrea, fără să-i pese de urmări? Aveți aceleași convingeri în ceea ce privește alimentația? Preferați amândoi să mâncați în oraș sau să gătiți acasă?

Ce gusturi aveți în ceea ce privește recreerea? Unuia îi plac activitățile în aer liber în timp ce celuilalt îi place să meargă la operă? Ce părere aveți despre sporturile de competiție? Preferați să le urmăriți de pe margine, să vă implicați sau să le evitați pur și simplu? Ce așteptați din partea soțului sau soției?

Cum vă place să vă petreceți vacanța? Unuia dintre voi îi place să călătorească în locuri exotice, să viziteze muzee și galerii de artă, să stea în hoteluri de lux, în timp ce celălalt preferă să-și arunce pe spate un rucsac și să o ia spre munte? Vă simțiți bine făcându-vă pe plac unul celuilalt?

Care sunt standardele în ceea ce privește stilul de îmbrăcăminte? Ce e important să vedeți la potențialul partener?

Viziunea asupra educației: Care sunt calitățile pe care le considerați importante la viitorul tată sau mamă pentru copiii tăi? Vrei ca viitorul

tău partener să fie o persoană autoritară sau mai îngăduitoare? Care a fost educația pe care el sau ea a primit-o și ce impact va avea aceasta asupra modului în care vă veți crește propriii copii? Este educația primită de el compatibilă cu așteptările și viziunea ta în ceea ce privește creșterea copiilor?

Ați căzut de acord cu privire la modul în care vă veți educa copiii? Într-o școală publică, într-o școală a bisericii sau veți face școală cu ei acasă – home schooling? Vă doriți ca fiul sau fiica voastră să urmeze o facultate?

Obiective pe termen lung: Care sunt visurile și țintele tale în viață? Dacă ambiția ta este să devii un misionar de carieră pe un platou tibetan, iar partenerul tău de viață vrea să conducă o companie din Top 500, o să aveți conflicte indiferent cât de mari sunt “fiorii” pe care îi simțiți la început.

Compatibilitate

Când îți cauți un partener de viață, ar trebui să te uiți după cineva care să fie 85 la sută compatibil cu tine în domeniile principale ale vieții. De exemplu, dacă sunteți 100 la sută compatibili în domeniul recreerii, dar numai 25 la sută compatibili în alte aspecte importante ale vieții de zi cu zi, nu va fi suficient pentru a avea o viață de familie fericită.

Ținând cont de acest lucru, analizează cu mare atenție următoarele deosebiri sau asemănări între voi:

- introvertit sau extrovertit
- organizat și exact sau veșnic întârziat și imprevizibil
- ordonat și aranjat sau împrăștiat și dezorganizat
- comunică ușor sau comunică dificil
- liberal sau extrem de îngust
- tolerant sau intolerant

Irezistibili

În plus, ar trebui să le acorzi atenție domeniilor de genul: banii și cheltuirea lor, experiența spirituală, modalitatea de luare a deciziilor, atitudinea față de activitățile de socializare, comunicarea și implicarea în biserică, modul de a face cumpărături și cheltui banii, precum și modalitatea de exprimare a afecțiunii fizice. De asemenea, este important să vă determinați gradul de compatibilitate atât în ceea ce privește punctele tari, cât și punctele slabe.

Adaptabilitate

Când doi oameni se căsătoresc, fiecare vine cu propriile așteptări cu privire la viața de căsătorie – atât așteptări conștiente, cât și așteptări de care nu-și dau seama. Vor exista diferențe generate de modul în care fiecare a fost crescut și educat. E important să accepti că în viață nu se poate ca totul să se facă după cum vrei tu – sau totul după cum vrea soțul sau soția ta. Va trebui să împlățiți cele două moduri de a fi într-o relație care să vă reflecte pe voi doi în prezent și în viitor.

Tu și potențialul tău partener de viață aveți capacitatea de a vă adapta? Dacă nu, veți da de multe greutăți. Fiecare dintre voi trebuie să aibă dispoziția de a oferi și a primi, de a se dezvolta și a se maturiza în ceea ce privește stilul de viață.

În mare măsură, reușita voastră din acest aspect va fi determinată de modul în care amândoi rezolvați problemele. Fiecare dintre voi are deprinderea de a aduce în atenție, plin de iubire, dificultățile ce trebuie rezolvate – sau tindeți să le evitați? Unul dintre voi este genul “vorbăreț”, în timp ce celălalt este genul “tăcut și interiorizat”? Puteți recunoaște amândoi când greșiți sau ați greșit? Unul dintre voi tinde să fie mai rațional, stăpânindu-și emoțiile – sau prea emoțional, fără echilibrul rațiunii?

Adaptabilitatea este dispoziția de a rezolva dificultățile spre binele relației în ansamblu, fără a insista ca lucrurile să fie făcute exclusiv după cum vrea una dintre părți. Ambii parteneri trebuie să se adapteze unul la celălalt, spre binele relației.

Spiritualitate

A aparține aceleiași religii și a avea același tip de experiență religioasă sunt două lucruri complet diferite – și ambele e important să fie evaluate înainte de căsătorie. Unul dintre voi poate că ține strâns cu dinții de sistemul corect de doctrine al bisericii, e conștiincios în obligațiile religioase și promovează cu tenacitate adevărul spiritual. Dar, prin și în ele însele, aceste lucruri nu vor asigura bazele armoniei maritale – chiar dacă ați căzut de acord asupra lor în proporție de 85 la sută.

Potențialul tău partener Îl caută pe Dumnezeu zi de zi – atât pe cont propriu, cât și împreună cu tine – pentru a învăța cum să facă față conflictelor, neînțelegerilor și tuturor pietrelor de încercare care vor apărea pe parcursul vieții?

“Scânteia”

După ce ai luat în considerare toate cele de mai sus, pune-ți întrebarea: “Există între noi o ‘scânteie’? Există o atracție inimă către inimă? Suntem atrași fizic, emoțional și spiritual unul de altul?”

Îmi place personalitatea lui? Îmi place ce simț al umorului are ea și cum râde? Este prea trăsnit și pus pe glume tot timpul? Este prea serios? Sau face un echilibru între cele două extreme? Este întotdeauna concentrată asupra unui anumit obiectiv sau este un spirit liber? Este genul conducător sau genul slujitor? Este blândă și binevoitoare sau analitică și exigentă? Este el sau ea o îmbinare a calităților de mai sus și îmi place acest lucru? Cum se potrivește el sau ea cu personalitatea mea?

Este atracția dintre voi reciprocă? Vine “scânteia” din ambele direcții? Dacă ești femeie, asigură-te că bărbatul în discuție te iubește pentru ceea ce ești tu, în totalitate, nu doar pentru calitățile tale fizice. Dacă ești bărbat, asigură-te că prietena ta nu caută doar protecție și siguranță. Fii sigur că te iubește pentru ceea ce ești!

Întocmirea listei cu trăsăturile de dorit la viitorul partener de viață s-ar putea să-ți ia ceva timp – și probabil că, pe măsură ce te dezvolti și

află mai multe despre tine și despre relații, conținutul ei se va schimba. Fii deschis sau deschisă cu Dumnezeu și cu persoanele în care ai încredere și discutați ce e realist și nenegociabil în așteptările tale.

“Programul de descoperire” de treizeci de zile

Perioada de prietenie are părțile ei negative. Amândoi vă îmbrăcați frumos, vă parfumați, aveți grijă ce spuneți și ce faceți și vă gândiți: Excelent! Asta e persoana pe care o căutam!

Dar ce se întâmplă când ceea ce spui și faci nu te reprezintă în realitate pe tine? Poți să-ți ascunzi adevărata față atunci când ai întâlnire cu iubitul sau iubita. S-ar putea să faci acest lucru neintenționat – dar pentru a vă cunoaște cu adevărat unul pe altul e nevoie de secvențe din viața reală. Îți sugerez ca, după ce ai acoperit aceste prime cinci domenii și ai ajuns la concluzia că te interesează continuarea relației, să urmezi un “program de descoperire”, timp de treizeci de zile.

Invită cealaltă persoană să vină și să locuiască acasă la părinții tăi timp de treizeci de zile, apoi du-te și tu acasă la ea și părinții ei și locuiește împreună cu ei timp de treizeci de zile. Aici vei vedea viața în termenii cei mai reali. Vă duceți la culcare și vă treziți împreună – în camere separate, evident! Mâncați împreună, spălați vasele împreună, mergeți la serviciu împreună, vă jucați împreună, faceți curat împreună și împărțiți toate celelalte responsabilități ale vieții.

Acest program de descoperire nu are drept obiectiv observarea defectelor celuilalt, ci cunoașterea reală a celuilalt. Dacă descoperi anumite dezechilibre, vei avea ocazia să le conștientizezi și să le accepți sau să consideri că reprezintă o dovadă de incompatibilitate. E o minunată binecuvântare să ai toate aceste informații înainte de nuntă. Prea mulți așteaptă să le afle abia după nuntă.

Roagă-te ca în aceste treizeci de zile de descoperire profundă Dumnezeu să-ți dezvăluie tot ce trebuie să vezi și să știi!

Dacă locuiești departe de casa părintească, ai serviciu cu normă întreagă și astfel nu e potrivit să-ți duci prietenul sau prietena acasă timp de treizeci de zile, găsește o alternativă ingenioasă, astfel încât să

Îndrumări pentru tineri îndrăgostiți

aveți ocazia să descoperiți cât mai multe despre cine sunteți voi în spatele ușilor închise. De exemplu, ai putea aranja să petreceți câteva zile sau o săptămână acasă la niște prieteni maturi. Într-un caz pe care îl cunosc, tânăra lucra acasă la bunica ei. Tânărul care era interesat de ea a stat acasă la niște prieteni, la câteva case distanță. Acesta venea zilnic la prietena lui și o ajuta la treburi. Între ei s-a născut o prietenie sinceră, dar au descoperit în același timp și că nu se potriveau unul cu celălalt ca parteneri de căsătorie.

Îndrumarea lui Dumnezeu

Îndrumarea lui Dumnezeu ar trebui să fie atât temelia, cât și acoperișul hotărârii de a te căsători. Propriile decizii și emoții sau pețitul altor persoane bine intenționate nu sunt niște indicii sigure. Numai Dumnezeu știe dacă vă potriviți unul cu altul.

Sfatul părinților, al familiei și al prietenilor este util – dar trebuie să fie filtrat prin Dumnezeu, pentru a ști dacă provine de la El. Decizia finală ține de tine și de Dumnezeu.

Dumnezeu este dispus să ne îndrume în toate aspectele vieții – mai ales în această decizie de care depind atât de multe lucruri. Dacă te hotărăști să-L onorezi întru totul pe Dumnezeu și refuzi să faci pasul acesta fără binecuvântarea Sa, El Îți va aduce la cunoștință poziția Sa prin conducere providențială, prin intermediul altora, prin Cuvântul Său și prin intermediul conștiinței tale. Roagă-te, roagă-te și iar roagă-te! Dacă ai obiceiul să te rogi de două ori pe zi, roagă-te de patru ori pe zi atunci când te gândești la căsătorie!

Și nu te grăbi! Vechea zicală e valabilă: “Căsătoria în grabă, regretată la zăbavă”. Ia-ți timp să te cunoști pe tine însuși! Ia-ți timp să cunoști unghiul de vedere al viitorului partener! Ia-ți timp să afli voia lui Dumnezeu și să înțelegi cum te conduce el!

Iubește-L pe Dumnezeu cu toată inima ta, cu tot sufletul, cu toată mintea și cu toată puterea ta! Învață să umbli cu El într-un mod cât se poate de practic, dezvoltându-ți talentele, personalitatea, capacitățile și deprinderile!

Irezistibili

Cultivă relații care au profunzime spirituală și emoțională cu persoane care nu sunt potențiali parteneri de căsătorie – oameni de diferite vârste (de la optzeci la optzeci de ani) și de ambele sexe. Poate fi vorba de bunici, mătuși, unchi, un angajat, un vecin sau un prieten. Acest lucru are două avantaje: În primul rând, te va ajuta să-ți dezvolți capacități relaționale pe mai multe planuri și să devii o persoană sănătoasă și pe deplin dezvoltată. Apoi vei fi în stare să atragi parteneri care sunt, de asemenea, sănătoși pe toate planurile și pe deplin dezvoltați – sau, cel puțin, vei putea să-i recunoști pe cei cu care nu ești compatibil și cu care nu vei putea să construiești o căsnicie irezistibilă.

În al doilea rând, legarea unor altfel de relații te poate ajuta să afli mai multe despre ce fel de personalitate ai, nu ai sau cu care ești sau nu compatibil. Ce anume îți place la bunica cel mai mult? Ce te deranjează la unchiul tău, de parcă cineva ar zgâria cu unghia pe o tablă de sticlă? Ceea ce ai aflat în cadrul relațiilor pe care le-ai dezvoltat te va ajuta să îți definești lista de trăsături pe care le cauți la cel cu care te vei căsători.

Două cărți care te vor ajuta în această direcție sunt: *Before You Get Engaged* (Înainte de logodnă), de David și Brent Gudgel, și *Boundaries in Dating* (Limite în prietenie), de Henry Cloud și John Townsend.

Dumnezeu să te binecuvânteze în timp ce cauți să faci voia Sa și să construiești o căsnicie irezistibilă!

Și acum, listele despre care am pomenit:

Calități esențiale la o soție (cum trebuie să fie) ²

Lista 1:

1. Trebuie să fie o creștină stabilă, care crede în Biblie și care aparține confesiunii mele religioase.
2. Trebuie să aibă o umblare strânsă cu Domnul.
3. Trebuie să aibă încredere în Spiritul Profetic.
4. Trebuie să aibă o personalitate plăcută.
5. Trebuie să nu se teamă să ia cuvântul atunci când e nevoie.
6. Trebuie să creadă într-o corectă disciplinare a copiilor.
7. Trebuie să se îmbrace cu modestie, dar și cu bun-gust.
8. Trebuie să iubească natura și să-i placă activitățile în aer liber.
9. Trebuie să fie athletică într-o oarecare măsură, nu slabă sau fragilă.
10. Trebuie să mă atragă fizic.
11. Trebuie să fie în formă, nu supraponderală.
12. Trebuie să fie vegetariană.
13. Trebuie să-i placă copiii, familia și oamenii, în general, și să-i facă plăcere să-i ajute pe alții.
14. Trebuie să fie dispusă să facă orice și oricând ne îndrumă Domnul.
15. Trebuie să fie econoamă.
16. Trebuie să fie în stare să trăiască fără facilitățile moderne, de exemplu dacă ar fi să locuim într-o țară străină ca misionari, pentru o perioadă mai lungă de timp.
17. Trebuie să știe să facă masaj la spate și la picioare.
18. Trebuie să aibă cunoștințe de remedii naturale – sau să fie dispusă să învețe.
19. Trebuie să fie o bună gospodină.

2. Nu uita că acestea sunt doar exemple de liste întâlnite în decursul experienței noastre de consiliere. Lista ta se va deosebi, datorită personalității și perspectivei tale asupra vieții. Exemplele oferite în continuare au menirea de a te ajuta să începi să gândești cam care ar fi calitățile esențiale pe care le dorești la viitoarea soție. De asemenea, nu uita atunci când întocmești lista, că nimeni pe lumea asta nu e perfect.

Irezistibili

20. Trebuie să nu cadă ușor în depresie sau să aibă toane.
21. Trebuie să-i placă viața la țară.
22. Trebuie să aibă anumite deprinderi practice în caz că trebuie să câștige bani cu mâinile.
23. Trebuie să fie conservatoare în gusturile muzicale.
24. Trebuie să fie stăpână pe ea în ceea ce privește apetitul, vorbitul etc.
25. Nu trebuie să fie mai în vârstă decât mine.
26. Trebuie să aibă o vârstă nu mai mică de trei ani față de mine.
27. Trebuie să-i simpatizeze pe părinții mei și să se înțeleagă bine cu ei.
28. Trebuie să mă poată motiva atunci când am nevoie.
29. Trebuie să-i placă să gătească mâncare sănătoasă.
30. Trebuie să fie atentă cu cei din jur.
31. Nu trebuie să fie genul căruia îi place să stea tot timpul în casă.
32. Trebuie să știe să cânte.
33. Trebuie să dea dovadă de înțelepciune și să dea sfaturi bune.
34. Trebuie să fie o bună ascultătoare.
35. În anumite circumstanțe, trebuie să fie dispusă să facă școală acasă cu copiii noștri.
36. Trebuie să rămână calmă sub stres și să nu intre în panică.

Lista 2:

1. rezervată
2. loială
3. să se lase condusă
4. echilibrată
5. simpatică
6. ordonată
7. punctuală
8. jucăușă
9. activă din punct de vedere al activității fizice
10. aventuroasă
11. blândă

12. muncitoare
13. să învețe ușor
14. să-mi fie alături
15. să fie mereu “proaspătă”
16. castă
17. capabilă să conducă o gospodărie
18. să-i placă să trăiască decent
19. spirituală
20. în stare să intre în profunzimea lucrurilor
21. atractivă
22. cu cel puțin 5, dar nu cu mai mult de 10 centimetri mai scundă decât mine
23. siluetă
24. cu părul nici prea scurt, nici prea lung
25. să aibă capacitatea de a discerne lucrurile
26. destul de hotărâtă
27. corectă
28. să nu se lase condusă spre rău
29. să fie provocatoare, dar nu arogantă
30. eficientă
31. să nu aibă temeri nejustificate
32. să-i placă să meargă pe munte, la schi și cu bicicleta
33. să-i placă să zboare
34. să-i placă liniștea
35. flexibilă
36. să poată accepta un refuz

Lista 3:

1. Trebuie să aibă o bună experiență creștină:
 - Să se lupte să ajungă tot mai sus – însă nu în sensul desăvârșirii prin eforturi proprii.
 - Să ducă o viață de creștin – în îmbrăcăminte, vorbire și fapte.
 - Să fie dedicată experienței ei creștine.

Irezistibili

- Să facă din spiritualitate o prioritate.
2. Trebuie să iubească și să se bucure de copii - nu doar de bebeluși:
 - Să se poarte cu ei într-un mod creștin atunci când nu o ascultă sau o enervează.
 - Să-i placă să se joace cu ei.
 - Să-i învețe și să-i educe, în loc să le spună: “Fă așa cum zic eu!”
 3. Trebuie să fie în stare să-și ducă partea de responsabilități:
 - Să țină casa curată.
 - Să conducă bine casa.
 - Să gătească mâncare gustoasă, aspectuoasă și sănătoasă.
 - Să fie punctuală în îndeplinirea responsabilităților ei.
 - Să fie eficientă – ca bunica mea.
 4. Să nu aibă toane:
 - Să aibă o atitudine pozitivă, indiferent dacă se simte bine sau rău.
 - Să nu se bazeze exclusiv pe sentimente.
 - Să aibă suficientă rezervă de sentimente, încât să țină dragostea activă și deosebită.
 5. Să nu fie superconservatoare în ceea ce privește îmbrăcămintea și mâncarea.
 6. Trebuie să fie o companie plăcută:
 - Nu prea vorbăreată, nici prea tăcută.
 - Nu prea gălăgioasă, nici prea retrasă.
 - Dispună să fie tăcută și să rămână în umbră, dacă e nevoie.
 - Să aibă un punct de vedere și să fie în stare să poarte o conversație inteligentă, nu doar sporovăieli.
 7. Trebuie să-i placă să râdă și să-i placă să fie în compania mea – și să o demonstreze în diferite feluri.
 8. Trebuie să-i placă în aer liber – dar nu în detrimentul îndatoririlor casnice.
 9. Trebuie să-i placă provocările și să încerce lucruri noi.
 10. Trebuie să aibă o personalitate “slujitoare”:
 - Să mă supravegheze, fără să dețină ea controlul.

Îndrumări pentru tineri îndrăgostiți

- Să fie sensibilă la nevoile mele.
 - Să prevadă nevoile și să le împlinească bucuroasă.
11. Să aibă o personalitate obiectivă:
- Să judece lucrurile obiectiv.
 - Să rezolve situațiile de urgență, nu să reacționeze la ele.
12. Trebuie să mă susțină, chiar și atunci când nu e de acord cu mine:
- Să fie dispusă să discute problemele dificile, nu să le evite.
 - Să discute ce trebuie discutat, în loc să mă trateze cu tăcerea.
 - Să fie dispusă să ajungem la o înțelegere de comun acord.
13. Trebuie să fie econoamă cu banii:
- Nu prea strânsă la pungă.
 - Să facă economii în vremuri de prosperitate.
 - Să nu se lase dusă de valul cumpărăturilor.
 - Să cumpere lucruri de calitate.
14. Trebuie să fie activă și plină de viață:
- Să nu-și dorească să doarmă la infinit.
 - Să fie zburdalnică, dar nu exagerat.
15. Trebuie să lucreze de bunăvoie cu mâinile:
- Să coasă și să repare îmbrăcămintea, dacă e nevoie.
 - Să amenajeze interiorul casei.
 - Să amenajeze exteriorul casei, lăsându-și amprenta feminină.
16. Trebuie să fie “frumoasă”:
- În interior, mai important decât în exterior.
 - În caracter.
 - În personalitate.
 - Să fie atractivă din punct de vedere fizic.
17. Trebuie să fie compatibilă cu mine în obiective, stil de viață, valori și principii.
18. Trebuie să fie o minunată:
- Mamă
 - Soție
 - Profesoară pentru copii

Irezistibili

- Gospodină
 - Iubită
19. Trebuie să fie iubită de părinții și familia mea.
 20. Trebuie să aibă în vedere o relație fericită și de lungă durată:
 - Aici, precum și în cer.
 - Să ducă dragostea la un nivel nou și mai înalt.
 - Să continue cu atențiile speciale și după încheierea perioadei de prietenie.
 21. Trebuie să fie mai tânără decât mine.
 22. Trebuie să fie dispusă să facă orice e nevoie, pentru ca familia noastră să reușească.
 23. Trebuie să fie dispusă să împartă responsabilitățile casnice.
 24. Trebuie să fie dispusă să meargă oriunde ne cheamă Dumnezeu.

Calități esențiale la un soț (cum trebuie să fie):

Lista 1:

1. Orientat spre Dumnezeu, spiritual, cu principii sănătoase.
2. Să îi aibă pe suflet pe copiii lui Dumnezeu – să dea mărturie în fața altora cu privire la lucrurile pe care le-a experimentat el însuși în umblarea cu Dumnezeu.
3. Să aibă personalitate de “conducător – o personalitate mai puternică decât a mea.
4. Demn de încredere, cinstit.
5. Adaptabil, sub îndrumarea lui Dumnezeu.
6. Un administrator înțelept al banilor și un întreținător al familiei; să aibă o ocupație serioasă.
7. Ordonat și organizat.
8. Frumos tuns și îmbrăcat.
9. Condiție fizică bună, athletic, activ și aventuros.
10. Moderat în stilul de viață și alimentație.
11. Un bărbat care să-mi cucerească inima în primul rând ca prieten.

Îndrumări pentru tineri îndrăgostiți

12. Un bărbat pe care să-l admir și să-l respect.
13. Jucăuș și romantic.
14. Un bărbat a cărui companie să-mi placă și care să mă atragă foarte mult.
15. Musculos, bine făcut.
16. Să aibă o blândețe înțeleaptă care să contrabalanseze cu fermitatea, astfel încât să se armonizeze cu personalitatea și nevoile mele.
17. Să se poarte frumos cu copiii.
18. Să-i placă să meargă cu canoa și cu cortul.
19. Să aibă talent muzical.
20. Să fie mai în vârstă decât mine.

Lista 2:

1. Om al lui Dumnezeu – spiritual. Întrebare: Este el un bărbat care și-a predat – sau Îi predă – lui Dumnezeu conducerea vieții lui?
 - să învețe de la El
 - să se lase condus de El
 - să-i conducă pe alții la El
2. O personalitate de “conducător”. Întrebare: Este un bărbat care are răbdarea unui conducător, care va satisface nevoile familiei lui, își va conduce familia spiritual, va conduce familia – învățându-ne prin exemplul lui și fiind în stare să rămână de partea lui Dumnezeu?
 - prezență și comportament de lider
 - om de acțiune
 - întreținător de familie
 - rămâne de partea lui Dumnezeu.
3. Sănătos și activ prin stilul de viață adoptat – să fie imaginea bărbăției. Întrebare: E hotărât să-L lase pe Dumnezeu să-i conducă poftele și obiceiurile? Îi plac activitățile în aer liber?
 - în formă fizică
 - sportiv

Irezistibili

- aventuros
- stăpân pe sine

4. Compatibil, potrivit pentru mine. Întrebare: A aprins Dumnezeu în inima mea o flacără a atracției, împletită cu scânteia compatibilității, care mă atrage spre el și pe el spre mine?

- atracție – “scânteia”
- personalități armonioase
- adaptabil
- profund

Lista 3:

Aspecte spirituale:

- Îl iubește pe Hristos mai mult decât orice altceva.
- Ținta lui supremă este să se lase condus de Dumnezeu.
- Roadele aduse de el demonstrează o legătură spirituală cu Dumnezeu.
- Se consultă cu Dumnezeu când apar probleme.
- Are o viață spirituală profundă.
- Ascultă glasul lui Dumnezeu.

Preot al familiei noastre:

- Familia este prima prioritate.
- Ne conduce în închinarea în familie și în memorarea Scripturii.
- Este blând și afectiv cu copiii.
- Își va disciplina familia, condus de Dumnezeu.
- Se joacă cu copiii.
- Este blând și iubitor.
- Ia decizii înțelepte în ceea ce privește banii.
- Este stabil financiar.

Relația cu soția:

- Dă dovadă de respect.
- Mă apropie de Dumnezeu.

Îndrumări pentru tineri îndrăgostiți

- Îmi spune cu blândețe când greșesc.
- Mă încurajează, mă sprijină și mă îndrumă.
- Îmi arată iubire pe parcursul zilei.

Relația cu părinții lui:

- Își iubește părinții.
- Îi respectă.
- Ascultă îndrumările lor.

Calități personale:

- Cinstit – în viața personală și în afaceri.
- Comunică ușor.
- Ascultă ce au alții de spus.
- Are ținte înalte – dar realiste.
- Poate să atingă țintele pe care și le propune.
- Nu se descurajează ușor.
- Îi plac activitățile în aer liber.
- Își încurajează familia să ia parte la activități exterioare.
- Este în formă fizică.

Vreți să știți mai multe despre familia Hohnberger?

Empowered Living Ministries (Lucrarea Viață din Belșug – n.tr.) este rezultatul experienței cu Dumnezeu a lui Jim și a lui Sally. Situat în apropierea Parcului Național Glacier, sediul acestei misiuni este gata să slujească nevoilor dumneavoastră, fie că este vorba despre ținerea unui seminar sau comandarea unei largi varietăți de resurse, care includ cărți, broșuri, seminarii pe CD-uri sau serii speciale pe DVD-uri. Pentru mai multe informații, contactați:

Empowered Living Ministries
3945 North Fork Road
Columbia Falls, MT 59912

EMPOWEREDLIVINGMINISTRIES.ORG

Telefon: 406-387-4333
Comenzi la: 877-755-8300
Fax: 406-387-4336

Editura Zappy's vă oferă:

- **Scăpare la Dumnezeu - Jim Hohnberger** - Această carte este mult mai mult decât o poveste foarte interesantă. Mult mai mult. Principiul lepădării de sine te va inspira, și va provoca fiecare părticică a ființei tale. Dar dacă dorești o viață creștină autentică și ca Dumnezeu să facă ceva în viața ta, atunci ești gata pentru ceea ce are de spus această carte.

- **Viață din belșug - Jim Hohnberger** - Un plan de 12 săptămâni pentru îmbunătățirea celor mai importante relații. Cum să ai o viață puternică, o căsnicie puternică, o familie puternică.

- **Evanghelia este despre oameni - Jim Hohnberger** - Cum să-i tratăm pe ceilalți, în special pe cei care sunt diferiți de noi. Modul în care ne tratează Isus pe noi.

- **Veniți deoparte - Jim Hohnberger** - Continuare a cărții **Scăpare la Dumnezeu**

- **Bărbați puternici - Jim Hohnberger** - Fiecare bărbat are dreptul la o moștenire bogată! Precum o comoară ascunsă, și această moștenire este adesea tănuțită. Concepții defectuoase și așteptări contradictorii îi depozitează pe bărbați de adevărata bogăție care este de drept a lor. Mulți bărbați se simt forțați să accepte pur și simplu această stare de lucruri. Însă în interior, știu că ceva le lipsește.

În această eră a supraîncărcării cu informație și a stimulării simțurilor, este posibil cu adevărat să dezgropi moștenirea adevăratei masculinități? Trebuie bărbații să accepte pur și simplu faptul că au fost subevaluați?

Jim Hohnberger răspunde cu un răsunător "nu"! Relatând din propria experiență și din cea a altor bărbați, Jim vă învață cum să vă dezgropați moștenirea. Nu e deloc complicat. Niciun bărbat nu ar trebui să se multumească să-și lase comoara îngropată.

Recuperează-ți moștenirea! Intră în rândul acestor bărbați puternici!

- **Ferește-mă Doamne de prieteni - Jim Hohnberger** - Dacă ai fost atacat pe la spate... Dacă în prezent ești în fața unui pluton de execuție... Dacă pe viitor te vei afla în raza focului deschis de prieteni... Această carte îți este dedicată, pentru a te ajuta să găsești pacea în mijlocul furtunii.

- **Educație pentru părinți - Sally Hohnberger** - Această carte nu este o carte tipică de creștere a copiilor. Nu veți găsi în ea ultimele tehnici despre știința comportamentului sau discuții privitoare la psihologie. Ceea ce veți găsi este o cale cu totul nouă pentru educarea părinților – prin Duhul!

- **Educație pentru părinți - Volumul II - Sally Hohnberger** - Scris în același stil captivant ca și primul, acest volum se adresează părinților ai căror copii au ajuns la vârsta adolescenței. Este o nouă provocare și un îndrumător al educației părinților – prin Duhul!

- **Revoluție la Vatican - Martin Kobialka** - O carte de mare actualitate, captivantă, și fără a avea un stil polemic scoate la lumină multe evenimente necunoscute ale bisericii catolice din Evul Mediu până în zilele noastre. Cum va arăta Biserica viitorului? Sfârșitul plin de speranță al acestei cărți ni-l va dezvălui.

- **Guvern mondial sau Împărăția lui Dumnezeu? - Martin Kobialka** - Cartea a apărut ca rezultat al întâlnirii autorului cu primul ministru britanic Tony Blair – care este un promotor al globalizării – și a corespondenței cu acesta. Autorul își propune să răspundă la întrebări cu privire la viitorul noii ordini mondiale, prezintă tendințele actuale și actorii principali ai acestei mișcări, dar prezintă și planul lui Dumnezeu cu lumea noastră, pe baza profetiei biblice.

- **Salvare din univers? - Martin Kobialka** - Este universul locuit? Ne vizitează locuitorii altor planete prin intermediul așa-ziselor OZN-uri? Mai există o speranță reală pentru omenire? Astăzi ne-a invadat o catastrofă spirituală. O inundație de otrăvuri este indusă în sufletele copiilor noștri prin intermediul valurilor New Age. Un potop ezoteric inundă lumea. Acest pericol, și alte întrebări actuale sunt strâns legate de lumea de dincolo. Această carte dă răspuns la aceste frământări cu ajutorul Bibliei, care oferă speranță reală și care dă vietii noastre un sens nou.

- **A patra uimire - Alberta Mazat** - Cartea "A patra uimire" vine să demitizeze concepția că iubirea fizică, definită de Creator prin sexualitate, trebuie privită cu coada ochiului și așezată în plan secund și îndepărtat, de care să ne fie rușine. Relația dintre viața spirituală și viața sexuală din cuplu a fost foarte puțin explorată, socotindu-se incompatibile de către mulți partizani ai înaltei moralități. Meritul acestei cărți este acela de a oferi o educație sexuală în cel mai înalt cadru creștin, surprinzând frumusețea dragostei fizice din echilibrul vieții spirituale. Orice exces de-o parte și de alta le afectează pe amândouă.

- **Mă socoteam desăvârșit - George R. Knight** - Un studiu despre păcat și mântuire. "Aceste două cuvinte țin de esența a ceea ce este creștinismul, în centru aflându-se problema umană, iar apoi soluția oferită de Dumnezeu. Deși este adevărat că aceste cuvinte sunt esențiale în înțelegerea semnificației creștinismului, este la fel de adevărat că ele au fost unele dintre cele mai neînțelese cuvinte din istoria bisericii. La fel au fost și pentru mine. În felul acesta, m-am frustrat nu numai pe mine, dar și pe cei din jurul meu. Acest mic volum conține ideile de bază ale modului în care înțeleg acum acest subiect. Fiecare capitol urmărește să vadă lucrurile dincolo de suprafață, pătrunzând în semnificația lor profundă și a modului în care ele se manifestă în experiența creștină de zi cu zi".

- **Până la capătul pământului** - *Sebastian Țirțirău* - Această carte este o lecție practică de filozofie creștină a vieții. Ea descrie cu lux de amănunte demersul ființei umane sub atingerea călăuzitoare a lui Dumnezeu. Este un destin creștin, în cel mai frumos sens al cuvântului. Era normal ca el să nu fie decât misionar. Fiecare nou-născut în Împărăția Cerurilor este binecuvântat ca purtător de speranță și mântuire. Experiența de viață prezentată în această carte dovedește cu prisosință acest adevăr.

- **De ce nu mi-ai spus și mie?** - *Morris Venden*

A-L FACE CUNOSCUȚ PE ISUS ALTORA, NU ESTE CEEA CE FACEM. ESTE CEEA CE SUNTEM.

Când ajungem să lucrăm ca pescari de oameni, ne lipsește barca?

Nu este de mirare că atât de mulți se sperie, se simt vinovați sau vor să fugă să se ascundă atunci când aud Cuvântul.

“Dacă nu-ți îndeplinești datoria creștină de a da mărturie altora, sângele lor va fi cerut din mâna ta.”

Dacă aceasta este ceea ce ați auzit de la amvon sau de la oameni, în legătură cu împărtășirea credinței pe care o aveți, pregătiți-vă pentru o schimbare cutremurătoare în înțelegerea mesajului.

În cartea **De ce nu mi-ai spus și mie?** pastorul, scriitorul și binecunoscutul apărător al neprihănirii prin credință, Morris Venden, lansează o provocare față de tacticile bazate pe teamă și sentimentul vinovăției, care se folosesc în biserică pentru a-i determina pe membri să desfășoare lucrare misionară și promovează o mult mai bună cale de urmat.

Cu dovezi din Biblie și din cartea *Calea către Hristos*, precum și cu multe experiențe de viață culese în timpul anilor de pastorație, pastorul Venden ne dezvăluie un Dumnezeu suficient de mare, de iubitor și de cinstit ca să dea fiecărei persoane născute în această lume, o șansă adecvată la mântuire, indiferent de ceea ce facem noi. Pe măsură ce descoperiți adevăratul motiv pentru care Dumnezeu ne cheamă să dăm mărturie și să slujim pe alții, vă veți întreba de ce a durat atât de mult ca adevărul să poată fi rostit: mărturisirea creștină autentică nu este niciodată ceva ce se face forțat; curge în mod natural din relația pe care o aveți cu Isus.

Despovărați de sentimentul de vinovăție, puteți înlocui o viață de mediocritate monotonă cu o aventură neînfricată pe calea credinței. Această carte vă va arăta cum puteți face acest lucru.

Lanțuri sfărâmate - *Dough Batchelor*

Bazată pe remarcabila relatare biblică despre Isus și demonizatul din Decapole, această povestire tulburătoare conduce la o incursiune emoționantă în conflictul cosmic dintre forțele binelui și răului. **Lanțuri Sfărâmate** dezvăluie minunata putere a lui Dumnezeu de a elibera și transforma bărbați și femei ce sunt prinși în cele mai întunecoase adâncimi ale păcatului și de a aduce pace în sufletele lor disperate.

Ai simțit vreodată că starea ta spirituală stagnează? Sau că speranța ta pentru o dezvoltare ulterioară este deșartă? Ai atins vreodată culmea disperării simțind că știrbirea personalității, obiceiurile rele și egoismul te-au plasat dincolo de limitele salvării? Atunci această carte este

cheia care să desfacă lanțurile care te împresoară.

Doug Batchelor, președinte al Amazing Facts, o organizație media creștină internațională, este pastorul unei biserici numeroase din Sacramento, California și gazda binecunoscutei emisiuni radio Bible Answers Live precum și a emisiunii de televiziune Millennium of Prophecy.

- Parabole moderne - Morris Venden

Toți suntem ignoranți, în diferite domenii. Poți fi o enciclopedie ambulantă în materie de computere, dar să nu cunoști absolut nimic despre ce se află sub capota mașinii tale.

Alcineva poate fi expert în aeronautică dar complet novice în ceea ce privește funcționarea creierului omenesc. Ce bine e când cineva începe să explice un lucru despre care nu știm nimic, cam așa: "Computerul... carburatorul... creierul uman... reactorul...) se aseamănă cu..."

A pune în relație ceva necunoscut cu altceva cunoscut, aici este geniul parabolei.

Exact așa făcea și Isus atunci când avea de prezentat noțiuni abstracte, precum credința, dragostea, împărăția cerurilor... "Împărăția cerurilor se aseamănă cu...", începea El și, în mod sigur urma o parabolă. Oamenii nu se săturau ascultându-L, atunci.

Pentru că ele aduc cerul mai aproape de pământ, parabolele încă le sunt dragi oamenilor, după cum a descoperit pastorul Morris Venden peste tot unde a predicat. Cei care i-au auzit parabolele moderne prezentate în predici îi cer neconștient copii ale acestora, pe care, acum, el le-a adunat în cartea de față.

Parabolele din această carte? Să vedeți, ele se aseamănă cu...

Adică nu! N-ar fi mai bine să le citiți singuri?

PENTRU COMENZI ȘI INFORMAȚII:

Editura Zappy's

Tel. 0244 - 334 775

e-mail: zappys@gmail.com

www.editurazappys.com